Capitolul 1

1817, Londra

Degetele care țineau carafa de coniac erau lungi și delicate. Selena Eddington era mândră de mâinile ei. Se lăuda cu ele de fiecare dată când avea ocazia, așa cum făcea și atunci. În loc să îi ia paharul și să-l umple cu coniac, îi aduse sticla lui Nicholas. Acest lucru mai servea și altui scop, căci așa putea să stea în fața lui, în timp ce el se rezema de canapeaua albastră de pluș, cu focul arzând în spatele ei, cu silueta conturată provocator prin rochia ei de seară din muselină diafană. Până și un crai cu experiență precum Nicholas Eden putea încă aprecia un corp frumos.

Un rubin mare sclipi pe mâna ei stângă când îi ținu paharul și îi turnă coniacul. Verigheta ei. Încă o mai purta, mândră, deși era văduvă de doi ani. În jurul gâtului avea mai multe rubine, dar nici măcar rubinele de mare efect nu puteau să distragă atenția de la decolteul ei, extrem de adânc, care cuprindea doar câțiva centimetri de material înainte ca talia înaltă și strânsă a rochiei în stil Empire să cadă în linii drepte spre gleznele ei subțiri. Rochia era purpuriu-închis și se potrivea de minune atât cu rubinele, cât și cu Selena însăși.

– Mă asculți, Nicky?

Nicholas avea acea privire gânditoare iritantă pe care ea o observa din ce în ce mai des în ultimul timp. Nu asculta o iotă din ce-i zicea ea, fiind adâncit în gânduri care în mod sigur nu o includeau. Nici măcar nu se uitase la ea când îi turnase coniacul.

– Sincer, Nicky, nu e deloc măgulitor felul în care te îndepărtezi de mine și dispari când suntem singuri în aceeași încăpere.

Rămase neclintită în fața lui până când el ridică privirea spre ea.

– Ce-ai spus, draga mea?

Ochii ei căprui străluciră de mânie. Ar fi bătut din picior dacă ar fi îndrăznit să-i dezvăluie partea rea a temperamentului ei. Cât era de provocator, cât de indiferent, cât de... imposibil! Numai de nu ar fi fost o partidă atât de bună. Atentă la conduita ei, continuă cu un glas calm:

–Balul, Nicky. Am tot vorbit despre el, dar tu nu eşti atent la mine. Dacă vrei, schimb subiectul, numai dacă promiţi că nu întârzii mâine-seară când vii să mă iei.

–Ce bal?

Selena rămase cu gura căscată, cu adevărat surprinsă. Nu era zăpăcit şi nici blazat. Bărbatul care o scotea din minţi chiar nu avea idee despre ce era vorba.

–Nu mă tachina, Nicky. Balul familiei Shepford. Ştii cât de mult am aşteptat să merg.

–Ah, da, zise pe un ton sec. Balul cel mai minunat dintre toate şi suntem doar la începutul sezonului.

Pretinse că nu remarcase tonul vocii lui.

–Ştii şi cât am aşteptat o invitaţie la unul dintre balurile ducesei de Shepford. Acesta promite a fi cel mai grandios din ultimii ani. Absolut toţi cei din lumea bună vor fi acolo.

–Şi?

Selena numără încet până la cinci.

–Aşa că o să mor dacă voi întârzia câtuşi de puţin.

Buzele lui se arcuiră în zâmbetul zeflemitor atât de familiar.

–Mori mult prea des, draga mea. Nu ar trebui să iei atât de în serios vâltoarea vieţii sociale.

–Ar trebui să fiu ca tine?

Şi-ar fi retras răspunsul impertinent dacă ar fi putut. Temperamentul ei era cât pe ce să izbucnească, iar asta ar fi fost un dezastru. Ştia cât de mult dispreţuia el excesul de emotivitate la oricine – chiar dacă el avea voie să-şi piardă cumpătul, fapt care putea fi destul de neplăcut. Nicholas ridică pur şi simplu din umeri.

–Poţi să mă consideri excentric, draga mea, dar cred că sunt printre puţinii care nu dau nici doi bani pe adunătura asta.

Cât de adevărat era asta. El ignora şi insulta pe cine voia. Se împrietenea cu oricine avea chef, chiar şi cu ticăloşi renumiţi care erau desconsideraţi de societate. În plus, el niciodată, dar

niciodată, nu menaja orgoliul nimănui. Era la fel de arogant pe cât se spunea. Dar putea fi și devastator de fermecător – când voia să fie. În mod miraculos, Selena își ținu bine în frâu firea temperamentală.

– Cu toate astea, Nicky, mi-ai promis că mă vei însoți la balul familiei Shepford.

– Așa am făcut? rosti el tărăgănat.

– Da, așa ai făcut, reuși să răspundă ea calm. Și-mi vei promite și că nu vei întârzia mâine, nu?

El ridică din umeri din nou.

– Cum pot să promit așa ceva, draga mea? Nu pot prevede viitorul. Nu se știe ce întâmplare neprevăzută poate apărea mâine, care m-ar putea întârzia.

Ea fu cât pe ce să țipe. Nu avea ce să-l întârzie în afară de indiferența lui perfidă, și amândoi știau asta. Nu putea tolera așa ceva!

Selena luă repede o decizie și spuse nonșalant:

– Foarte bine, Nicky. De vreme ce e atât de important pentru mine și nu pot să mă bazez pe tine, îmi voi găsi alt însoțitor și voi spera pur și simplu că îți vei face în cele din urmă apariția la bal.

Și ea putea face acest joc.

– Într-un timp atât de scurt? întrebă el.

– Te îndoiești că pot? îl provocă ea.

Zâmbi și o privi apreciativ din cap până-n picioare.

– Nu, într-adevăr. Dar cred că nu-ți va fi deloc greu să mă înlocuiești.

Selena îi întoarse spatele înainte ca el să vadă cât de mult o afectase remarca lui. Oare fusese o avertizare? O, cât era de sigur pe el. I-ar fi învățătură de minte dacă ea s-ar despărți de el. Nici una dintre amantele lui nu-i făcuse asta până atunci.

El fusese întotdeauna cel care pusese capăt aventurilor amoroase. El era mereu la comandă. Cum ar reacționa dacă l-ar părăsi? Și-ar ieși din fire? I-ar forța mâna? Merita să se gândească serios la asta.

Nicholas Eden se întinse mai confortabil pe canapea și o privi pe Selena ridicându-și paharul de vin de Xeres, apoi așezându-se

pe blana groasă din fața focului, cu spatele la el. Buzele i se arcuiră într-un zâmbet sardonic. Cât de ademenitoare era poziția ei, dar ea știa asta, desigur. Selena știa mereu exact ce făcea.

Erau la casa de la oraș a prietenei ei Marie, după ce luaseră o cină elegantă cu aceasta și amantul ei actual, jucaseră whist vreo oră, apoi se retrăseseră în acel salon primitor. Marie și domnul ei pătimaș se retrăseseră într-o cameră de la etaj, lăsându-i pe Nicholas și Selena singuri. Câte alte nopți petrecuseră așa? Singura constantă era că de fiecare dată contesa avea alt amant. Își trăia viața în mod periculos ori de câte ori soțul ei, contele, era plecat din oraș.

Totuși, în seara aceea, mai era ceva diferit. Camera era la fel de romantică, cu focul arzând în șemineu, cu lampa din colț luminând foarte slab încăperea, cu coniac bun și servitori care se retrăseseră discret pentru restul serii, cu Selena la fel de seducătoare ca întotdeauna. Dar, în acea seară, Nicholas era plictisit. Pur și simplu era plictisit. Nu simțea nici o dorință să se miște de pe canapea și să i se alăture Selenei pe covor.

Știuse de ceva vreme că își pierdea interesul față de Selena. Faptul că nu ținea în mod special să se culce cu ea în acea noapte îi confirma sentimentul că era timpul să încheie aventura. Oricum, a lor durase mai mult decât majoritatea legăturilor lui, aproape trei luni. Poate că de aceea simțea că era pregătit să o părăsească, în ciuda faptului că nu găsise cu cine să o înlocuiască.

Nu-și dorea să curteze pe nimeni atunci. Selena le eclipsa pe toate doamnele pe care le știa, în afară de cele câteva ciudate care erau îndrăgostite de soții lor și, prin urmare, neinteresate să cedeze farmecelor lui. O, dar câmpul lui de vânătoare nu se limita la femeile măritate plictisite de soții lor, nu chiar. Nu avea scrupule să se atingă de inocentele dulci aflate abia la primul sau al doilea sezon. Dacă domnișoarele delicate erau predispuse să cedeze, ele nu erau ferite de Nicholas. Dacă erau dornice să ajungă în patul lui, el le făcea pe plac atât timp cât aventura lor putea să treacă neobservată de către părinți. Acestea erau, desigur, cele mai scurte distracții ale sale, dar și cele mai provocatoare.

În tinerețile lui nebune se bucurase de trei virgine. Una dintre ele, fiica unui duce, se măritase repede cu un văr de-al doilea sau cu un alt asemenea domn norocos. Celelalte două fuseseră măritate la fel, înainte de a izbucni un scandal de proporții. Ceea ce nu însemna că bârfitorii nu consacraseră zile întregi fiecărei aventuri în parte. Dar fără provocări la duel făcute de familii furioase, aventurile rămâneau doar subiect de bârfă și speculații. Adevărul era că tații respectivi le era teamă să-l înfrunte la duel. Până în momentul acela, câștigase deja două dueluri cu soți scoși din fire.

Nu era mândru că deflorase trei fecioare sau că rănise doi bărbați a căror singură greșeală fusese că avuseseră soții promiscue. Dar nici nu se simțea vinovat. Dacă debutantele erau suficient de nechibzuite încât să i se dăruiască fără nici o promisiune de căsătorie, ei bine, el profita. Iar soțiile acelor aristocrați știuseră exact ce făceau.

Se spusese despre Nicholas că nu-i păsa neapărat cine era rănit, atâta timp cât el își satisfăcea plăcerile. Poate că era adevărat, poate că nu. Nimeni nu-l cunoștea pe Nicholas suficient de bine ca să fie sigur. Nici măcar *el* nu era sigur de ce făcea anumite lucruri.

În orice caz, plătea pentru reputația lui. Tații cu titluri nobiliare mai înalte decât al lui nu-l luau în considerare pentru fiicele lor. Doar cei foarte îndrăzneți care erau în căutarea unui soț bogat îl mai păstrau pe Nicholas pe lista lor de invitați.

Dar el nu-și căuta soție. De mult timp simțise că nu avea nici un drept să ceară mâna unei domnișoare cu educația și descendența cerute de titlul lui. Cel mai probabil, nu avea să se căsătorească niciodată. Nimeni nu știa de ce vicontele de Montieth se resemnase la o viață de burlac, așa că tot mai existau nenumărate optimiste care voiau să pună mâna pe el și să-l dea pe brazdă.

Lady Selena Eddington era una dintre ele. Se străduia să n-o arate, dar el știa când o femeie îi urmărea titlul. Fusese căsătorită prima dată cu un baron, iar acum căuta ceva mai bun. Era izbitor de frumoasă, cu păr brunet și scurt care-i înconjura fața ovală cu bucle delicate, după moda actuală. Pielea aurie mărea puterea

ochilor ei căprui şi expresivi. Avea douăzeci şi patru de ani, era amuzantă, seducătoare şi o femeie încântătoare. Nu era în mod sigur vina ei că atracţia fizică între ea şi Nicholas dispăruse.

Nici o femeie nu reuşise vreodată să îi menţină pasiunea vie pentru mult timp. Se aşteptase ca această aventură să se stingă. Cu toate se întâmpla la fel. Singurul lucru care-l surprindea era dorinţa lui de a-i pune capăt înainte de a pune ochii pe o altă cucerire. Decizia asta l-ar forţa să cutreiere scena socială o vreme, până când cineva i-ar atrage atenţia, iar Nicholas ura că trebuia să facă asta.

Poate că tocmai balul de mâine avea să fie biletul său de intrare. Vor fi zeci de domnişoare acolo, căci de-abia începuse sezonul. Nicholas oftă. La douăzeci şi şapte de ani, după şapte ani de trai plin de blazare, îşi pierduse apetitul pentru tinerele fecioare.

Decise să nu se despartă de Selena în seara aceea, căci era deja supărată pe el şi şi-ar fi dezlănţuit toată furia de care el o bănuia a fi în stare. Trebuia să evite asta. Disprețuia scenele emoţionale, pentru că propria fire era cu mult prea pasională. Femeile nu puteau niciodată să suporte crizele lui de furie. Erau mereu reduse la plânsete, şi asta era la fel de deplorabil. Nu, îi va spune mâine-seară când o va întâlni la bal. Nu va îndrăzni să facă o scenă în public.

Selena îşi ţinea paharul din cristal cu vin de Xeres în faţa focului şi se minuna văzând că lichidul de culoarea chihlimbarului avea exact aceeaşi nuanţă ca ochii lui Nicholas când se afla într-o dispoziţie extremă. Ochii lui avuseseră acea culoare aurie când începuse să o curteze, dar aveau acea culoare şi când era fie iritat, fie încântat de ceva. Când nu simţea nimic special, când era calm sau indiferent, ochii lui erau de un căprui-roşcat, aproape de culoarea aramei de-abia şlefuite. Acei ochi erau întotdeauna tulburători, pentru că, chiar şi atunci când aveau o nuanţă mai întunecată, tot străluceau de la o lumină interioară. Ochii săi neliniştiţi erau scoşi şi mai mult în evidenţă de pielea lui închisă şi genele negre şi neobişnuit de lungi. În primul rând, culoarea pielii lui era de un auriu-închis, şi era şi bronzat, căci era un om căruia îi plăcea foarte mult să stea în aer liber. Nu arăta sinistru, pentru că avea părul castaniu cu şuviţe aurii. Purtat după moda curentă a părului

răvăşit de vânt şi fiind ondulat natural, într-o anumită lumină, acesta părea a avea două nuanţe.

Era odios că putea fi atât de chipeş încât, chiar şi când îl zăreau numai, inima fetelor începea să bată cu putere. Văzuse de multe ori asta. În prezenţa lui, fetele tinere deveneau găinuşe gălăgioase. Femeile mai în vârstă îi ofereau invitaţii ostentative din priviri. Nu era de mirare că era atât de dificil. Fără îndoială, femeile încântătoare i se oferiseră de când devenise major sau chiar şi înainte. Şi nu doar chipul lui era fermecător. De ce nu putea să fie scund sau chiar grăsun, se întreba ea, orice ca să mai slăbească efectul devastator pe care îl avea asupra femeilor? Dar nu, lui i se potrivea moda curentă a pantalonilor strâmţi şi a hainelor strânse pe talie, de parcă acel stil fusese inventat special pentru el. Nu era nevoie ca lui Nicholas Eden să i se strâmteze hainele sau să i se capitoneze umerii. Corpul lui era superb – musculos, dar zvelt, înalt, dar graţios; era corpul unui atlet pasionat.

Numai de nu ar fi fost aşa. Atunci inima Selenei nu ar mai fi palpitat de emoţie de fiecare dată când se uita la ea cu ochii aceia aurii. Era hotărâtă să-l aducă în faţa altarului, nu numai pentru că era cel mai arătos bărbat pe care-l văzuse vreodată, ci şi pentru că era cel de-al patrulea viconte Eden de Montieth, şi bogat pe deasupra. Era făcut ca la comandă şi era conştient de asta până la aroganţă.

Ce l-ar fi putut oare face să se schimbe? Trebuia să reuşească cumva, căci era dureros de evident că îşi pierdea interesul faţă de ea. Ce ar putea face ea ca să reaprindă flacăra? Să călărească goală prin Hyde Park? Să se alăture unui grup despre care se spunea că este doar un paravan pentru orgii? Să se poarte chiar mai scandalos decât el? Ar putea să dea buzna la cluburile White sau Brooks – asta chiar l-ar şoca. Femeile nu aveau voie în nici un caz să intre în aceste stabilimente destinate doar bărbaţilor. Sau poate că ar trebui să înceapă să-l ignore. Sau chiar... Da, Doamne, să îl respingă pentru alt bărbat! Ar muri dacă s-ar întâmpla asta! Pur şi simplu nu ar fi putut suporta lovitura la cât de orgolios era. I-ar stârni furia şi gelozia şi i-ar cere să se căsătorească repede cu el!

Selena se entuziasmă la acel gând. Planul avea să funcționeze. Trebuia să funcționeze. Oricum, nu avea de ales decât să încerce. Dacă nu funcționa, nu pierdea nimic, pentru că oricum îl pierdea și așa.

Se întoarse cu fața la el și îl văzu întins pe canapea cu picioarele ridicate pe unul dintre mânere, cu tot cu cizme, și sprijinit cu mâinile sub ceafă pe celălalt. Avea de gând să adoarmă de față cu ea! Grozav! Nu-și aducea aminte să mai fi fost vreodată atât de jignită. Nici măcar fostul ei soț, cu care fusese căsătorită doi ani, nu adormise vreodată în prezența ei. Da, era nevoie de măsuri disperate.

– Nicholas? îi rosti numele ușor, iar el îi răspunse imediat. Cel puțin nu adormise. Nicholas, m-am gândit foarte mult la relația noastră.

– Așa ai făcut?

Tresări simțind plictiseala din vocea lui.

– Da, continuă ea îndrăzneață. Și am ajuns la o concluzie. Dată fiind lipsa ta de... să spunem *căldură*... cred că aș fi mai apreciată de altcineva.

– Fără îndoială că așa ai fi.

Se încruntă. Primea prea bine vestea.

– Ei bine, în ultimul timp am primit mai multe oferte să... te înlocuiesc ca partener și am decis... Făcu o pauză un moment, înainte de a se înhăma la o minciună, apoi închise ochii și trânti: Am decis să accept una dintre ele.

Așteptă mai multe momente până deschise ochii. Nicholas nu se mișcase deloc de pe canapea și, după încă un minut, decise în sfârșit s-o facă. Se ridică încet și o fixă cu privirea. Ea își ținu respirația. Expresia lui era de nepătruns.

Își ridică paharul gol de pe masă și i-l întinse:

– Mi-l umpli, draga mea?

– Da, desigur.

Se ridică repede la cererea lui, fără măcar să se gândească cât de despotic era, pentru că se aștepta ca ea să-l servească.

– Cine e norocosul?

Selena tresări și vărsă coniac pe masă. Era oare vocea lui puțin ascuțită sau doar își imagina?

– El ar prefera ca înțelegerea noastră să fie discretă, așa că vei înțelege dacă nu îi divulg numele.

– E căsătorit?

Îi aduse paharul, pe care, din pricina agitației, îl umpluse riscant de mult.

– Nu. De fapt am toate motivele să cred că această relație va fi foarte fructuoasă. După cum am spus, el vrea doar să fie discret... deocamdată.

N-ar fi trebuit să o ia pe acest drum, își dădu seama brusc. Ea și Nicholas fuseseră de asemenea discreți și nu făcuseră niciodată dragoste la ea acasă din cauza servitorilor, deși o căuta acolo, și nu folosiseră nici casa lui din Park Lane. Și totuși, toată lumea știa că era amanta lui. Trebuia numai să fii văzută cu Nicholas Eden de trei ori la rând ca să se facă o asemenea presupunere.

– Nu-mi cere să-l trădez, Nicky, spuse ea cu un zâmbet șovăitor. Vei afla cine e, destul de curând.

– Atunci, spune-mi, te rog, de ce să nu-mi dezvălui numele lui acum?

Știa că mințea? Da, știa. Putea să-și dea seama după cum se purta. Și cine naiba *putea* să-l înlocuiască pe Nicholas? Bărbații din anturajul ei o evitau, odată ce el devenise însoțitorul ei.

– Ești insuportabil, Nicholas. Selena se enervă. Cine e, în mod sigur nu contează pentru tine, căci deși mă doare să recunosc, am observat în ultima vreme o lipsă de pasiune din partea ta. Ce altceva pot să cred în afară de faptul că nu mă mai dorești?

Aceasta era ocazia lui să nege tot. Dar pierdu momentul.

– Despre ce e vorba aici? Vocea lui era ascuțită. Despre blestematul ăla de bal? Asta e?

– Desigur că nu, răspunse indignată.

– Nu e asta? o provocă el. Crezi că mă vei forța să te însoțesc mâine-seară la chestia aia spunându-mi povestea asta. Nu-ți merge cu mine, draga mea.

Egoul lui colosal o va aduce la pieire, era sigură de asta. Ce îngâmfare! Pur și simplu nu putea să creadă că ea ar putea prefera pe altcineva.

Sprâncenele negre ale lui Nicholas se ridicară de uimire, iar Selena își dădu seama cu înfiorare că își exprimase gândurile cu voce tare. Era șocată, dar apoi se crispă hotărâtă.

– Ei bine, e adevărat, spuse ea îndrăzneață și se îndepărtă de el, înapoi spre șemineu.

Selena mergea înainte și înapoi prin fața focului, iar căldura lui era aproape la fel de mare ca și ardoarea mâniei ei. El nu merita să fie iubit.

– Îmi pare rău, Nicky, spuse după o vreme, fără a îndrăzni să se uite la el. Nu vreau ca aventura noastră să se termine prost. Chiar ai fost minunat – mare parte din timp. O, Doamne, oftă ea. Tu ești expertul în așa ceva. Spune-mi, așa se face?

Nicholas aproape că izbucni în râs.

– Nu e deloc rău pentru o amatoare, draga mea.

– Bine atunci, spuse ea pe un ton mai senin și riscă să-i arunce o privire. Îl văzu rânjind la ea. La naiba, tot nu îi credea povestea. Îndoiește-te de spusele mele, Lord Montieth, dar timpul își va spune cuvântul, nu? Să nu fii totuși prea surprins când mă vei vedea cu noul meu iubit.

Se întoarse din nou spre foc și, în clipa următoare, când se întoarse spre el, acesta plecase.

Capitolul 2

Conacul Malory din Grosvenor Square era iluminat puternic și mare parte dintre cei care locuiau acolo erau în dormitoarele lor, pregătindu-se pentru balul ducelui și ducesei de Shepford. Servitorii erau mai ocupați decât de obicei, fugind dintr-o parte în alta a conacului.

Lord Marshall avea nevoie de mai multă scrobeală pentru cravata lui. Lady Clare voia o gustare ușoară. Fusese prea nervoasă toată ziua ca să mai mănânce. Lady Diana avea nevoie de o băutură fierbinte ca s-o calmeze. Micuța de ea, primul sezon și primul ei bal; nu mâncase de două zile. Lord Travis avea nevoie de ajutor

ca să dea de cămaşa lui nouă cu dantelă. Lady Amy avea nevoie pur şi simplu de cineva s-o înveselească. Era singura din familie prea tânără ca să ia parte la bal, chiar dacă era un bal mascat unde nu ar fi fost oricum recunoscută de nimeni. Of, cât de groaznic era să ai cincisprezece ani!

Singura persoană din casă care se pregătea pentru bal şi nu era nici fiul sau fiica proprietarului casei era Lady Regina Ashton, nepoata lui Lord Edward Malory şi verişoara primară a tuturor progeniturilor sale. Desigur, Lady Regina avea propria servitoare să o ajute cu orice avea nevoie, dar aparent nu avea nevoie de nimic, căci nimeni nu le văzuse pe nici una din ele de peste o oră.

Casa zumzăia de mişcare de ore întregi. Lord şi Lady Malory începuseră să se pregătească mult mai devreme, fiind invitaţi la cina formală dată pentru un grup select de oameni înainte de bal. Plecaseră în urmă cu o oră şi un pic. Cei doi fraţi Malory le vor însoţi pe surorile şi pe verişoara lor, o responsabilitate majoră pentru tineri, unul din ei proaspăt absolvent de facultate, şi celălalt încă student.

Marshall Malory nu aşteptase cu nerăbdare să le însoţească pe domnişoarele din familia lui la bal, până astăzi, când, într-un mod neaşteptat, o domnişoară prietenă îl rugase să o lase să li se alăture în trăsura familiei Malory. Un noroc neaşteptat, să primească o asemenea rugăminte de la acea anumită doamnă.

Fusese îndrăgostit până peste cap de ea de când o cunoscuse pentru prima dată, anul trecut, când venise acasă în vacanţă. Atunci nu-i dăduse nici un semn de încurajare. Dar acum terminase şcoala, avea douăzeci şi unu de ani, era un bărbat pe cont propriu. Putea chiar să îşi întemeieze propria familie dacă se hotăra să facă asta. Putea chiar să ceară în căsătorie o anumită doamnă. O, cât de minunat era să ajungi la majorat!

Lady Clare se gândea şi ea la vârsta ei. Avea douăzeci de ani, oricât de groaznic era să recunoască asta. Acesta era cel de-al treilea sezon de baluri la care participase şi totuşi nu-şi găsise un soţ sau măcar un logodnic! Fuseseră câteva cereri, dar nu de la cineva pe care ea ar fi putut să-l ia în serios. O, era destul de drăguţă, cu ten drăguţ, piele drăguţă, totul era drăguţ la ea. Asta era şi problema. Era pur şi simplu... drăguţă. Nu era nici pe departe atât

de fermecătoare ca verişoara ei Regina, şi tindea să pălească atunci când se afla în compania fetei mai tinere. Iar soarta păcătoasă făcea că acesta era cel de-al doilea sezon pe care trebuia să-l împartă cu Regina.

Clare fierbea de nervi. Verişoara ei ar fi putut să se mărite deja. Avusese parte de zeci de cereri. Şi nu era vorba că n-ar fi fost doritoare. Părea mai mult decât doritoare, părea aproape mai disperată să se aşeze la casa ei decât Clare. Dar un lucru sau altul aduseseră cererile în căsătorie într-un punct mort. Nici măcar un tur al Europei în anul care trecuse nu o ajutase să-şi găsească un soţ. Regina se întorsese la Londra cu o săptămână în urmă, tot căutând.

Anul acesta o va avea drept competitoare şi pe propria soră, Diana. La aproape optsprezece ani, ar fi trebuit să mai fie lăsată să aştepte un an înainte să fie scoasă în lume. Dar părinţii lor crezuseră că Diana era suficient de mare ca să se distreze şi ea. I se interzisese totuşi în mod expres să se gândească cu seriozitate la orice tânăr întâlnit. Era prea tânără să se mărite, dar se putea distra cât voia.

Nu s-ar mira dacă părinţii ei ar lăsa-o şi pe Amy, sora ei, şcolăriţa de cincisprezece ani, să iasă în societate la şaisprezece ani, se gândi Clare, din ce în ce mai enervată. Parcă şi vedea totul! Anul următor, dacă tot nu reuşea să-şi găsească soţ, se va lupta atât cu Diana, cât şi cu Amy. Amy era la fel de fermecătoare ca Regina, cu tenul acela închis pe care numai puţini din familia Malory îl aveau. Clare trebuia să-şi găsească un soţ sezonul acesta cu orice preţ.

Clare habar nu avea, dar exact asta simţea şi frumoasa ei verişoară. Regina Ashton se zgâia la imaginea ei din oglindă în timp ce servitoarea ei, Meg, îi ridica părul lung şi negru în sus ca să-i ascundă lungimea şi să-l facă să arate mai elegant. Regina nu-şi vedea ochii uşor oblici de un albastru cobalt senzaţional sau buzele pline, uşor bosumflate sau pielea uşor prea albă care îi scotea într-un relief atât de dramatic părul negru şi genele lungi şi negre ca funinginea. În schimb, vedea bărbaţi, parade de bărbaţi, legiuni de bărbaţi – francezi, elveţieni, austrieci, italieni, englezi –

și se întreba de ce nu se căsătorise încă. Nu era desigur pentru că nu ar fi încercat.

Reggie, cum i se spunea dintotdeauna, avusese atâția bărbați din care să aleagă, încât era chiar stânjenitor să recunoască. Fuseseră cel puțin o duzină cu care era sigură că se putea mulțumi, două duzini de care crezuse că se îndrăgostise și atât de mulți care pur și simplu nu erau buni din vreun motiv sau altul. Iar pe cei pe care îi plăcuse ea, unchii ei îi dezaprobaseră.

Of, dezavantajele de a avea patru unchi care o iubeau atât de mult! Și ea îi adora pe toți patru. Jason, acum de patruzeci și cinci de ani, fusese capul familiei de la vârsta de șaisprezece ani, fiind răspunzător pentru cei trei frați ai săi și pentru sora lui, mama lui Reggie. Jason își lua în serios obligațiile – prea serios uneori. Era un bărbat foarte serios.

Edward era exact opusul lui, binedispus, vesel, comod, indulgent. Cu un an mai mic decât Jason, Edward se căsătorise cu mătușa Charlotte pe când avea douăzeci și doi de ani, mult mai devreme decât Jason. Avea cinci copii, trei fete și doi băieți. Verișorul Travis, de nouăsprezece ani, era de vârsta lui Reggie și era băiatul mijlociu al familiei. Fuseseră tovarăși de joacă de când se știau, împreună cu unicul fiu al unchiului Jason.

Mama lui Reggie, Melissa, fusese mult mai mică decât frații ei, fiind aproape șapte ani diferență între ei. Dar apoi, la doi ani de la nașterea ei, se născuse și James.

James era fratele rătăcitor, cel care dăduse naibii totul și își văzuse de drum. Avea treizeci și cinci de ani, iar numele lui nu trebuia nici măcar menționat. Dacă era să-i întrebi pe Jason și Edward, James nu mai exista. Dar Reggie tot îl iubea, în pofida păcatelor lui teribile. Îi era extrem de dor de el și apuca să-l vadă doar pe furiș. În ultimii nouă ani, îl văzuse numai de șase ori, ultima dată cu mai mult de doi ani în urmă.

La drept vorbind, Anthony era unchiul ei preferat. El mai era și singurul în afară de Reggie, Amy și mama lui Reggie, care avea părul negru și ochii de cobalt ca străbunica lui Reggie, despre care se spunea că fusese țigancă. Nimeni din familie nu ar fi confirmat, desigur, acest fapt scandalos. Poate că el era favoritul ei, pentru că era atât de lipsit de griji, ca și Reggie de altfel.

Anthony, de treizeci şi patru de ani şi mezinul familiei, era mai degrabă ca un frate pentru ea decât ca un unchi. În mod amuzant, era şi cel mai faimos crai de când fratele lui, James, părăsise Londra. Dar în timp ce James putea să fie lipsit de milă, semănând mult cu Jason, Anthony era înzestrat cu unele dintre calităţile lui Edward. Era un bărbat elegant şi o persoană grozav de fermecătoare. Nu-i păsa câtuşi de puţin de părerea nimănui, dar în felul lui făcea tot ce-i stătea în putinţă ca să fie pe placul tuturor celor care contau pentru el.

Reggie zâmbi. În ciuda tuturor amantelor şi a prietenilor lui bizari, în ciuda tuturor scandalurilor care înfloreau în preajma lui, a duelurilor pe care le purtase, a pariurilor extraordinare pe care le făcuse, Anthony era uneori cel mai simpatic ipocrit în privinţa ei. Căci numai dacă vreunul dintre prietenii lui bizari se uita pieziş la ea, imediat primea o invitaţie în ringul de box. Chiar şi cei mai afemeiaţi bărbaţi învăţaseră să ascundă ce gândeau când ea îşi vizita unchiul, şi se mulţumeau cu zeflemeaua inofensivă, şi nimic mai mult. Dacă unchiul Jason ar fi aflat vreodată că ea fusese în aceeaşi cameră cu unii dintre bărbaţii pe care îi întâlnise, ar fi fost multe victime, în special Tony. Dar Jason nu aflase niciodată şi, cu toate că Edward bănuia ceva, el nu era la fel de strict ca Jason.

Toţi patru o tratau mai mult ca pe o fiică decât ca pe o nepoată, pentru că toţi patru o crescuseră de la moartea părinţilor ei, când Reggie avea numai doi ani. De la vârsta de şase ani, ei o crescuseră, împărţindu-i timpul între ei. Edward trăia deja la Londra, la fel ca şi James şi Anthony. Toţi trei se certaseră cu Jason, pentru că el insista să o ţină la ţară. În cele din urmă, acesta cedase şi îi permisese să locuiască şase luni pe an cu Edward, unde putea să-i vadă des pe ceilalţi doi unchi.

Când ea împlinise unsprezece ani, Anthony crezuse că era suficient de mare încât să ceară să petreacă un timp egal cu ea. I se dăduseră lunile de vară, care erau strict pentru distracţie. Era fericit să facă sacrificiul de a-şi transforma casa lui de burlac într-un cămin pentru ea, în fiecare an când venea la el, şi asta era uşor, pentru că odată cu Reggie veneau şi servitoarea, şi bona, şi guvernanta ei. Anthony şi Reggie luau două mese pe săptămână

cu Edward și familia lui. Și totuși, toată apropierea asta de viața domestică nu-i dăduse niciodată lui Anthony poftă să se căsătorească. Era tot burlac. Și de la ieșirea ei în societate, nu se mai cuvenea să petreacă o parte din an cu el, așa că îl vedea numai când și când.

Ei bine, se gândi ea, în curând avea să se mărite. Nu era chiar ce își dorea ea în mod special. Ei i-ar fi plăcut mai degrabă să se mai fi distrat câțiva ani. Dar asta își doreau unchii ei. Ei presupuseră că era și dorința ei să-și găsească un soț potrivit și să-și întemeieze o familie. Nu asta își doreau toate fetele? De fapt, se și adunaseră să discute asta și, indiferent de cât de mult insistase ea că nu era pregătită să părăsească sânul familiei, intențiile lor bune câștigaseră în fața protestelor ei până ce, în final, cedase.

De atunci înainte făcuse tot ce îi stătuse în putință ca să le facă pe plac, pentru că îi iubea foarte mult pe toți. Le prezentase pretendenții unul după celălalt, dar un unchi sau altul îi găsise cusur fiecăruia în parte. Își continuase căutarea călătorind prin Europa, dar până atunci era deja sătulă să-i privească mereu cu un ochi critic pe toți bărbații pe care-i întâlnea. Nu putea să-și facă prieteni. Nu putea să se simtă bine. Fiecare bărbat trebuia să fie disecat și analizat cu atenție – era oare potrivit să fie soț? Era oare acel cineva magic cu care toți unchii ei vor fi de acord?

Începea să creadă că un asemenea bărbat nu exista și avea nevoie cu disperare de o pauză de la această căutare obsesivă. Voia să-l vadă pe Tony, singurul care ar fi înțeles-o, și care ar fi intervenit pentru ea pe lângă Jason. Dar Tony era în vizită la un prieten la țară când ea venise la Londra, și nu se întorsese până seara trecută.

Reggie se dusese de două ori să-l vadă chiar în aceeași zi, dar era plecat de fiecare dată, așa că îi lăsase un bilețel. În mod sigur îl primise deja până acum. Atunci, de ce nu venise s-o vadă?

Chiar în momentul când se gândea la asta, auzi o trăsură care se oprea în fața casei. Râse veselă și încântată.

– În sfârșit!

– Ce anume? voi Meg să ştie. N-am terminat încă. Vreau să te anunț că nu e deloc uşor să strâng părul ăsta. Eu tot cred că ar trebui să te tunzi. Să ne scuteşti pe amândouă de o pierdere de timp.

– Lasă asta, Meg. Reggie sări în picioare, iar câteva ace de păr îi căzură pe jos. A sosit unchiul Tony.

– Ia uite, dar unde crezi că mergi aşa?

Vocea lui Meg era indignată. Dar Reggie o ignoră şi ieşi repede din cameră, auzind cum Meg o strigă „Regina Ashton!", fără să-i dea vreo atenție. Fugi până ajunse la scările din antreul mare de la parter şi de-abia apoi îşi dădu seama că era îmbrăcată prea sumar şi se opri. Se trase repede înapoi, hotărâtă să nu plece până nu-i auzea vocea unchiului. Dar n-o auzi. Auzi în schimb vocea unei femei şi, deşi ezită, se uită pe furiş să vadă cine e, dar fu extrem de dezamăgită când observă cum majordomul primea înăuntru o doamnă, şi nu pe unchiului Tony. O recunoscu pe doamna ca fiind Lady Nu-Ştiu-Care, pe care Reggie o întâlnise în Hyde Park cu câteva zile în urmă. Ei drăcie! Unde naiba era Tony?

Chiar atunci Meg o prinse de braț şi o trase înapoi pe coridor. Meg îşi permitea cam multe, într-adevăr, dar nu era de mirare, căci fusese servitoarea lui Reggie de când era şi Tess doica ei, adică dintotdeauna.

– N-am mai văzut vreodată ceva atât de scandalos ca tine stând aici în lenjerie intimă! o certă Meg în timp ce o trăgea pe Reggie înapoi în camera şi pe scaunul ei din fața oglinzii. Te-am învățat mai bine de-atât.

– Am crezut că era unchiul Tony.

– Asta nu-i deloc o scuză.

– Ştiu, dar trebuie să vorbesc cu el diseară. Ştii de ce, Meg. El e singurul care poate să mă ajute. El îi va scrie unchiului Jason şi atunci voi putea să mă relaxez în sfârşit.

– Şi ce crezi că îi poate spune marchizului, încât să te poată ajuta?

Reggie rânji.

– Le voi sugera să-mi găsească ei un soț.

Meg clătină din cap şi oftă.

– N-o să-ți placă bărbatul pe care-l vor alege pentru tine, fata mea.

– Poate că ai dreptate. Dar pur și simplu nu-mi mai pasă, insistă ea. Ar fi bine să pot să-mi aleg singură viitorul soț, dar mi-am dat seama destul de repede că părerea mea nu contează dacă, în opinia lor, el nu este o alegere bună. De un an întreg tot caut, mergând la atâtea petreceri și serate și baluri, încât deja le urăsc. N-am crezut vreodată că voi spune asta. De-abia așteptam să dansez la primul meu bal.

– E ușor de înțeles de ce, dragă, o consolă Meg.

– Tot ce vreau e ca unchiul Tony să mă înțeleagă și să vrea să mă ajute. Nu vreau altceva decât să mă retrag la țară și să trăiesc din nou liniștită – cu sau fără soț. Numai de-aș găsi bărbatul potrivit diseară, m-aș mărita cu el mâine, *orice* numai să scap de vâltoarea societății. Dar știu că n-o să se întâmple asta, așa că varianta cea mai bună e să-i las pe unchii mei să-l aleagă. Cunoscându-i cum îi cunosc, le va lua ani întregi să facă asta. Nu se pot pune niciodată de acord cu nimic, știi asta. Iar între timp, o să mă duc acasă, la Haverston.

– Nu înțeleg ce poate să facă unchiul Tony pentru tine, încât să nu poți face și singură. Ție nu ți-e teamă de marchiz. Poți să-l învârți pe degete pe bărbatul ăla oricând vrei. Nu ai făcut asta deja destul de des? Spune-i doar cât de nefericită ești, și el o să...

– Nu pot să fac asta! sări Reggie enervată. N-aș putea să-i spun vreodată unchiului Jason că m-a făcut nefericită. Nu și-ar ierta-o niciodată!

– Ești prea bună la suflet pentru binele tău, draga mea, bombăni Meg. Atunci, o să continui să fii nefericită?

– Nu. De asta am nevoie ca unchiul Tony să-i scrie mai întâi lui Jason. Dacă i-aș scrie eu întâi și el tot ar insista să rămân aici, ce aș mai avea de făcut? Dar dacă scrisoarea lui Tony este luată în râs, atunci voi ști că planul meu nu va funcționa și voi avea timp să mă gândesc la altceva.

– Ei bine, sunt sigură că-l vei vedea pe Lord Anthony diseară la bal.

– Nu. Detestă balurile. Nu s-ar duce nici mort, nici măcar pentru mine. Of, la naiba! Presupun că va trebui să aştept până mâine.

Atunci Meg se încruntă şi îşi întoarse privirea.

– Ce-i? Ştii ceva ce eu nu ştiu? întrebă Reggie.

Meg ridică din umeri.

– E posibil ca Lord Anthony să nu mai fie în Londra până mâine-dimineaţă, şi va lipsi trei sau patru zile. Totuşi, poţi să mai aştepţi câteva zile.

– Cine a zis că pleacă din oraş?

– L-am auzit pe Lord Edward când îi spunea soţiei că marchizul a trimis vorbă după el. E chemat iar la judecată pentru vreun bucluc în care s-a vârât.

– Nu! Apoi spuse cu o voce tristă: Doar nu crezi că a plecat deja?

– Nu, nu cred, rânji Meg. Neisprăvitul nu va fi nerăbdător să-şi vadă fratele mai mare. O să amâne plecarea cât de mult o să poată, sunt sigură de asta.

– Atunci *trebuie* să-l văd diseară. Este perfect aşa. Prin viu grai poate să-l convingă mai bine pe unchiul Jason decât printr-o scrisoare.

– Dar nu poţi să te duci acum la Lord Anthony acasă, protestă Meg. E aproape ora de plecare la bal.

– Atunci, ajută-mă să mă îmbrac repede. Casa lui Tony e foarte aproape. Pot să iau trăsura şi să mă întorc până sunt gata de plecare verii mei.

Ceilalţi erau de fapt gata atunci şi o aşteptau pe ea, când Reggie coborî repede scările, câteva minute mai târziu. Fapt neliniştitor, dar nu descurajator. Îl trase pe vărul ei cel mai mare deoparte când intră în salon, aruncându-le celorlalţi un zâmbet fugar drept salut.

– Marshall, îmi pare foarte rău că trebuie să-ţi cer asta, dar am nevoie neapărat să împrumut trăsura câteva minute, înainte să plecăm.

– Poftim?!

Ea îi şoptise la ureche, dar exclamaţia lui puternică îi făcu pe toţi să-şi întoarcă privirile spre ei. Ea oftă.

– Sincer, Marshall, nu trebuie să te porți ca și cum ți-aș cere mare lucru.

Marshall, conștient deodată că toți se uitau la ei și consternat de lipsa lui temporară de control, își reveni din uimire și spuse pe tonul cel mai calm posibil:

– După ce că te-am așteptat deja zece minute, acum vrei să ne faci să te așteptăm și mai mult?

Încă trei gemete indignate se auziră în direcția ei, dar Reggie nici măcar nu aruncă o privire spre ceilalți veri ai ei.

– Nu ți-aș cere asta dacă nu ar fi important, Marshall. N-o să-mi ia mai mult de o jumătate de oră... sau, ei bine, în mod sigur nu mai mult de o oră. Trebuie să mă duc să-l văd pe unchiul Anthony.

– Nu, nu, nu! spuse Diana, care nu ridica vocea aproape niciodată. Cum poți fi atât de egoistă, Reggie? Nu-ți stă deloc în fire. O să întârziem din cauza ta! Ar trebui să plecăm chiar acum.

– Prostii, răspunse Reggie. Doar nu vreți să fiți primii ajunși, nu-i așa?

– Nu vrem să fim nici ultimii, interveni și Clare, nervoasă. Balul începe în jumătate de oră și numai atât ne ia drumul până acolo. De ce e atât de important să te duci să-l vezi pe unchiul Tony acum?

– E ceva personal. Și nu suportă amânare. Pleacă la Haverston mâine-dimineață. N-o să am cum să-i vorbesc dacă nu mă duc să-l văd acum.

– Dar poți să vorbești cu el când se întoarce, insistă Clare. De ce nu poți să aștepți până atunci?

– Pur și simplu nu pot. Privindu-i pe verii ei stârniți împotriva ei și pe Lady-Nu-Știu-Cum privind-o la fel de agitată, Reggie cedă. Of, foarte bine atunci. Marshall, mă mulțumesc și cu o diligență închiriată sau o șaretă, dacă ești așa bun să trimiți pe unul dintre lachei să facă rost de una. Voi veni și eu la bal imediat ce termin.

– Nici nu se pune problema.

Marshall era enervat. Numai verișoara lui putea să încerce să-l convingă să se bage într-o chestiune atât de nebunească, numai pentru ca el, drept cel mai mare dintre veri, să aibă probleme mai

târziu. Ei bine, de data asta nu. El era mai mare şi mai înţelept, şi ea nu mai putea să-l ducă cu vorba cum făcea odată. Marshall spuse inflexibil:

–Un mijloc de transport închiriat? Noaptea? Nu e deloc sigur şi tu ştii asta, Reggie.

–Travis poate să vină cu mine.

–Dar Travis nu vrea să facă asta, răspunse rapid însoţitorul în cauză. Şi nici nu te sinchisi să mă priveşti cu ochii tăi albaştri de bebeluş, Reggie. Nici eu nu am de gând să întârzii la bal.

–Te rog, Travis.

–Nu.

Reggie se uită la toate chipurile lor nepăsătoare. Nu avea de gând să cedeze.

–Atunci, nu voi merge la bal. Oricum nu voiam să merg de la bun început.

–Ah, asta nu. Marshall clătină sever din cap. Te cunosc prea bine, dragă verişoară. Imediat ce vom pleca de-acasă, te vei furişa şi te vei duce la unchiul Tony. Tata o să mă omoare.

–Am mai multă minte de-atât, Marshall, îl asigură ţâfnoasă. Îi voi trimite alt mesaj lui Tony şi-l voi aştepta aici.

–Şi dacă nu vine? sublinie Marshall. Are lucruri mai bune de făcut decât să stea la cheremul tău. E foarte posibil nici să nu fie acasă. Nu. Vii cu noi şi gata.

–Nu vin.

–Ba da!

–Poate să ia cabrioleta mea. Toate privirile se întoarseră spre musafirul lor. Vizitiul şi servitorul meu sunt în slujba mea de ani întregi şi putem avea încredere că ei o vor însoţi în siguranţă şi apoi o vor aduce la bal.

Zâmbetul lui Reggie era strălucitor.

–Grozav! M-aţi salvat, Lady...?

–Eddington, îi veni în ajutor doamna. Am făcut cunoştinţă la începutul săptămânii acesteia.

–Da, în parc. Îmi amintesc. Numai că nu am deloc memorie bună pentru nume după ce am cunoscut atâţia oameni în ultimul an. Nu ştiu cum să vă mulţumesc îndeajuns.

–Nici o problemă. Mă bucur să fiu de ajutor.

Iar Selena chiar *se bucura* – căci ar fi făcut orice ca să plece mai repede, pentru numele lui Dumnezeu. Era deja destul de rău că trebuia să se mulţumească cu Marshall Malory ca însoţitor *la cel mai important* bal al sezonului. Dar el fusese singurul dintre cei o duzină de bărbaţi cărora le scrisese de dimineaţă, şi care nu o refuzase cu vreo scuză sau alta. Malory, mai tânăr decât ea, fusese ultima alegere. Şi iat-o aici, în mijlocul unei dispute familiale, numai din cauza acestei fete obraznice.

– Vezi, Marshall? spuse Reggie. Acum sigur nu mai ai de ce să obiectezi.

– Nu, presupun că nu, spuse el în silă. Dar ţine minte că ai spus jumătate de oră, verişoară. Ai face *bine* să ajungi la balul familiei Shepford înainte ca tata să observe cumva că nu eşti acolo. În caz contrar, să te ţii bine, ştii asta şi tu.

Capitolul 3

– Dar vorbesc serios, Tony! exclamă Reggie, privindu-l cu ochii mari, în salonul lui. Cum poţi să te îndoieşti de mine? Este o urgenţă, Tony.

El era singurul dintre unchii ei care insista să-i spună pe numele mic.

Trebuise să aştepte douăzeci de minute ca el să fie sculat din somn, pentru că petrecuse toată ziua la club, bând şi jucând jocuri de noroc, după care venise acasă şi se aruncase direct în pat. Pierduse încă zece minute numai încercând să-l facă s-o creadă că vorbea serios. Cele treizeci de minute ale sale trecuseră deja şi de-abia începuse discuţia. Marshall avea s-o omoare.

– Hai, pisicuţo. După numai o săptămână la ţară o să-ţi fie dor de bătrâna şi vesela Londră. Dacă ai nevoie de odihnă, spune-i lui Eddie că eşti bolnavă sau ceva de genul ăsta. După câteva zile de stat acasă îmi vei mulţumi că nu te-am luat în serios.

– N-am avut parte de nimic altceva în ultimul an decât de baluri. Reggie continuă hotărâtă. În turul Europei, am călătorit din

petrecere în petrecere, nu din țară în țară. Şi nu e numai că m-am săturat de petrecerile fără sfârşit, Tony. Aş putea să le fac față destul de bine. Nu sugerez nici măcar că aş vrea să petrec tot sezonul la Haverston, ci doar câteva săptămâni, ca să-mi revin. Goana după soț o să mă vâre în mormânt. Vorbesc serios.

– Nimeni n-a spus că trebuie să te măriți cu primul venit, pisicuțo, spuse Anthony înțelept.

– Primul venit? Au fost sute, Tony. Țin să te informez că acum se spune despre mine că sunt distantă şi lipsită de sentimente.

– Cine zice asta, Dumnezeule?

– Mi se potriveşte perfect. Am fost rece şi sarcastică. A trebuit să fiu, pentru că refuz să dau speranțe unui bărbat când nu e cazul.

– Despre ce naiba vorbeşti acolo? întrebă brusc Anthony.

– L-am angajat pe Sir John Dodsley cu mult înainte de sfârşitul ultimului sezon.

– Pe bătrânul nemernic? Pentru ce anume l-ai angajat?

– Să mă îndrume, ca să spunem aşa, mărturisi ea. Bătrânul nemernic, cum îi spui tu, cunoaşte pe toată lumea. Ştie şi tot ce se poate şti despre cineva. După ce cel de-al şaselea pretendent serios nu a fost considerat bun de către tine şi frații tăi, am simțit că nu avea rost să-mi mai înşel speranțele sau pe ale altui tânăr, trecând mereu prin acelaşi ritual. L-am plătit pe Dodsley să analizeze fiecare posibilitate. Avea o listă cu ce puteați să dezaprobați tu şi frații tăi la un bărbat şi nu accepta aproape nici un pretendent pe care-l întâlneam. M-a scutit să mai pierd timpul sau să fiu dezamăgită, dar astfel mi-am câştigat şi acest renume. E imposibil, Tony. Pot să fiu pe placul lui Jason, dar nu şi pe placul tău... Pot să fiu pe placul tău, dar nu şi pe placul lui Edward. Slavă Domnului că unchiul James nu e şi el aici să-şi exprime părerea. Nu există un bărbat pe lumea asta pe care să-l acceptați cu toții.

– E absurd ce zici, protestă el. Pot să mă gândesc pe loc la o duzină de bărbați care ți s-ar potrivi.

– Eşti sigur, Tony? întrebă ea uşor. Chiar ți-ai dori să mă mărit cu oricare dintre ei?

El afişă o expresie profund îndurerată, apoi rânji brusc.

– Nu, presupun că nu.

– Atunci înțelegi situația grea în care mă aflu?

– Dar tu nu vrei să te măriți, pisicuțo?

– Normal că vreau. Și sunt sigură că bărbatul pe care tu și frații tăi îl veți alege pentru mine mă va face foarte fericită.

– Poftim? o privi aspru. Nu, nici să nu te gândești. N-o să pui o asemenea responsabilitate pe umerii *mei*, Reggie.

– Bine, atunci, fu ea de acord. O să-l lăsăm pe unchiul Jason.

– Nu fii prostuță. Te va mărita cu un tiran ca el.

– Hai, Tony, nu exagera, știi că nu e adevărat.

Și rânji.

– Ei bine, pe-acolo, mormăi el.

– Înțelegi, Tony, cel puțin *eu* nu va mai trebui să analizez fiecare bărbat pe care-l întâlnesc. Vreau să mă distrez, să fiu în stare să vorbesc cu un bărbat fără să-l studiez, să dansez fără să mă gândesc dacă partenerul meu e potrivit să fie soț. A ajuns atât de departe totul, încât de fiecare dată când privesc un bărbat, mă întreb: O să mă căsătoresc cu el? Aș putea să-l iubesc? Va fi el la fel de bun și de blând cu mine precum...

Se opri, roșind.

– Precum? îi dădu el ghes.

– Of, mai bine îți spun și gata, oftă ea. Îi compar pe toți cu tine și cu ceilalți unchi. Nu pot să mă abțin. Aproape că-mi doresc să nu mă fi iubit toți atât de mult. M-ați răsfățat extrem de mult. Vreau ca soțul meu să fie o combinație din voi toți.

– Ce *ți-am* făcut?

Era cât pe-aci să izbucnească-n râs, iar ea se pierdu cu firea.

– Ți se are amuzant, nu? Dar nu *tu* te confrunți cu problema asta. Și dacă nu iau o pauză, jur că o să încerc să dau de unchiul James și o să-l rog să mă ia departe.

Imediat deveni sobru. Cu toate că el fusese cel mai apropiat de James, chiar și el fusese furios și neiertător față de ceea ce făcuse fratele lui.

– Nu spune asta, Reggie, o avertiză el. Nu gândești clar. Dacă îl bagi pe James în toate astea, vei face mai rău, nu mai bine.

Ea insistă fără milă:

– Atunci îi vei spune unchiului Jason că vreau să mă întorc acasă ceva vreme? Că nu mai vreau să-mi caut soț și că voi aștepta

până ce voi trei vă puneți de acord asupra bărbatului cu care mă voi mărita?

– La naiba, Reggie, lui Jason nu o să-i placă asta, la fel cum nu-mi place nici mie. Tu ar trebui să alegi și să-ți găsești pe cineva pe care să-l iubești.

– Am încercat asta.

Se lăsă o tăcere apăsătoare între ei. Anthony se încruntă.

– Lord Medhurst era un idiot infatuat!

– Știam eu asta? Am crezut că el era ursitul. În fine, ajunge cât m-am îndrăgostit.

– Ai fi putut să te măriți cu Newel dacă Eddie nu ar fi fost convins că ar fi un tată îngrozitor.

Tony se încruntă iar.

– Da, bine, în mod sigur unchiul Edward avea dreptate. Din nou, ajunge cât m-am îndrăgostit.

– În mod sigur știi cum să deprimi un om, pisicuțo. Noi doar am vrut ce e mai bun pentru tine, știi asta.

– Știu și vă iubesc pentru asta. Știu sigur că voi adora pe oricine ați decide voi trei să-mi alegeți de soț.

– Chiar așa? rânji el. Nu sunt sigur de asta. Dacă Jason e de acord cu ideea ta, de exemplu, îți va propune să-ți găsească un bărbat care nu seamănă deloc cu mine.

O tachina. El ar fi fost primul în stare să respingă un pretendent care semăna cu el. Ea râse.

– Ei, știi bine, Tony, că poți oricând să-mi dai soțul pe brazdă, după ce m-am măritat deja.

Capitolul 4

Percival Alden țipă triumfător când își struni calul la capătul lui Green Park, pe partea cu Piccadilly.

– Îmi datorezi douăzeci de lire, Nick! strigă peste umăr în vreme ce vicontele veni iute în spatele lui pe murgul său.

Nicholas Eden îl privi furios pe Percy. Începură să-și plimbe caii în cerc. Cei doi prieteni tocmai se întorseseră de la Boodles, după un joc perfect de cărți, când Percy adusese vorba despre noul lui armăsar negru. Nicholas era îndeajuns de beat ca să accepte provocarea, așa că trimiseseră după cai.

– La naiba, am fi putut să ne rupem gâturile amândoi, știi asta, spuse Nicholas destul de răspicat, cu toate că vederea îi era tulburată. Adu-mi aminte să nu mai fac asta, niciodată, bine?

Percy credea că era grozav de amuzant și începu să râdă atât de tare, încât aproape că-și pierdu echilibrul.

– Ca și cum e cineva care te-ar putea opri să faci ceva ce ți-ai pus în cap, mai ales când ești beat. Dar ce mai contează, prietene? Probabil că nu-ți vei aminti această escapadă îndrăzneață mâine-dimineață, și dacă ți-o amintești, nu vei crede nici tu. Ah, unde naiba era luna asta când aveam nevoie de ea?

Nicholas se uită la astrul argintiu care de-abia ieșea de după o grămadă de nori. Capul i se învârtea. La naiba! Cursa trebuia să-l mai scoale din beție puțin. Își fixă privirea șovăitoare asupra prietenului său.

– Cât vrei pe animalul ăsta, Percy?

– Nu vreau să-l vând. Voi mai câștiga multe curse cu el.

– Cât vrei? repetă Nicholas cu încăpățânare.

– Am dat două sute cincizeci pe el, dar ...

– Îți dau trei sute.

– Nu e de vânzare.

– Patru sute.

– Hai, Nick, oprește-te, protestă Percy.

– Cinci sute.

– Ți-l trimit mâine-dimineață.

Nicholas rânji satisfăcut.

– Ar fi trebuit să fi așteptat până la o mie, rânji și Percy la el. Totuși, știu de unde pot să-i cumpăr fratele cu două sute cincizeci. Și nu aș vrea să profit de tine.

Nicholas râse.

– Îți irosești talentul, Percy. Ar trebui să te angajezi în Piața Smithfield și să vinzi cai.

– Şi să-i dau dragei de mama încă un motiv să blesteme ziua în care m-a născut? Nu, mulţumesc. Voi face tot ca acum şi voi profita de negustori duri ca tine ca să-mi iasă ceva profit. Oricum, e mult mai distractiv aşa. Că tot vorbeam de distracţie, tu nu trebuia să-ţi faci apariţia la balul Shepford diseară?

– La naiba, bombăni Nicholas, îmbufnându-se dintr-odată. De ce trebuia să-mi aminteşti de asta?

– Ca să fac şi eu o faptă bună azi.

– Nici nu m-aş apropia de locul acela, dacă drăguţa mea nu ar avea nevoie de o lecţie, mărturisi Nicholas.

– Te-a călcat pe nervi?

– Îţi vine să crezi că vrea să mă facă gelos? întrebă Nicholas, furios la culme.

– Tu, gelos? râse Percy zgomotos. Ce mi-ar plăcea s-o văd şi pe asta, foarte mult mi-ar plăcea.

– Eşti bine-venit să vii şi tu să vezi spectacolul. Intenţionez să dau unul foarte bun pentru Lady E înainte să-i pun punct, spuse Nicholas misterios.

– Doar n-ai de gând să-l provoci la duel pe amărâtul ăla, nu?

– Doamne fereşte, pentru o femeie? Desigur că nu. Dar ea va crede asta, în vreme ce eu îi voi da de fapt binecuvântarea să fie cu ea. Nu va avea pe cine să dea vina decât pe ea însăşi, căci voi termina cu ea.

– E neobişnuit să faci aşa, se gândi Percy. Trebuie să-mi aduc aminte să încerc şi eu asta. Auzi, de ce nu-mi dai mie binecuvântarea? Arată bine, Lady E. Percy se uită indispus de partea cealaltă a străzii. Vorbind de lup... nu e şareta ei?

Nicholas îi urmări privirea şi văzu cabrioleta deschisă la culoare, vopsită ţipător cu roz şi verde, pe care o cunoştea atât de bine.

– Imposibil, mormăi el. Mai degrabă ar muri decât să întârzie la bal, şi a început deja de mult.

– Nu mai cunosc pe nimeni altcineva care să aibă o şaretă atât de elegantă, remarcă Percy. Am vrut şi eu să îmi vopsesc trăsura în culorile astea.

Nicholas se uită la el îngrozit, înainte de a privi din nou spre stradă.

– Pe cine ştim noi să locuiască pe strada asta? îl întrebă pe prietenul lui.

– Pe nimeni care să-mi vină în minte, spuse Percy. Ia stai puţin! Cred că ştiu a cui casă e asta în faţa căreia a oprit. E a tânărului aceluia rudă cu Malory – of, cum îl cheamă? Ştii la care mă refer. Nu cel sălbatic care a dispărut de ani întregi, celălalt, cel care e un ţintaş atât de bun încât nimeni nu îndrăzneşte... O, gata, ştiu! Anthony, Lord Anthony. Doamne Dumnezeule! Nu crezi că ea încearcă să te facă gelos cu *el?* Nici măcar tu nu îndrăzneşti să te pui cu el, Nick.

Nicholas nu răspunse. Încet, foarte încet, ieşi din parc şi traversă strada. Dacă era Selena, atunci se afla exact unde ştia că o va vedea, pentru că trecea pe aici în fiecare seară în drumul lui de la club spre casă. Cum s-a şi întâmplat, ei ieşiseră din parc în noaptea aceea aproape de capătul dinspre Piccadily, iar dacă Percy nu ar fi observat cabrioleta, nici el nu ar fi făcut-o. Dar acum îi trezise interesul. Oare Selena se afla în şaretă şi aştepta ca el să treacă, neştiind că el deja o ocolise? Nu fusese în stare să găsească un însoţitor la balul ăla blestemat şi era hotărâtă din nou să-l târască după ea acolo? Nu avea cum să-l cunoască pe Anthony Malory. El şi prietenii lui apropiaţi erau din cu totul alte cercuri, scandalagii cu toţii, strâmbând din nas în faţa societăţii. Nicholas avea şi el o reputaţie proastă, dar nici măcar el nu ar fi fost vârât în aceeaşi oală cu grupul lor de pierde-vară.

Dar dacă ea îl cunoscuse cumva pe Malory? Doar nu şi-ar pierde vremea pe aici, tocmai astă noapte. Balul Shepford însemna prea mult. Numai despre asta vorbise timp de o lună.

Şi totuşi, dacă venise aici la un rendez-vous cu Malory? Nicholas se opri lângă bordură, la o distanţă de trei case. Percy îl prinse din urmă, părând alarmat.

– Să ştii că nu te-am provocat, spuse Percy sincer. Doar nu te gândeşti să faci ceva prostesc, nu?

– Doar mă gândeam, Percy, spuse Nicholas rânjind. Dacă Lady E este înăuntru, atunci va ieşi dintr-un moment într-altul.

– De unde ştii asta?

– E vorba de bal. Poate că întârzie, dar nu-l va rata, nu ea. Totuşi, poate că *va lipsi* până la urmă. Da, i-ar face foarte bine

să lipsească. O femeie nu ar trebui să se implice atât de mult în ceva care o face să-l ignore pe bărbatul din viața ei. Cineva trebuie s-o învețe lecția asta, ce zici? Da, așa e, într-adevăr. Ca să nu mai facă aceeași greșeală de două ori.

– Montieth! Ce naiba pui la cale? întrebă Percy alarmat.

Nicholas nu răspunse pentru că atenția îi fu distrasă de ușa care se deschidea în capul străzii. Rânjetul i se întinse pe chip în vreme ce Selena Eddington ieșea pe ușă. Avea o mantie lungă cu glugă peste ochi, iar mâinile îi erau ridicate spre față, dar el ar fi recunoscut acel păr negru oriunde. Purta o pelerină lungă cu blană pe margine, care se încheia la gât. Pelerina era lăsată pe spate, dezvăluind o rochie frumoasă roz. Nicholas rămase uluit. Roz? Nu era una dintre culorile ei preferate. Ea o numea cu dispreț „culoarea inocenței", o calitate pe care o pierduse cu mult timp în urmă fără nici un pic de regrete. El presupuse că făcea tot ce-i stătea în putință ca să-l impresioneze pe ducele de Shepford cu tinerețea ei.

Femeia se întoarse spre bărbatul care stătea în spatele ei, iar Nicholas îl recunoscu pe Anthony Malory. Știa prea bine cum era, arătos și misterios, căci îl vedea destul de des la club, deși nu-și vorbeau deloc. Selena l-ar considera foarte atrăgător. Nicholas recunoștea asta. Ei bine, atunci îi ura noroc. Malory era un burlac și mai convins decât el. N-avea să-l ducă niciodată în fața altarului. Nu își dădea seama de asta?

Privi amuzat cum ea îl îmbrățișă pe Malory și cum îi dădu apoi un mic sărut. Era evident că nu o ducea la bal, pentru că era îmbrăcat doar într-un halat de casă.

– Ei, ce zici de asta? spuse Percy neliniștit, aducându-și calul un pic mai aproape. E Lady E, într-adevăr?

– Da, iar cabrioleta se îndreaptă spre noi, așa că eu merg în cealaltă parte. Fă-mi o favoare, te rog, și stai în calea ei cât poți de mult.

– La naiba, ce ai de gând să faci?

– Ei, să o iau cu mine acasă pe Lady E, ce altceva? râse satisfăcut Nicholas. Voi ocoli pe-aici și o s-o iau drept prin Mayfair ca să ajung în Park Lane odată cu ea. Hai să ne întâlnim acolo.

– Să te ia naiba, Nick! exclamă Percy. Malory e chiar acolo!

– Doar nu o să mă fugărească pe stradă la picior, nu? Şi nu are nici măcar o armă la îndemână dacă tocmai ce s-a culcat cu ea. Ar putea să-i facă plăcere distracția asta.

– N-o face, Nick, te rog.

Dar Nicholas nu era destul de treaz ca să gândească clar. Se urcă pe cal şi se îndreptă spre cabrioletă, luând puțină viteză înainte de a ajunge lângă ea. Când coti la curbă, îi luă pe toți prin surprindere, căci călărea chiar între casă şi vehicul. Încetinind un moment, o prinse pe Selena şi o trase brusc pe calul lui.

„Frumos realizat", se felicită el. Nu ar fi putut s-o facă mai bine nici dacă ar fi fost treaz. Auzi țipete în spatele lui, dar asta nu-l încetini. Femeia de pe cal începu să țipe, dar el îi vârî repede batista lui albă de mătase în gură, ca să înăbuşe sunetul, apoi îşi folosi cravata ca să-i lege încheieturile mâinilor.

Femeia se agita atât de mult, încât risca s-o scape de pe cal, aşa că o răsuci până când aceasta stătea în fața lui, apoi îi puse pelerina pe cap, ținând-o strâns. „La fel ca pe un sac", se gândi cu satisfacție. Râse înfundat când se întoarseră la colț şi se îndreptară spre Park Lane.

– Se pare că nimeni nu ne urmăreşte, draga mea. Poate că vizitiul tău, Tovey, m-a recunoscut şi ştie că eşti pe mâini bune. Râse înfundat din nou, auzind sunetele stinse pe care le făcea ea de sub pelerină. Da, ştiu că eşti supărată pe mine, Selena. Dar consolează-te cu gândul că poți să-ți descarci toată mânia pe mine când îți voi da drumul – dimineață.

Începu să se lupte din nou cu el, dar doar în câteva momente, el se opri în fața casei sale din Park Lane. Percival Alden se afla în partea întunecată din Hyde Park, peste stradă, şi-l văzu pe Nicholas cum o aruncă peste umăr şi o cără în casă.

Valetul lui încercă să nu pară prea surprins. Percy îl urmă înăuntru şi spuse:

– Nici măcar nu au încercat să te urmărească.

– Ah, asta înseamnă că vizitiul m-a recunoscut, râse Nicholas. Probabil i-a explicat deja lui Malory că eu şi doamna suntem prieteni.

– Încă nu-mi vine să cred că ai făcut asta, Nick. Nu o să te ierte niciodată.

–Ştiu asta. Acum fii, te rog, bun şi urmează-mă sus ca să-mi aprinzi nişte lămpi, înainte să-mi aşez bagajul. Făcu o pauză suficient de lungă ca să rânjească spre valet, care se holba la picioarele care atârnau peste umărul lordului. Spune-i servitorului meu să-mi scoată hainele de seară, Tyndale. Vreau să plec de aici în zece minute. Şi dacă vine cineva, din orice motiv ar fi, spune-i că am plecat la balul ducelui de Shepford acum o oră.

–Foarte bine, domnule.

–Te duci la bal? Percy întrebă amuzat, în vreme ce el şi valetul îl urmară pe Nicholas sus.

–Fireşte că mă duc, răspunse Nicholas. Intenționez să dansez toată noaptea.

Se opri în fața unui dormitor din spatele casei, de la etajul al treilea, verificând repede să nu fie ceva de valoare în cameră pe care Selena ar putea să-l distrugă pentru a-şi descărca furia. Mulțumit să vadă că nu era nimic, îi spuse lui Tyndale să aducă iute cheia, apoi îi făcu un semn lui Percy să aprindă lampa de pe şemineu.

–Fii fată cuminte, draga mea, şi nu te mai agita atât. O bătu cu mâna pe spate într-un mod familiar. Dacă începi să ţipi sau faci ceva nebunesc, Tyndale va fi obligat să te oprească. Sunt sigur că nu-ți va face plăcere să-ți petreci următoarele câteva ore legată de pat.

Îi făcu semn lui Percy să iasă din cameră înainte să o arunce pe pat. Apoi îi eliberă legătura de la încheieturi şi ieşi din cameră, încuind uşa uşor. Ştia că ea îşi va scoate căluşul mai devreme sau mai târziu, dar el nu va fi în preajmă să o audă.

–Vino cu mine, Percy. Am nişte haine de ocazie în plus, dacă ți-ar face plăcere să vii cu mine la bal.

Percy clătină din cap, confuz, în vreme ce îl urma pe Nicholas la etajul al doilea, unde se aflau camerele lui.

–Aş putea să vin, dar nu înțeleg de ce te duci tu la bal, de vreme ce ea nu va fi acolo.

–Ăsta e punctul culminant, râse Nicholas înfundat. Care este rostul ca Lady E să lipsească de la bal dacă prietenii nu-i vor spune mâine că am dansat toată noaptea, de la venire până la plecare?

– Asta e cruzime, Montieth.

– Nu e mai crud decât faptul că ea m-a aruncat deoparte pentru Malory.

– Dar ție nici măcar nu-ți pasă de asta, sublinie Percy, profund exasperat.

– Nu, nu-mi pasă. Totuși, atitudinea cere o *anume* reacție, nu? În cele din urmă, doamna ar fi fost devastată dacă nu aș fi făcut nimic.

– Dacă ar putea să aleagă reacția ta, Montieth, nu cred că ar alege-o pe asta.

– În fine. Mai bine asta decât să-l provoc la duel pe Malory. Nu crezi?

– O, Doamne, bine spus! Percy era cu adevărat îngrozit. N-ai avea nici o șansă în fața lui.

– Crezi că nu? murmură Nicholas. Ei bine, poate că nu. În cele din urmă, el *a avut* parte de mai mult antrenament decât mine. Dar nu vom ști niciodată, nu?

Capitolul 5

Reggie nu era înfricoșată. Auzise destul de mult ca să știe că răpitorul ei era un nobil. El presupusese că fusese recunoscut de vizitiu, deci nu avea intenții cu adevărat rele. Nu, sigur nu-i va face rău.

Un alt lucru o făcu pe Reggie să zâmbească într-un mod delicios de malițios. Bărbatul făcuse o greșeală îngrozitoare. Crezuse că era altcineva, îi spusese Selena. „Sunt doar eu", îi zisese, ca și cum el ar fi trebuit să-i recunoască vocea ușor.

Selena? Ce-l făcu pe acest bărbat să creadă că ea era Selena? O luase pur și simplu de pe bordură. Oare ce-l făcuse să... „Vizitiul m-a recunoscut!" Doamne Dumnezeule, Lady Eddington! Îi cunoștea cabrioleta, așa că a crezut că era Lady Eddington.

Nemaipomenit! Se va duce la balul Shepford – și *ce surpriză*, acolo o va găsi pe Lady Eddington cu verii lui Reggie. O, cum

îşi dorea să-i poată vedea faţa. Era tocmai genul de festă pe care ar fi putut s-o joace ea când era mai mică.

Iar apoi va veni în goană acasă, cerându-şi scuze înnebunit, implorând iertare. O va ruga să nu povestească nimic nimănui. Ea va trebui să fie de acord, căci reputaţia ei era în joc. Se va duce la bal şi va spune pur şi simplu că a stat mai mult la unchiul Anthony decât plănuise. Nimeni nu va şti vreodată că fusese răpită.

Scoţându-şi căluşul şi legăturile de la încheieturi, se întinse pe pat, perfect confortabil, bucurându-se de aventură. Nu fusese prima, sub nici o formă. Avusese parte de aventuri toată viaţa, începând de la şapte ani, când căzuse prin gheaţă în iazul Haverston şi s-ar fi înecat dacă unul dintre ajutoarele de grăjdar nu ar fi auzit-o şi n-ar fi tras-o afară. În anul următor, acelaşi băiat o salvase de un porc mistreţ care o gonise într-un copac. Fusese rănit de animal şi chiar dacă îşi revenise repede, fericit că avea ce să le povestească prietenilor lui despre salvarea dramatică, ei i se interzise să se mai plimbe prin pădure un an întreg.

Nu, nici măcar devotamentul aproape religios al unchilor ei faţă de educaţia sa nu putuse să se împotrivească sorţii, iar Reggie avusese parte de mai multă aventură în cei nouăsprezece ani ai săi, mai mult decât mare parte dintre bărbaţi în toată viaţa lor. Privind în jur, la închisoarea ei elegantă şi temporară, zâmbi. Ştia că tinerele visau la aventură, că tânjeau să fie luate pe sus de străini fermecători călare, dar ea trăise experienţa pe viu. De două ori, de fapt, căci escapada din seara aceasta era cea de-a doua.

Cu doi ani în urmă, când avea şaptesprezece ani, fusese atacată pe drumul către Bath de către trei tâlhari mascaţi şi luată pe sus de către cel mai îndrăzneţ dintre ei. Slavă Domnului că Derek, cel mai în vârstă şi mai curajos văr al ei, fusese în trăsură, şi că, încălecând pe unul din cai, îl urmărise furios pe răpitorul ei, salvând-o pe Reggie de la... orice îi trecuse prin minte străinului.

Şi înainte de asta, la vârsta de doisprezece ani, fusese aventura ei din largul mării. Fusese răpită o vară întreagă şi îndurase furtuni cumplite pe mare, şi chiar o încăierare îngrozitoare. Ei bine,

acum avea parte de o altă aventură, una amuzantă și cât se poate de sigură.

Se ridică în capul oaselor. Unchiul Tony! El văzuse ce se întâmplase! Deodată nu mai era deloc amuzant. Dacă ar afla cine era răpitorul ei, ar veni și ar scoate ușa din țâțâni. Bârfele n-ar întârzia să apară, iar reputația ei ar fi pătată. Iar Anthony Malory nu ar lăsa ca lucrurile să se liniștească. L-ar provoca pe bietul om la duel și l-ar omorî, din greșeală sau nu.

Reggie se ridică și începu să umble desculță de colo-colo prin cameră. O, Doamne, deja devenea o situație îngrozitor de primejdioasă. Continua să meargă de colo-colo, încercând să-și abată atenția de la problemă studiind camera. Era tapițată cu verde și pământiu și erau și niște piese de mobilier Chippendale, fanteziste și de mare efect. Pelerina ei era pe un fotoliu, pantofii ei pe jos în fața ei, masca ei aruncată pe scaunul capitonat. O singură fereastră dădea spre grădina întunecată și plină de umbre. Își așează părul folosind o oglindă cu margini de frunze și flori din stilul plin de rafinament Rocaille.

Se întreba dacă Tyndale ar lega-o într-adevăr și i-ar pune căluș la gură dacă ar îndrăzni să țipe după ajutor. Mai bine să nu afle. Se întreba de asemenea, de ce îi lua atât lui Nick să-și descopere greșeala. Minutele continuau să se scurgă pe ceasul Meissen de pe șemineu.

Nicholas o privea cum valsa în brațele unui dandy care purta o haină verde-deschis de satin ce nu se asorta deloc cu rochia de seară a Selenei de culoarea prunei. Cu asemenea culori pe ei, erau un cuplu care nu putea fi ignorat, nici măcar pe ringul de dans aglomerat.

– La naiba, mormăi Nicholas.

Percy, care stătea lângă el, era mai clar în exprimare:

– O, Doamne! Chiar că ai făcut-o lată de data asta! Știam eu că nu trebuia să faci așa ceva și acum chiar că ai făcut-o lată!

– Taci odată, Percy.

– Ei bine, aceea *e* ea, nu? Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, cine e păsăruica pe care ai prins-o în colivie acasă? I-ai furat

amanta lui Malory, aşa-i? O să te omoare, Nick, îl informă Percy. O să te mănânce cu fulgi cu tot, asta o să facă.

Nicholas era gata să-l omoare pe prietenul lui nervos.

– Nu te mai opreşti odată? Singurul lucru pe care o să-l pățesc după toată povestea asta e că voi primi reproşuri aspre de la o femeie furioasă pe care n-am văzut-o niciodată în viața mea. Lord Malory nu o să mă provoace la duel pentru o greşeală stupidă ca asta. Ce rău am făcut, până la urmă?

– Reputația doamnei, Nick, începu Percy. Dacă asta se află...

– Cum să se afle? Gândeşte-te puțin, prietene. Dacă ea e amanta lui Malory, ce reputație are de pierdut? Ce *mi-ar plăcea* mie să aflu e ce făcea ea în cabrioleta lui Lady Eddington. Oftă, ca un bărbat înşelat şi neînțeles. Presupun că ar trebui să fug repede acasă şi să-i dau drumul – oricine ar fi ea.

– Ai nevoie de ajutor? rânji Percy. Sunt destul de curios să aflu cine e ea de fapt.

– Nu cred că va fi foarte deschisă la discuții, sublinie Nicholas. O să fiu norocos dacă primesc numai o vază aruncată în cap.

– Ei bine, cu asta poți să te descurci şi singur. Să-mi povesteşti totul mâine, totuşi.

– Mă gândeam eu că asta o să zici, spuse Nicholas prefăcut.

Se întoarse acasă cât de repede putu. Între timp, se trezise din beție şi regreta profund toată seara aceea. Se ruga totuşi ca femeia misterioasă să aibă simțul umorului. Tyndale îi dădu drumul înăuntru, după care îi luă pelerina, pălăria şi mănuşile.

– Vreo problemă? întrebă Nicholas, ştiind că ar trebui să-i înşire multe. Dar nu, nu era nimic.

– Nici una, domnule.

– Nici un zgomot?

– Nici unul.

Nicholas inspiră lung şi adânc. Probabil îşi păstra toată furia pentru el.

– Adu te rog trăsura în față, Tyndale, îi ordonă înainte să urce repede pe scări.

La etajul al treilea nu se auzea nici o mişcare. Servitorii nu aveau nici un motiv să se afle în partea aceasta a casei după lăsarea întunericului. Lucy, servitoarea cea drăguță pe care pusese

ochii în ultimul timp, nu s-ar fi aventurat la etaj dacă nu trimitea după ea, iar valetul lui, Harris, dormea pesemne la etajul al doilea, așteptându-se ca el să ajungă acasă mult mai târziu. Cel puțin nu era nimeni prin casă, în afară de Tyndale, care știa despre prezența doamnei. Asta era o șansă.

Nicholas stătu puțin afară, în fața ușii lui Reggie, apoi descuie ușa și o deschise rapid. Se aștepta să primească o lovitură puternică în cap, dar în schimb se cutremură văzând cât de splendidă era.

Stătea în cadrul ferestrei, uitându-se la el într-un mod neașteptat de direct. Nu se putea citi nici un fel de timiditate în înfățișarea ei, sau vreo teamă pe fața ei minunată, delicată, sub formă de inimă. Ochii ei erau tulburători și migdalați într-un fel exotic. Ochi albastru-închis pe fața aceea frumoasă, atât de albaștri și de clari, ca un cristal colorat. Buzele erau moi și pline, iar nasul drept și subțire. Franjuri groși de gene negre încadrau ochii aceia extraordinari, în vreme ce sprâncenele ei negre se arcuiau ușor deasupra lor. Părul îi era și el negru ca abanosul, iar cârlionți micuți îi înconjurau fața, dându-i pielii ei o strălucire de fildeș neted.

Era frumoasă de îți tăia respirația. Totuși, frumusețea ei nu se oprea la chip. Era micuță, da, dar nu era nimic copilăresc în formele ei. Sânii ei fragezi și fermi apăsau pe muselina subțire a rochiei roz. Nu era atât de decoltată ca alte rochii și se oprea la timp ca să nu devină provocatoare, reușind totuși să fie mai ispititoare decât tot ce văzuse prin Londra. Și-ar fi dorit să-i tragă mai jos cu câțiva centimetri rochia de muselină roz și să privească sânii aceia încântători scăpând din strânsoare. Se cutremură din nou când simți cum bărbăția îi era stârnită împotriva voinței lui. O, Doamne, nu-și mai pierduse astfel controlul din tinerețe! Disperat să își recapete stăpânirea de sine, se chinuia să spună ceva, orice.

– Bună ziua.

Tonul lui sugera „Ce avem noi aici?", iar Reggie rânji fără să vrea. El era superb, absolut superb. Nu era doar fața lui, cu toate că și chipul era fermecător. Era vorba de un magnetism sexual care te făcea să-ți pierzi sângele rece. Arăta chiar mai bine decât

unchiul Anthony, pe care ea îl considerase mereu cel mai atrăgător şi mai irezistibil bărbat din lume.

Comparaţia o liniştea. El îi aducea aminte de unchiul Tony, nu numai prin statură şi aparenţă, dar şi prin modul în care ochii lui o examinau. Colţurile gurii i se arcuiseră în mod capricios în semn de aprobare. Cât de des îl văzuse pe unchiul ei privind femeile exact în acel fel. Ei, era un crai, îşi spuse ea. Ce alt tip de bărbat şi-ar răpi amanta de la uşa altui bărbat? Fusese oare gelos, crezând că amanta lui şi unchiul Tony fuseseră... O, devenea deja o situaţie extrem de amuzantă.

– Bună ziua şi ţie, spuse Reggie pe un ton poznaş. Începeam să mă întreb când îţi vei da seama de greşeala dumitale. Ţi-a luat destul de mult timp.

– Tocmai acum mă întrebam dacă am făcut sau nu o greşeală. Nu arăţi deloc ca o greşeală. Dimpotrivă, arăţi exact a ceva ce am făcut şi eu bine, de data asta.

Închise uşor uşa şi se sprijini de ea, privind-o cu ochii lui frumoşi de culoarea chihlimbarului care o scrutau din cap până-n picioare. Nu era deloc sigur pentru o domnişoară să fie singură cu un bărbat de teapa lui, şi Reggie îşi dădu seama de asta. Totuşi, din vreun motiv sau altul, nu îi era frică de acest bărbat. În mod ruşinos, se întreba dacă ar fi chiar aşa o tragedie să-şi piardă virtutea cu el. O, ce dispoziţie necugetată o cuprinse! Se uită la uşa închisă şi la statura lui mare care bloca singura ieşire.

– Ruşine să-ţi fie, domnule. Sper că nu ai intenţia să mă compromiţi mai mult decât ai făcut-o deja.

– O voi face, dacă mă laşi. Aşa o să faci? Gândeşte-te bine înainte să răspunzi, spuse el cu un zâmbet mistuitor. Inima mea este în joc.

Ea chicoti, încântată.

– Baliverne! Craii ca dumneata *nu au* inimă. Toată lumea ştie asta.

Nicholas era încântat. Putea să spună ceva care să o încurce? Se îndoia.

– Mă răneşti, iubire, dacă îmi compari inima cu a lui Malory.

– Nici să nu te gândeşti la aşa ceva, domnule, îl asigură ea. Inima lui Tony e mai capricioasă ca a nimănui. Inima oricărui bărbat este mai constantă decât a lui. Chiar şi a dumitale, spuse ea sec.

Era posibil să audă aşa ceva de la amanta bărbatului în cauză? Lui Nicholas nu-i venea să creadă ce norocos era. Nici măcar nu păruse ţâfnoasă când rostise asta. Pur şi simplu accepta că Malory nu-i putea fi vreodată credincios. Era gata de o nouă aventură amoroasă?

– Nu eşti deloc curioasă de ce te-am adus aici? întrebă el.

Era curios. De ce nu era supărată?

– A, nu, răspunse frivol. Mi-am dat seama deja de asta.

– Într-adevăr?

Era amuzat, aşteptând să audă concluzia bizară la care ajunsese ea.

– Ai crezut că eram Lady Eddington, spuse ea şi voiai ca ea să rateze balul Shepford, în vreme ce dumneata te duceai şi dansai toată noaptea. Aşa ai făcut?

Nicholas era şocat, dar spuse:

– Ce anume?

– Ai dansat toată noaptea?

– Nu, nici măcar un dans.

– Oricum trebuie s-o fi văzut la bal. O, cât de mult îmi doresc să-ţi fi văzut faţa atunci. Râse din nou. Ai fost grozav de surprins?

– Uf... şi încă cum, admise el.

Totuşi, nu-i venea să creadă. Cum naiba pusese cap la cap toate astea? Ce spusese când o cărase la etaj?

– Se pare că sunt în dezavantaj. Trebuie să fi spus foarte multe mai devreme.

– Nu-ţi aduci aminte?

– Nu clar, admise nehotărât. Trebuie să recunosc că eram cam cherchelit.

– Ei bine, atunci, presupun că asta te scuză cumva, nu? Dar de fapt nu ai spus chiar atât de multe. Mă ajută că le cunosc pe persoanele implicate, înţelegi?

– O *cunoşti* pe Lady Eddington?

– Da. Nu bine, bineînțeles. Am întâlnit-o de-abia săptămâna asta. Dar a fost destul de drăguță să-mi împrumute cabrioleta ei în seara asta.

Atunci veni brusc spre ea, traversând camera până când ajunse la numai câțiva centimetri depărtare. Era și mai încântătoare de aproape. Ea nu se îndepărtă de el, spre surprinderea lui, ci îl privi ca și cum ar fi avut deplină încredere în el.

– Cine ești? întrebă el cu glas răguşit.

– Regina Ashton.

– Ashton? Se încruntă gânditor. Nu e numele de familie al contelui de Penwich?

– Da, așa e, de ce, îl cunoști?

– Nu. Este proprietarul unui teren de lângă al meu, pe care am tot încercat să-l cumpăr de mai mulți ani, dar îngâmfatul... el nu îmi răspunde la întrebări. Ești rudă cu el, cumva?

– Din păcate da. Cel puțin legătura de rudenie este destul de îndepărtată.

Nicholas râse pe înfundate.

– Majoritatea femeilor nu ar considera că este un nenoroc să fii înrudită cu un conte.

– Da, așa e? Atunci nu l-au cunoscut pe acest conte de Penwich. Sunt fericită să recunosc că nu l-am văzut de mulți ani, dar mă îndoiesc că s-a schimbat prea mult. Este într-adevăr un îngâmfat...

El rânji:

– Cine *e* familia ta atunci?

– Sunt orfană, domnule.

– Îmi pare rău.

– Și eu. Dar am totuși o familie iubitoare, din partea mamei, care m-a crescut. Iar acum ar fi corect să-mi spui și dumneata cine ești.

– Nicholas Eden.

– Cel de-al patrulea viconte de Montieth? O, Doamne, *am auzit* de dumneata.

– Minciuni scandaloase, te asigur.

– Mă îndoiesc. Îi spuse ea și apoi rânji. Dar nu trebuie să te temi că te judec. Până la urmă, nimeni nu e atât de necuviincios

ca Tony, sau ca fratele lui, James, la drept vorbind, și îi iubesc pe amândoi foarte mult.

– Pe amândoi? Tony și James Malory? Era complet perplex. Doamne Dumnezeule, doar nu vrei să spui că ești și amanta lui James Malory pe deasupra!

Ochii i se măriră o clipă, de uimire. Își muşcă puternic buza, dar degeaba. Izbucni în râs cu toate eforturile sale.

– Nu înțeleg ce e amuzant în asta, spuse Nicholas rece.

– O, dar e foarte amuzant, te asigur. Mi-era frică să nu crezi că eu și Tony... o, strașnică glumă! Trebuie să-i spun lui Tony... Nu, mai bine nu. Nu i se va părea amuzant. Voi, bărbații, sunteți arțăgoși uneori, oftă ea. Înțelegi tu, el este unchiul meu.

– Dacă așa preferi să-i spui.

Ea râse din nou:

– Nu mă crezi, nu?

– Draga mea domnișoară Ashton...

– Lady Ashton, îl corectă ea.

– Foarte bine, Lady Ashton. Țin să te anunț că fiul lui Jason Malory, Derek Malory, este unul dintre prietenii mei cei mai apropiați...

– Știu asta.

– Da?

– Da, este prietenul dumitale cel mai bun, de fapt. Ai fost la școală cu el, cu toate că ai terminat-o cu câțiva ani mai devreme decât el. Te-ai atașat de el, când alții nu au făcut-o. Te-a iubit pentru asta. Și eu te-am iubit, pentru că te-ai împrietenit cu el, cu toate că nu aveam decât unsprezece ani când mi-a povestit despre dumneata, și deși nu te întâlnisem niciodată. De unde crezi că am auzit despre dumneata, Lord Montieth? Erai subiectul predilect al vărului Derek, când venea acasă în vacanță.

– Atunci, de ce n-a vorbit niciodată despre dumneata? izbucni Nicholas.

– De ce ar fi vorbit despre mine? întrebă ea. Sunt sigură că aveați lucruri mai bune de făcut decât să vorbiți despre copiii din familiile voastre.

Nicholas se încruntă misterios:

– Ai putea să inventezi toate astea.

– Desigur că aş putea.

Nu încercă să-l convingă. Ochii ei îi străluceau amuzaţi. La naiba, chiar era frumoasă.

– Câţi ani ai? o întrebă el.

– Deci nu mai eşti furios?

– Am fost furios?

– O, da, zâmbi ea. Nu pot să înţeleg de ce. *Eu* ar fi trebuit să fiu furioasă. Şi am nouăsprezece ani, dacă vrei să ştii, deşi n-ar fi trebuit să mă întrebi.

Începu să se relaxeze din nou. Era minunată. Nu mai putea îndura mult. Voia să o ia în braţe, dar n-avea tragere de inimă să-i amintească lipsa de decenţă a situaţiei lor.

– Acesta este primul tău sezon, Regina?

Îi plăcu modul în care îi pronunţase numele.

– Recunoşti că sunt cine spun că sunt?

– Presupun că trebuie.

– Nu trebuie să pari atât de dezamăgit în privinţa asta, răspunse ea.

– Sunt devastat, dacă vrei să ştii. Glasul îi sună răguşit şi îşi permise să îşi plimbe un deget pe obrazul ei, uşor, ca să nu o sperie. Nu vreau să fii o inocentă. Vreau să ştii exact ce vreau să spun când îţi spun că vreau să fac dragoste cu tine, Regina.

Inima începu să-i bată mai tare.

– Asta vrei? şopti ea. Se scutură puţin din visare. Nu trebuia să-şi piardă controlul. Da, fireşte că asta vrei, îl tachină ea. Mă gândeam eu că am văzut asta în ochii tăi.

Mâna îi pică brusc, iar ochii i se micşorară.

– De unde ai putea să cunoşti privirea asta?

– O, Doamne, eşti furios din nou, spuse ea cu inocenţă.

– La naiba! izbucni el. Nu poţi să fii serioasă?

– Dacă sunt serioasă, Lord Montieth, atunci o s-o încurcăm amândoi.

Ochii ei întunecaţi erau de nepătruns. Dumnezeule Sfinte, era o cu totul altă fată sub aparenţa asta efervescentă.

Trecu pe lângă el şi se mişcă spre mijlocul camerei, iar apoi se întoarse să-l privească, iar zâmbetul jucăuş şi strălucirea din ochi apărură din nou pe chipul ei.

– Sunt la al doilea sezon și am cunoscut mulți bărbați la fel de indecenți ca dumneata, îl asigură ea.

– Nu pot să cred asta.

– Că există bărbați la fel de indecenți ca dumneata?

– Că acesta este cel de-al doilea sezon al tău. Ești măritată?

– Presupui că ar trebui să fiu, pentru că am fost prezentată în societate anul trecut? Dacă e să-i întrebi pe cei din familia mea, nu există nimeni suficient de bun pentru mine. O împrejurare destul de enervantă, te asigur.

Nicholas râse.

– Păcat că anul trecut am fost plecat în Indiile de Vest ca să verific niște pământ pe care-l am acolo. Te-aș fi cunoscut mai devreme dacă aș fi stat aici.

– Ai fi încercat să mă curtezi?

– Aș fi încercat să te...

Pentru prima dată, Reggie roși.

– A fost cam deplasat comentariul.

– Dar nu la fel deplasat pe cât aș vrea să fie.

O, era într-adevăr periculos, se gândi Reggie. Atrăgător, fermecător, imoral. Atunci, de ce nu-i era frică să stea singură cu Nicholas Eden? Bunul-simț îi spunea că ar fi trebuit să-i fie.

Îl privi cu sufletul la gură cum se apropia de ea, micșorând din nou spațiul dintre ei. Nu se îndepărtă de el, iar acesta zâmbi. Îi bătea inima în gât, iar el simțea o dorință nestăvilită să-și treacă limba peste locul acela și să-i simtă pulsul palpitând.

– Oare ești chiar așa de inocentă pe cât pretinzi, Regina Ashton?

Nu putea să-i cedeze, indiferent de cât de mult o fermecau cuvintele lui.

– Știindu-mi familia, nu prea poți să te îndoiești de mine, Lord Montieth.

– Nu ai fost deloc scandalizată că te-am adus aici, trânti el. Oare de ce?

Îi studie fața cu atenție.

– O, presupun că am văzut și partea amuzantă a situației, mărturisi ea, dar apoi adăugă, am fost îngrijorată puțin, totuși, când am crezut că unchiul Tony ar putea să afle unde m-ai dus și să vină

să bată cu pumnii şi cu picioarele în uşă ca să mă elibereze, înainte să vii dumneata. Asta ar fi cauzat o agitaţie de pomină! Nu ştiu cum am fi putut să păstrăm un secret ca acesta pentru mult timp, şi e posibil să fi fost nevoit să te însori cu mine. Ce păcat ar fi fost, pentru că nu ne-am potrivi deloc.

– Aşa crezi? întrebă el amuzat.

– Da, nu ne-am potrivi, spuse ea prefăcându-se îngrozită. Eu m-aş îndrăgosti nebuneşte de dumneata, în vreme ce ai rămâne un crai de proastă reputaţie şi mi-ai frânge inima.

– Ai, fără îndoială, dreptate, oftă el, intrând în joc. Aş fi un soţ îngrozitor. Şi nici nu există vreo şansă să fiu forţat să mă însor, dacă tot veni vorba.

– Nici măcar dacă mi-ai distrus reputaţia?

Se posomorî brusc.

– Nici măcar atunci.

Nu-i plăcu în mod evident răspunsul şi fu nervos pe sine însuşi pentru că fusese atât de exagerat de sincer. Agitaţia îi lumină şi mai tare ochii de chihlimbar, ca şi cum vreo lumină nefirească ar fi strălucit din spatele său. Se înfioră, întrebându-se cum ar fi dacă s-ar pierde cu firea cu adevărat.

– Ţi-e frig? întrebă el, văzând-o cum îşi freca pielea de găină de pe braţe.

Îndrăznea să o ia în braţe? Ea se întinse să-şi ia pelerina şi o aşeză peste umerii ei mici.

– Cred că e timpul să...

– Te-am speriat, spuse uşor. Nu asta era intenţia mea.

– Din păcate ştiu foarte bine care sunt intenţiile dumitale, domnule, răspunse Reggie.

Se aplecă să-şi pună pantofii şi, când se îndreptă la loc, se trezi în braţele lui. Se mişcase atât de uşor, încât o săruta deja înainte să se poată opune. Avea gust de coniac, dulce şi îmbătător. O, ştiuse că va fi aşa, atât de divin.

Nu fusese niciodată sărutată cu atâta sentiment sau cu atâta îndrăzneală. Corpul ei se lipi de al lui, lăsând-o să simtă pentru prima dată starea de excitaţie a unui bărbat. Era şocată şi excitată, iar sânii ei se înfiorau când se apăsau de haina lui. Ce era acest alt sentiment, mai adânc, ce venea din adâncul ei?

Buzele lui coborâră pe obraz și apoi jos pe gât, unde îi sărută pulsul care vibra, trăgându-i pielea cu gura, sugând foarte ușor.

– N-ar trebui, reuși Reggie să șoptească și nu suna deloc ca vocea ei.

– O, ba da, trebuie, iubire, chiar trebuie.

O luă în brațe. Atunci ea icni de spaimă. Nu era nimic amuzant în ce se întâmpla acum. Își trecu iar buzele peste gâtul ei, iar ea gemu.

– Lasă-mă jos, spuse ea fără suflare. Derek o să te urască.

– Nu-mi pasă.

– Unchiul meu o să te omoare.

– Va merita.

Vorbele sale îi puseră capac.

– Nu o să mai crezi asta când o să-i vezi arma pe un teren de duel. Acum pune-mă *jos*, Lord Montieth!

Nicholas îi dădu drumul ușor, atent, făcându-i corpul să-i alunece seducător pe lângă al lui.

– Ți-ar păsa dacă s-ar întâmpla asta?

O ținea aproape de el și căldura puternică a corpului lui o neliniștea.

– Desigur. Nu mi-ar plăcea să te văd mort din cauza unei... escapade nevinovate.

– Așa ai numi-o tu dacă aș face dragoste cu tine? râse el satisfăcut.

– Nu mă referem la asta, ci la faptul că m-ai adus aici. Și așa, o să-mi fie al naibii de greu să-l conving pe Tony să uite de povestea asta.

– Vrei să mă protejezi, atunci? spuse Nicholas ușor.

Reggie se îndepărtă de el, fiindu-i imposibil să gândească clar cu trupul lipit de al lui. Pelerina îi căzuse, iar el o recuperă galant, întinzându-i-o cu o plecăciune. Ea oftă.

– Dacă Tony nu știe deja că m-ai răpit, atunci nu-i voi menționa numele dumitale. Dacă știe deja, atunci presupun că voi face tot ce-mi stă în putință să-ți salvez pielea. Dar insist să mă duci acum la el, înainte să facă ceva nebunesc, cum ar fi să le spună celorlalți că lipsesc.

– Îmi dai cel puțin o speranță, zâmbi Nicholas. Se prea poate să nu fiu un soț bun, dar mi s-a spus că sunt un amant excelent. O să mă iei în considerare?

Ea era şocată.

– Nu vreau un amant.

– Va trebui să te urmăresc sezonul acesta până te răzgândeşti, o amenință el.

Era incorigibil, se gândi ea, când în sfârşit o conduse afară din casă, incorigibil şi foarte tentant. Tony ar face bine să aibă câştig de cauză în discuția cu unchiul Jason în privința ei, pentru că Nicholas Eden ar fi putut foarte bine s-o compromită.

Capitolul 6

– Îmi pare rău că ai ratat balul.

Nicholas opri trăsura la numai câteva uşi distanță de casa lui Anthony Malory. Îi mângâia cu privirea chipul. Ea rânji.

– Aş putea să pun pariu că îți pare şi mai rău că Lady Eddington nu l-a ratat.

– Ai pierde pariul, răspunse cu un oftat. Nu ştiu nici de ce am făcut ce am făcut. Din cauza alcoolului presupun. Cu siguranță nu mai contează deloc acum.

– Baliverne! Ai fost gelos când ai crezut că se vedea cu Tony.

– Te înşeli din nou. N-am fost gelos niciodată în viața mea, pe nimeni sau nimic.

– O, ce norocos eşti.

– Nu mă crezi?

– Nu văd nici un alt motiv pentru care ai fi vrut s-o încui undeva pe amanta dumitale pentru o seară întreagă. Nu voiai nici măcar să-ți petreci seara cu ea.

El râse:

– Spui asta pe un ton atât de cunoscător.

Ea roşi.

– Oricum, nu trebuie să-ți pară rău că ai ratat balul. Mie nu-mi pare.

– Pentru că m-ai cunoscut pe mine în schimb? îndrăzni el. Îmi dai din ce în ce mai multe speranțe, iubire.

Ea se ridică, cu trupul rigid.

– Îmi pare rău să te dezamăgesc, Lord Montieth, dar nu acesta este motivul. Aș fi preferat oricum să stau acasă în seara asta.

– Și eu la fel, dacă ai fi stat cu mine. Mai e timp încă, să știi. Putem să ne întoarcem la mine.

Ea clătină din cap, dar îi venea să râdă. De fapt, de când îl cunoscuse, simțise un impuls ridicol și continuu să râdă pur și simplu de bucurie. Era de o bună dispoziție debordantă. Dar știa că trebuia să plece acum și să dea uitării noaptea asta.

– Trebuie să plec, spuse ea încet.

– Presupun că așa e.

Îi strânse mâna înmănușată, dar nu făcu nici un gest s-o ajute să coboare din trăsură. O ținea locului, fără s-o lase să plece.

– Vreau să te sărut din nou înainte să pleci.

– Nu.

– Doar un sărut de noapte bună.

– Nu.

Cu mâna pe care o avea liberă îi cuprinse obrazul. Nu-și bătuse capul să-și ia mănușile sau pălăria înainte să plece de acasă, iar degetele lui se simțeau fierbinți pe pielea ei. Nu putea să se miște și aștepta fără suflare ca el să-i fure sărutul pe care i-l refuzase.

Asta și făcu, buzele lui apropiindu-se de ale ei ca să o sărute cum nu mai fusese sărutată niciodată. Cald și încrezător, îi gustă buzele până când ea crezu că va exploda.

– Te rog, până nu uit de mine, spuse el cu o voce aspră.

Pasiunea îi îngroșa vocea. Reggie era năucită pe când o ajută să coboare din trăsură și o conduse spre casa unchiului ei.

– Ai face bine să nu vii cu mine, șopti ea. Lămpile ardeau de o parte și alta a ușii, iar ea putea doar să-și imagineze cum s-ar deschide ușa, iar Tony ar apărea în fața lui Nicholas Eden cu o armă în mână. Nu trebuie să mă însoțești.

– Draga mea, pot să fiu acuzat de multe lucruri condamnabile, dar nimeni nu a spus vreodată despre mine că nu sunt un domn, iar un domn o conduce pe o doamnă la uşă.

– Bazaconii! Eşti un domn numai când îţi convine, iar acum îţi face plăcere să te încăpăţânezi.

Nicholas râse pe înfundate de neliniştea ei.

– Ţi-e teamă pentru siguranţa mea?

– Da, îmi este. Tony este un bărbat minunat de cele mai multe ori, dar sunt situaţii când pur şi simplu nu se poate controla. Nu trebuie să te vadă înainte să am eu ocazia să-i spun că nu s-a întâmplat nimic grav.

Nicholas se opri şi o întoarse cu faţa la el.

– Dacă este aşa iute la mânie, atunci nu te voi lăsa să-l confruntă singură.

Credea că el o putea proteja *pe ea* de Tony. Ar fi putut să râdă, dar îşi înfrânse pornirea.

– Ar trebui să ştii cum stau lucrurile între mine şi el ca să înţelegi că eu sunt ultima persoană căreia trebuie să-i fie teamă de el. Suntem foarte apropiaţi, înţelegi, atât de apropiaţi încât în mod regulat îşi dă viaţa peste cap pentru mine când vin să stau cu el. Aşa a făcut mereu, abţinându-se chiar de la mare parte din preocupările lui obişnuite luni la rând. *Tu* mai ales ar trebui să fii în stare să apreciezi ce înseamnă asta, spuse ea sec.

O conduse din nou spre uşă, rânjind.

– Mă recunosc învins. Cu toate astea, există o logică în tot ce fac, aşa că *te* voi conduce până la uşă.

Începu să protesteze din nou, dar erau deja în faţa uşii. Se încordă, sperând că nu îi auzise nimeni şi că uşa nu se va deschide. Se întoarse cu faţa la Nicholas, şoptind:

– Ce motiv ai putea să...?

Dar el o întrerupse, jucăuş:

– Vezi, acum am un motiv să te sărut din nou de noapte bună.

O strânse în braţe, iar gura lui se apropia de a ei. Asta era pasiune adevărată, fierbinte, acerbă care o făcea una cu el. Nimic altceva nu mai conta. În acel moment era a lui.

Nicholas îşi termină sărutul cu o pasiune ameţitoare. Aproape că o împinse departe de el, fără a-i da drumul însă, cu degetele

înfigându-i-se în brațe. O ținea acolo la distanță, cu respirația grea și privirea aprinsă.

– Te doresc, dulce Regina. Nu mă lăsa să aștept prea mult până să recunoști că și tu mă dorești.

Îi luă un moment lui Reggie să-și dea seama că îi dăduse drumul și că se depărtase de ea. Simțea un impuls sălbatic să fugă spre el, dar rămase pe poziție. Nu era ușor deloc. Inima îi bătea nebunește, iar picioarele i se împleticeau.

„Revino-ți, gâsculiță", se certă ea. „Ai mai fost sărutată și înainte. Dar, o, niciodată așa!"

Reggie aștepta până când îl văzu pe Nicholas urcând în trăsură înainte să se întoarcă fără nici o tragere de inimă, să deschidă ușa și să intre în casă. Intrarea și holul erau luminate puternic și nu era nimeni, din fericire. Ușa de la studioul-bibliotecă al lui Tony era deschisă și lumina se revărsa de acolo. Se îndreptă spre ea încet, sperând că Tony va fi acolo și nu colindând prin Londra în căutarea ei.

Era acolo într-adevăr și stătea la birou cu capul în mâini, cu degetele împletite în părul lui des și negru ca și cum ar fi încercat să și-l smulgă din cap. O carafă de coniac și un pahar erau lângă el.

Înfățișarea lui copleșită de durere avu un efect liniștitor asupra lui Reggie. Vina o ajută să-și revină. În vreme ce ea avea parte de cel mai frumos moment din viața ei, persoana care însemna cel mai mult pentru ea din toată lumea asta fusese scos din minți din grija ei. Și ea nici măcar nu se grăbise să se întoarcă. Nu se grăbise deloc, bucurându-se de fiecare moment petrecut cu Nicholas. Cum de putuse să fie atât de egoistă?

– Tony?

El își ridică privirea șocat. Apoi chipul lui frumos fu cuprins de uimire și ușurare. Se grăbi spre ea și o luă în brațe, ținând-o atât de strâns, încât avea impresia că-i vor pocni oasele.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Reggie, am fost distrus de griji! Nu am mai fost într-o asemenea stare de când te-a luat James la el – dar acum nu mai contează asta. O ținu puțin la distanță ca să se uite bine la ea. Te simți bine? Ai pățit ceva?

– Sunt bine, Tony, n-am nimic.

Chiar arăta bine. Rochia nu era ruptă, iar părul nu era dezordonat. Dar fusese plecată trei ore nenorocite şi îşi imaginase că pățise lucruri groaznice...

– O să-l ucid mâine la prima oră, imediat ce aflu unde naibii locuieşte!

De aceea nu venise să dărâme uşa, îşi dădu seama Reggie.

– A fost ceva absolut inocent, Tony, începu ea, o greşeală...

– *Ştiu* că a fost o greşeală, Reggie. Vizitiul ăla idiot m-a asigurat de asta. Tot insista că Montieth te va aduce înapoi în orice moment, că el şi Lady Eddington sunt, hmm... că ei... ei bine, cred că ştii la ce mă refer. O, la naiba!

– Da. Reggie rânji spre neplăcerea lui. Ştiu la ce te referi. Apoi se chinui să-l ia pe ocolite. Bietul bărbat a crezut că tu şi...

– Nu spune nimic! Oricum asta nu e o scuză!

– Dar poți să-ți imaginezi expresia de pe fața lui, Tony, când şi-a dat seama că a luat persoana greşită? chicoti Reggie. O, ce-mi doresc să-l fi văzut atunci!

Anthony se încruntă.

– Cum se face atunci că nu l-ai văzut?

– Nu eram acolo. M-a lăsat acasă la el şi s-a dus la bal. Înțelegi, singura lui intenție era să o facă pe Lady Eddington să rateze balul. Poți să înțelegi cât de şocat a fost când a văzut că ea era acolo. Nu ştia cine naiba era persoana pe care o închisese acasă la el.

– Te-a închis în casa lui?

– Dar am stat foarte confortabil, îl asigură repede. Aşa că înțelegi că nu am stat cu el tot timpul – am stat de fapt foarte puțin. Nu am pățit nimic şi m-a adus înapoi teafără şi nevătămată.

– Nu-mi vine să cred că-l aperi. Dacă aş fi aflat unde locuieşte, ar fi fost mort deja. Prostul de vizitiu nu ştia. Am trimis un om să întrebe pe la cluburi, dar din cauza nenorocitului de bal, cluburile erau aproape goale. Până s-a întors omul acela să-mi spună că nu aflase nimic, eram deja gata să mă îndrept repede spre bal, să văd dacă era cineva acolo care să-mi dea adresa nenorocitului.

– Dar atunci ar fi aflat unchiul Edward că nu eram cu tine şi ar fi fost iadul pe pământ, îi termină ea cuvintele. Bine că nu ai făcut asta. Aşa, nimeni nu ştie că nu am fost aici, cu tine, toată seara. Prin urmare, nu mai rămâne decât să ne gândim dacă ar fi mai bine să rămân aici sau să mă întorc acasă la unchiul Edward. Tu ce zici?

– O, nu, fetița mea. Îşi dădu seama imediat de trucul ei. Nu mă vei face să uit tot ce s-a întâmplat.

– Dacă nu uiți, atunci sunt pierdută, spuse ea pe un ton serios. Pentru că nimeni nu mă va crede vreodată că am petrecut trei ore în casa lui Lord Montieth şi m-am întors cu virtutea nepătată. Aşa e, crede-mă.

Se uită lung la ea.

– Atunci, n-o să-l omor. Dar îi voi da o lecție pe care o merită din plin.

– Dar nu mi-a făcut nimic, Tony! insistă ea pătimaş. Şi... nu vreau să-i faci rău.

– Nu vrei să... Dumnezeule mare, dar de ce?

– Îmi place de el, spuse ea simplu. Îmi aduce aminte de tine.

Lord Malory se albi la față.

– O *să-l* omor!

– Opreşte-te, țipă ea. Tu n-ai fi luat niciodată cu forța o fecioară nedoritoare, cum n-a făcut nici el.

– Te-a sărutat?

– Ei bine...

– Fireşte că da. Numai un prost n-ar fi făcut-o, iar el nu e prost. O să-l...

– Nu, nu o să nimic! țipă ea din nou. Te vei preface că nici măcar nu-i ştii numele şi dacă-l vezi, îl ignori. Vei face asta pentru mine, Tony, pentru că nu ştiu dacă aş putea să te iert dacă i-ai face vreun rău lui Nicholas Eden. Chiar m-am simțit bine în seara asta, mai mult decât am făcut-o de ceva vreme încoace. Spunând toate acestea, îl imploră. Te rog, unchiule Tony.

Începu să zică ceva, îşi încleştă maxilarul, se încruntă, oftă adânc şi spuse blând în cele din urmă:

– Nu e pentru tine, pisicuță. Ştii asta, nu-i aşa?

– Da, ştiu. Totuşi, dacă ar avea o reputaţie mai puţin proastă, mi-aş pune în gând să-l cuceresc.

– Nici mort nu se va întâmpla asta!

Îi zâmbi cât putu de dulce.

– Am ştiut cumva că vei spune asta.

Capitolul 7

Reggie stătea la măsuţa ei de toaletă, privind visătoare mica vânătaie de la baza gâtului ei. Nicholas Eden i-o făcuse. Atinse locul de pe pielea ei. Ce bine că nu-şi scosese pelerina aseară când se întorsese acasă la Tony. La cum arăta, era nevoită să poarte o eşarfă până când îi trecea semnul.

Era dimineaţa târziu şi dormise mult mai mult decât de obicei. Verişorii ei probabil că luaseră deja micul dejun şi, dacă mai erau acasă, trebuia să repete povestea inventată de ea şi Tony noaptea trecută.

Tony îi trimisese un mesaj fratelui lui, Edward, înainte ca ea să se întoarcă acasă, spunându-i pur şi simplu că Reggie nu va mai ajunge la bal în cele din urmă. Doar atât, fără nici un motiv. Pretextul lor era că Tony nu fusese acasă când ea ajunsese la el, aşa că ea îl aşteptase ore întregi. Iar când ajunsese în cele din urmă, stătuseră de vorbă. Cum se făcuse deja târziu când terminaseră de discutat, ea se dusese pur şi simplu să doarmă acasă. Servitorii din casa unchiului Edward vor confirma că Tony o adusese acasă şi că se dusese într-adevăr la culcare.

Reggie oftă şi o sună pe Meg, apoi căută repede o eşarfă prin dulap. Nici Meg nu trebuia să-i vadă vânătaia.

Când coborî, o jumătate de oră mai târziu, le găsi pe mătuşa Charlotte şi pe verişoarele ei Clare şi Diana cu oaspeţi. Se aflau în salon cu musafirii lor – doamnele Braddock, mamă şi fiică; doamna Faraday şi sora ei Jane; şi două doamne pe care Reggie nu le cunoştea. Toate o priviră fix când intră în salon,

iar Reggie se simțea foarte stingherită de minciunile pe care urma să le spună.

– Draga mea Regina, spuse doamna Faraday pe un ton ciudat de compătimitor. Cât de extraordinar arăți – dacă e să ne gândim ce-ai pățit.

Reggie simți un nod puternic în stomac. Nu. Era imposibil. Numai conştiința ei vinovată o putea face să creadă că ele ar putea să ştie de escapada de azi-noapte.

Nicholas Eden, cel de-al patrulea viconte Eden de Montieth, stătea întins pe patul lui mare, cu brațele sub cap, numai un cearşaf subțire acoperindu-i goliciunea. Stătuse aşa aproape o oră de când se trezise, dar nu făcu nici un gest să se ridice şi să înceapă o nouă zi. Trecuse mult timp de când nu mai ratase plimbarea lui obişnuită pe cal prin Hyde Park. Nu avea nimic urgent de făcut. Încă o scrisoare adresată contelui de Penwich cerând un răspuns referitor la pământul pe care-l voia, dar asta mai putea să aştepte. Oricum, era desigur doar o sursă de iritare, de vreme ce nu primise niciodată un răspuns de la el.

Trebuia să-l contacteze pe administratorul companiei lui navale din Southampton ca să anuleze pregătirile pentru plecarea pe vas pe care le poruncise recent. Plănuise să plece din Londra câteva luni, ca să călătorească din nou în Indiile de Vest. Dar după seara trecută, nimic nu-l putea face să părăsească Londra.

Numele ei era Regina. Îi spuse numele cu voce tare, lăsând literele să-i curgă delicios pe limbă. Regina. Regina cea dulce şi frumoasă, cu păr de abanos şi ochi de azur. Ochii ei. Trebuia numai să închidă ochii ca s-o vadă zâmbind şi râzând. O, ce viață era în ei. Regina, cea mai frumoasă dintre toate, neasemuită.

Nicholas râse de fanteziile lui. Percy ar spune că se îndrăgostise până peste cap. Aşa făcuse? Ei bine, nu, desigur că nu. Dar nu-şi putea aminti să fi dorit vreodată o femeie atât de mult precum o dorea pe Regina Ashton.

Oftă. Mătușa Ellie i-ar spune să se însoare cu fata și să fie fericit. Ea era singura căreia îi mai păsa de Nicholas după moartea tatălui său. Poate că îi păsa și bunicii lui sau poate că nu. Era greu să-ți dai seama ce gândea Rebecca, tiranul cel bătrân.

Și, desigur, mai era și mama lui. Ea era ultima care să-i vrea binele. Din cauza ei nu putea – sau nu voia – să se căsătorească cu Regina sau cu orice altă tânără de familie bună. Nu se va căsători, cel puțin nu până ce femeia care era cunoscută tuturor drept mama lui nu va muri. Amenințarea pe care o reprezenta ea în viață va muri odată cu ea.

Nicholas aruncă cearșaful de pe el și se ridică, pentru că numai gândul la contesa văduvă îi strica povestea lui plăcută de dragoste. Din cauza ei, el nu se ducea decât foarte rar acasă la Silverley, moșia lui de la țară din Hampshire. Cu toate astea, el iubea moșia Silverley și îi era dor de ea până la amărăciune. Dar nu conta asta, singurele dăți când se ducea acolo, era când contesa pleca. Ea își avea reședința acolo mare parte din an, numai ca să-l țină pe Nicholas departe.

Sună după valetul lui, Harris, și acesta îi spuse că Lord Alden și Lord Malory îl așteptau în salonul pentru micul dejun. Nu acordă vreo importanță evenimentului, de vreme ce cei doi prieteni ai lui veneau des, fără să anunțe din timp.

Când li se alătură puțin mai târziu, Derek Malory era așezat la masă cu o farfurie mare de mâncare în față, în vreme ce Percy stătea la bufet, sorbind din cafea. Derek îl salută vesel înainte să o tachineze din nou pe servitoarea tânără. Percy îi făcu un semn lui Nicholas cu un rânjet complice.

– Știu cine e păsăruica pe care ai adus-o aseară acasă, șopti Percy, apoi făcu un semn spre Derek. *El* nu știe încă, dar va afla desigur până la sfârșitul zilei.

Nicholas simți ca și cum cineva îl lovise puternic în stomac. Își păstră calmul în voce când șopti:

– Fii bun, te rog, și spune-mi ce ți-a ajuns pe la urechi.

– Nu e nici un secret, râse pe înfundate Percy. De fapt, pot să pun pariu că până la sfârșitul zilei toată lumea va afla. Am auzit

și eu la rândul meu bârfa. M-am dus pe la niște domnișoare pe care le cunosc și de-abia așteptau să-mi spună ultimul *zvon*.

– Cum s-a întâmplat asta? spuse el explodând, destul de tare încât Derek să se uite la el, după care se întoarse din nou la servitoare.

– Lady E, nu ți-ai dat seama?! Se pare că vizitiul ei a crezut că ar fi extrem de interesată să audă totul despre planul tău groaznic. Și îți dai seama că i-a făcut o imensă plăcere să creadă că erai suficient de gelos încât să faci ceva atât de scandalos. N-a putut să se abțină să nu le povestească tuturor prietenilor ei apropiați – și chiar și celor care nu erau chiar atât de apropiați. O, a avut o dimineață plină din cauza asta.

– La naiba cu femeia asta nenorocită!

– Da, ei bine, în locul tău, eu aș pleca din Londra o perioadă.

– Și s-o las pe fată singură în fața scandalului?

– Nu te deranja asta înainte.

Remarca asta îi aduse lui Percy una dintre cele mai întunecate priviri încruntate ale prietenului său.

– Nu te supăra pe mine, Nick. Ea o va duce mai bine decât tine, se va mărita fără îndoială la fel ca și celelalte inocente de-ale tale și va trăi fericită până la adânci bătrânețe. Dar trebuie să te gândești la unchiul lui Derek, ca să nu mai zic de tatăl lui. Fata asta are rude care îți vor impune să te ascunzi o perioadă. Nu vei scăpa nevătămat pentru că ai compromis-o pe fata asta, așa cum s-a întâmplat cu celelalte.

– Naiba s-o ia, nici n-am atins-o.

– Desigur că nu, dar cine o să te creadă? Percy spuse deschis: Șansa ta cea mai mare e să dispari înainte să te provoace la duel vreunul dintre unchii ei.

Chiar în momentul acela apăru Tyndale în ușă și anunță:

– Servitorul lui Lord Malory solicită o întrevedere, domnule.

Derek își ridică privirea uimit, văzându-l pe servitor stând în spatele lui Tyndale.

– O, Nicky, trebuie să fie vreo greșeală. Băiatul ăsta nu lucrează pentru mine.

– Nici nu mă gândeam, mormăi Nicholas, iar Percy oftă.

Capitolul 8

– Nu!

Anthony Malory ridică privirea spre nepoata lui când aceasta intră în cameră şi se uită încremenită, cu ochii holbaţi, la pistolul pe care el îl curăţa pe birou. Îi aruncă o privire nerăbdătoare înainte să se întoarcă să-şi examineze arma din nou.

– E cam târziu pentru nu-uri, Reggie.

– L-ai omorât deja! ţipă ea.

Nu se uită la ea, aşa că nu văzu cum îi pierea culoarea din obraji.

– Am trimis pe cineva la el acasă. N-am avut probleme să-i aflu adresa azi-dimineaţă. Ar trebui să ajungă în curând, să stabilim ora şi locul.

– Nu, nu, nu!

Când o privi, ochii ei îl săgetau de mânie.

– Reggie, te rog, începu el, dar ea veni spre el.

– Aşa rezolvi tu tot? Arătă cu degetul arma din mâinile lui. Credeam că ne-am înţeles noaptea trecută.

– Asta era înainte ca escapada lui Montieth să ajungă în gura tuturor bârfitorilor. Sau nu eşti conştientă că numele tău este pe buzele tuturor de azi-dimineaţă?

Reggie clipi, dar spuse calm:

– Ştiu asta foarte bine. Tocmai ce am ieşit dintr-o cameră plină de femei care de-abia aşteptau să-mi spună cât de rău le părea pentru mine.

– Şi ce le-ai spus?

– Nu prea puteam să neg ce s-a întâmplat, pentru că vizitiul lui Lady Eddington a mărturisit tot ce s-a întâmplat. Dar am minţit şi am spus că am fost adusă imediat înapoi şi că Lord Montieth şi-a dat repede seama de greşeala sa.

Anthony clătină din cap.

– În mod sigur nu te-au crezut. Aşa e?

– Nu, nu m-au crezut, recunoscu ea cu reticenţă.

– Pentru că vizitiul ăla nenorocit a așteptat o oră întreagă să fii adusă înapoi și toată lumea știe asta. Și nu e nevoie de o oră să faci ce se spune că s-a făcut. Iar minciuna ta sugerează doar că ai ceva de ascuns.

– Dar nu e adevărat!

– De când contează adevărul pentru niște bârfitori pasionați?

– O, ce-o să mă fac, Tony? țipă ea cu o tristețe jalnică.

– Tu nu o să faci nimic. Vei trece cu bine peste asta, cu sprijinul familiei tale. *El* va plăti pentru că ți-a pătat numele.

– Nu îl vei provoca la duel.

O privi mijind ochii.

– Dacă n-o s-o fac eu, o va face Jason, și așa își va găsi moartea. Nu este un țintaș la fel de bun ca mine.

– Nu o să moară nimeni, Tony. Spuse asta ca și cum totul depindea numai de ea. Trebuie să existe altă soluție. De aceea am venit să te văd. Totuși, credeam că o să ajung prea târziu ca să te mai prind înainte să pleci din oraș. Cum ai aflat?

– Eram pe punctul de a pleca atunci când George, prietenul meu vechi m-a avertizat că taina s-a aflat. E foarte bine că m-am pornit mai târziu azi-dimineață. Altfel, aș fi deja la jumătatea drumului spre Gloucester, și bătrânul Eddie ar fi fost nevoit să se ocupe de asta. Nu pot decât să-mi imaginez ce belea ar fi făcut.

– Cel puțin răspunsul lui nu ar fi fost să pună mâna repede pe pistolul aflat mai la îndemână, răspunse ea.

Anthony se strâmbă la ea.

– A aflat și el?

– Nu. A stat închis în birou toată dimineața. Este încă tot acolo. Mătușa Charlotte spune că va încerca să-i ascundă ce s-a întâmplat cât mai mult posibil. Mă gândeam că nu te superi dacă...

– Lașul. Oricum, nu trebuie să-ți faci griji în privința lui Eddie. Jason este cel care va face un scandal inimaginabil.

– Cel puțin el nu va afla atât de repede.

– Nu te baza pe asta, pisicuță. Va afla până la sfârșitul zilei, mâine cel târziu. Crezi că nu-ți urmărește orice mișcare când te afli în bătrâna Londră plină de tentații?

– Nu face asta!

– O, ba da, o asigură Anthony. Ştia tot ce faci şi când erai prin Europa. Nu-i scapă nimic lui Jason. Nici măcar eu nu sunt protejat de ochiul lui atotvăzător. Cum crezi că află atât de repede despre toate belelele nenorocite în care mă vâr?

Reggie suspină. Lucrurile se înrăutăţeau. Jason putea să fie la fel de iute la mânie ca şi Tony. În plus, era un bărbat cu principii severe. Când era vorba de onoare, nu te puteai atinge de a lui.

Pentru el nu exista decât o soluţie şi dacă asta nu funcţiona, el ar fi fost cel care şi-ar fi curăţat pistoalele la fel ca şi Tony. Dar prima soluţie era inadmisibilă. Nicholas Eden nu avea să consimtă niciodată. Ar fi preferat să se bată cu unul dintre unchii ei în duel decât să fie forţat să se căsătorească, era sigură de asta.

Îşi muşcă buza de jos îngândurată.

– Trebuie să putem face ceva, Tony, să inventăm vreo poveste.

– Una sau zece, pisicuţo, dar nimeni nu va crede nimic. Problema este că Montieth a mai sedus inocente ca tine şi înainte. Iar faptul că a stat singur cu tine – nu contează dacă nu cu tine voia să fie – sugerează că a profitat de situaţie. E al dracului de chipeş, încât e imposibil să-i fi rezistat. Asta va crede lumea. Şi o va spune.

Reggie roşi şi îşi feri privirea jenată.

– Nici nu ştiu de ce mai discut asta cu tine, spuse Anthony tăios. Numai un lucru e de făcut şi e de datoria mea s-o fac.

Reggie oftă.

– Ai dreptate, desigur. Nu ştiu de ce m-am opus atâta ideii.

Se uită la ea, suspicios.

– Fără şiretlicuri, Reggie.

– Fără şiretlicuri. Te vei ocupa să-l convingi să se însoare cu mine. Numai asta e de făcut.

– La naiba! Anthony ţâşni în picioare extrem de furios. Nu este suficient de bun pentru tine!

– Cu toate astea...

– Nu! În nici un caz! Şi să nu crezi că nu m-am prins ce vrei să faci, Regina Ashton. Crezi că aşa îţi rezolvi şi cealaltă problemă şi nu va trebui să-ţi mai cauţi soţ.

– Acum că-mi aduci aminte de asta... O, Tony, nu m-ar deranja deloc să-l am de soţ, chiar nu m-ar deranja. Şi îmi aduce aminte de tine.

– Seamănă prea mult cu mine, tocmai de asta nu este pentru tine!

– Dar îmi aduce aminte și de unchiul Edward. Și are ceva și din unchiul Jason în el. Era chiar stânjenit când am sugerat că tot ce făcuse îmi va distruge reputația și va trebui să se însoare cu mine.

– I-ai spus asta?

– Eram binedispusă. Și s-a înfuriat. S-a purtat exact cum s-ar fi purtat unchiul Jason.

– Nemernicul...

– Nu, nu, Tony. E perfect, nu înțelegi? Are câte puțin din fiecare – exact ce am tot căutat. În plus, va fi o provocare să-l dau pe brazdă.

– Nu se va schimba în veci, Reggie, insistă Tony. Nu se va așeza niciodată la casa lui.

– O, nu sunt sigură de asta. Ea rânji. Am putea să spunem asta despre tine, dar nu știu ce să zic despre el. Și chiar m-a plăcut. E un început și asta.

– Hai să nu prezentăm lucrurile cum nu sunt, spuse Anthony. Te dorea. Dar o să dorească și alte femei și va umbla după ele. Nu va fi un soț fidel.

– Cred că știu asta deja, spuse ea încet.

– Și tot îl vrei?

Nu-l voia mort. Asta era alternativa.

– În cele din urmă, spuse ea încet, el ar trebui să îndrepte lucrurile. M-a implicat într-un scandal, așa că el ar trebui să mă scoată din asta. Aceasta e o soluție pașnică și sunt sigur că unchiul Jason ar fi de acord din toată inima.

– În felul ăsta, Montieth nu prea primește ceea ce i se cuvine. Anthony se încruntă. El se va alege cu tine, iar tu vei continua să suferi.

– El nu va vedea așa lucrurile, Tony. De fapt, sunt sigură că va refuza.

– Bine.

Anthony zâmbi și se duse să-și curețe din nou pistolul.

– O, nu, spuse Reggie. Trebuie să-mi promiți că vei face tot ce-ți stă în putință ca să-l convingi, Tony.

– Foarte bine, spuse el.

Zâmbi într-un mod care o făcu să vrea să-l lovească. Îi cunoştea prea bine acel zâmbet.

– Vreau ca unchiul Edward să vină cu tine când vorbeşti cu el, spuse ea bănuitor.

– Dar vicontele tău va fi aici în curând, pisicuță, îi aminti el.

– Atunci, vino acum cu mine să vorbeşti cu unchiul Edward. Lasă-i un mesaj lui Lord Montieth să se întoarcă în seara asta. Şi Tony, adăugă ea încet, dezlegându-şi eşarfa, cred că unchiul Edward ar trebui să vadă asta, ca să-l facem să înțeleagă importanța consimțământului lui Montieth.

Fața lui Anthony se înnegură.

– Ai spus că doar te-a sărutat!

Îşi legă din nou eşarfa, cu o expresie foarte inocentă.

– Ei bine, asta a fost cauzată de un sărut, Tony.

– Cum îndrăzneşte să-ți lase semne?

Reggie ridică din umeri, evitându-i privirea.

– Crezi că unchiul Edward va face mare caz de semnul acesta şi va presupune ce-i mai rău? Presupun că va simți că e de datoria lui să-i dea de ştire unchiului Jason. Doar nu crezi că vor vrea să facă nunta în grabă, nu? Mai degrabă aş aştepta câteva luni, ca să fiu sigură că primul meu copil se naşte la un interval decent de timp.

– Ăsta e şantaj, Reggie.

Căscă ochii ei albastru-închis.

– Aşa crezi?

– Jason ar fi trebuit să te bată cu nuiaua când ai început să-ți dezvolți pentru prima dată talentul ăsta de manipulatoare.

– Cum poți să spui aşa ceva? rosti Reggie pe nerăsuflate.

Apoi el râse, clătinând din cap în direcția ei.

– Poți să încetezi cu teatrul, pisicuță. Voi reuşi să-l fac pe vicontele tău să se însoare cu tine, într-un fel sau altul.

Îl îmbrățişă, vădit încântată.

– Şi nu va mai fi nici vorbă de duel?

– Nimic important, oftă el. De vreme ce Eddie este cel logic şi calculat dintre noi, poate că va veni cu o idee să-l convingem fără să apelăm la violență.

Se eliberă din strânsoare şi se întoarse să-şi pună pistolul deoparte.

–Ai spus că Montieth nu va consimți, Reggie, iar când un bărbat e încăpățânat, ai nevoie de persuasiune ca să-l faci să se răzgândească. Tu mai poți încă să *te* răzgândeşti, ştii asta.

Se uită la ea cu subînțeles.

–Nu. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mai mult simt că e cel mai bine aşa.

–Ar putea să te urască din cauza asta, să ştii. Te-ai gândit la asta?

–Da, ar putea, dar o să risc. Nu m-aş fi gândit la căsătorie dacă nu m-ar fi crezut atrăgătoare. Dar a încercat să mă seducă – am zis, *a încercat*. Nu, el va fi soțul meu, Tony. Spune-i unchiului Edward şi unchiului Jason că nu voi accepta pe altcineva în schimb.

–Foarte bine, atunci, răspunse Tony, apoi adăugă cu o privire aprigă: Dar vei ține blestemata ai de eşarfă la gât, da? Nu are rost ca frații mei să aibă o părere şi mai proastă despre viitoarea lor rudă decât au deja.

Capitolul 9

Era ora zece jumătate seara şi Nicholas stătea în trăsura lui lângă casa lui Edward Malory din Grosvenor Square, cu o întârziere de treizeci de minute față de ora stabilită, dar nu făcea nici un gest să părăsească trăsura.

Renunțase să se mai chinuie să ghicească despre ce era vorba. Înțelesese foarte bine convocarea urgentă de dimineață din partea lui Anthony Malory, dar de vreme ce întâlnirea nu mai avusese loc, nu mai ştia ce să creadă. Nu putea să conceapă ca Edward, unchiul cel calculat al lui Derek, să solicite un duel, dar ce altceva putea să fie? La naiba!

Reggie privea trăsura întunecată de la o fereastră de la etaj, iar nervozitatea ei se transformă în teroare. Nu-i va plăcea ce a pus

ea la cale. Nu, în mod sigur nu. Trebuie să bănuiască de ce a fost chemat aici. Din ce alt motiv ar fi ezitat să intre?

O, unchiul Edward avusese multe de spus despre Lord Montieth şi îi spusese totul pe un ton autoritar, ca să ştie exact în ce se băga. Îi ştia pe cei din familia Eden de ani întregi, şi chiar fusese foarte bun prieten cu tatăl lui Nicholas. Aşa că Reggie află tot ce era de ştiut, inclusiv poveştile cu celelalte domnişoare pe care le implicase în scandal pentru că fuseseră suficient de slabe ca să cedeze farmecului lui. Era iresponsabil, nu avea conştiinţă, putea fi rece şi arogant sau irascibil. În afară de farmecul pe care-l afişa în faţa femeilor, el era mult mai complicat de-atât. Da, le ascultase pe toate, dar spre dezgustul unchiului Tony, nu se răzgândise.

Reggie se ascundea în camera lui Amy ca să privească pe furiş pe fereastră, mulţumind cerului că era singură la etaj. Mătuşa Charlotte îşi adunase întreaga puzderie de copii – toţi protestând vehement – şi plecaseră la un prieten din afara Londrei pentru noaptea aceea. Lui Reggie i se permisese să rămână numai ca să nu trebuiască să aştepte până a doua zi ca să afle care-i va fi soarta. Dar trebuia să rămână la etaj şi să nu se amestece în nici un fel. Unchiul Tony fusese ferm în privinţa asta. Chiar dacă auzea dezlănţuindu-se iadul pe pământ, nu trebuia să îndrăznească să coboare.

Nicholas ajunse, i se luară pălăria şi mănuşile şi fu escortat în salon. Casa i se păru surprinzător de mare faţă de cum părea de afară. Ştia că Edward Malory avea mai mulţi copii; iar casa era desigur destul de mare ca să adăpostească o familie mare. Cele două etaje erau probabil pentru dormitoare, se gândi el, iar parterul era destul de mare ca să includă chiar şi o sală de bal.

– Sunteţi aşteptat, domnule, anunţă majordomul când fură în dreptul uşii salonului.

Nu se vedea nici o expresie pe faţa servitorului, dar tonul lui era dezaprobator. Nicholas aproape că râse în barbă. Ştia că întârziase.

Totuşi, tot umorul îi dispăru când majordomul deschise uşa şi o închise apoi după Nicholas. Pe o canapea crem stătea Eleanor Marston, mătuşa sa Ellie, care nu se căsătorise niciodată; şi lângă

ea, Rebecca Eden, bunica lui formidabilă. În acel moment, chiar arăta ca și cum ar fi vrut să-i blesteme zilele.

Așa deci. Va fi luat la rost, nu? Mustrat de propria familie, ca și de familia Reginei? Era surprins că nu o convocaseră pe „mama lui", Miriam. Cât de mult i-ar fi plăcut!

– Deci în sfârșit ai avut curajul să intri, neisprăvitule? începu fără nici un preambul bătrâna doamnă.

– Rebecca! o dojeni Eleanor.

Nicholas zâmbi. Știa că bunica lui nu se îndoia de curajul lui mai mult decât el. Pur și simplu îi plăcea să-l calce pe nervi. Mătușa Ellie venea ca întotdeauna în apărarea lui, draga de ea. Ea era, de fapt, singura care îndrăznea să o dojenească pe bătrână. Mătușa Ellie locuise cu bunica lui timp de douăzeci de ani, ca și însoțitoarea ei, și el se minuna de rezistența ei, căci bunica lui era un adevărat tiran, impunându-se în fața tuturor cu o voință de fier.

Cu mult timp în urmă, Eleanor locuise cu Miriam și Charles Eden la Silverley, în primii ani ai căsătoriei părinților lui, înainte ca Nicholas să se nască. Dar certurile constante dintre cele două surori o trimiseseră pe Ellie înapoi la părinții ei. Mai târziu, se dusese în vizită la mama lui Charles, Rebecca, în Cornwall. Rămăsese acolo de la acea „vizită", venind des în vizită la Silverley de-a lungul anilor, dar numai în vizită, nu ca să rămână.

– Cum vă simțiți doamnă? o întrebă pe bunica lui.

– Ca și cum îți pasă *ție* cum mă simt, răspunse ea. Vin eu la Londra, în perioada asta, în fiecare an? îl întrebă ea.

– Da, v-ați făcut un obicei din asta.

– Dar mi-ai făcut vreo vizită de când am ajuns?

– V-am vizitat în Cornwall luna trecută, îi aminti Nicholas.

– Nu contează asta. Apoi se lăsă pe spate și spuse. Ei bine, de data asta chiar ai făcut-o lată, recunoști?

– Așa s-ar părea, răspunse sec, apoi se întoarse să-i confrunte pe cei doi Malory.

Cel mai în vârstă veni spre el să-l salute politicos. Înalt și blond și cu ochii verzi, Edward Malory nu semăna deloc cu fratele său Anthony, dar semăna perfect cu fratele lui, Jason. Era puțin mai scund decât Nicholas, dar constituția lui era mai îndesată.

Malory cel mai tânăr stătea nemişcat în locul lui de lângă şemineu. Privirea lui de un albastru-închis dădea de înţeles că-şi imagina cum îl rupe în bucăţi pe Nicholas. Ochii lui vii şi părul lui de abanos îl făcură pe Nicholas să creadă că Regina Ashton era ruda lui de sânge. Era mai mult de-atât. Semăna izbitor de mult cu Anthony, chiar şi la ochii săi migdalaţi. Doamne Dumnezeule, se întrebă el, era oare posibil ca Regina să fi fost fata lui? Asta ar fi însemnat că şi-a făcut de cap cam de tânăr, dar nu era imposibil.

– N-am făcut cunoştinţă până acum, Nicholas, spuse Edward Malory şi se prezentă. Dar l-am cunoscut pe tatăl tău, Charles, foarte bine şi o ştiu şi pe Rebecca de câţiva ani.

– Edward îmi investeşte banii, foarte bine de altfel, explică Rebecca. Nu ştiai asta, nu, neisprăvitule?

Asta explica modul cum reuşiseră să o aducă pe bunica lui atât de repede aici. Gradul de apropiere faţă de familia lui începea să-l facă să se simtă nervos.

Edward continuă:

– Şi bănuiesc că îl ştii pe fratele meu mai mic, Anthony?

– Ne-am intersectat de câteva ori prin cluburi din când în când, răspunse Nicholas, nefăcând nici un gest de a se duce spre Anthony.

Anthony nu-i răspunse în nici un fel în afară de privirea arzătoarea pe care i-o aruncă. Era la fel de înalt ca Nicholas şi la fel de lat în umeri. „Un drac împielițat de la vârsta de şaisprezece ani", spunea Derek. Nicholas putea să pună pariu că în trecutul lui Anthony erau scandaluri mai mari decât greşeala lui prosteasca făcută cu Regina. De ce naiba trebuia să arate Anthony atât de dezaprobator?

– Omul acesta îţi vrea capul pe tavă, neisprăvitule, spuse bunica lui în tăcerea care se lăsase.

Ellie încercă s-o facă să tacă, dar ea nu acceptă asta.

– Sunt conştient de asta deja, doamnă, spuse Nicholas, îndreptându-se spre Anthony.

– Stabilim ora duelului, domnule?

Anthony chicoti crispat.

– Pentru numele lui Dumnezeu, chiar aș prefera să facem asta. Dar oricât de mult mi-ar plăcea să am grijă de pielea ta, am promis să-i las pe ei întâi să-ți vină de hac.

Nicholas se uită în jur, la ceilalți. Putea citi compătimirea din ochii lui Ellie, iar Edward arăta resemnat. Agitația lui Nicholas crescu brusc și își fixă privirea din nou pe Anthony.

– Milord, spuse bățos. Aș vrea să ne încheiem socotelile.

– Nepoata mea preferă să facem altfel.

– Ce anume?

– Este foarte bună la suflet, oftă Anthony. Nu vrea să pățești ceva, din păcate.

Clătină iar din cap.

– Cu toate astea, cred că...

– Nu, pentru numele lui Dumnezeu! amenință Rebecca. N-am fost prin preajmă să te împiedic să te duelezi alte dăți din cauza problemelor în care te-ai vârât, dar pe acesta îl voi evita. Mai degrabă am grijă să te bage în închisoare, băiatule; nu mă provoca.

Nicholas încercă să zâmbească.

– Omul acesta vrea să ne duelăm, doamnă. Nu pot să ofer altceva în schimb.

– Lord Anthony se va mulțumi cu altceva în locul unui duel, pentru că își iubește nepoata. Putem să-i fim recunoscători pentru asta.

– Noi? Eu nu pot să fiu recunoscător, doamnă.

– Putem să ne descurcăm și fără glumele tale ironice, spuse ea. Poate că ești un tânăr afurisit, arogant și iresponsabil, dar ești și ultimul Eden. Vei avea un moștenitor înainte să-ți sacrifici inutil viața pe un câmp de duel.

Nicholas tresări.

– Bine spus, doamnă. Dar ce vă face să credeți că nu am deja un moștenitor pentru dumneavoastră?

– Te cunosc destul de bine. Deși de multe ori s-ar zice că încerci să populezi lumea întreagă, nu ai nici un copil din flori. Și știi prea bine că nu aș accepta niciodată unul, oricum.

– Chiar e necesar asta, Rebecca? întrebă Eleanor în grabă.

– Da, este, răspunse bătrâna, uitându-se în mod explicit la cei doi frați Malory.

– Nicky? îl rugă Eleanor, iar Nicholas oftă.

– Foarte bine, recunosc că nu am nici un copil din flori, băiat sau fată. Nu te înşeli, doamnă. E un lucru la care sunt foarte atent.

– Singurul lucru.

Îi făcu o plecăciune mică, dar nu răspunse. Se purta firesc, chiar plictisit, dar Nicholas fierbea pe dinăuntru. Îi făcea plăcere să se înghiontească verbal cu bunica lui când erau numai ei doi, dar nu în compania altora. Ea ştia asta şi îl hăituia numai ca să-l supere.

– O, ia loc, Nicholas, spuse Rebecca morocănoasă. M-am săturat să-mi întind gâtul după tine ca să te privesc.

– Va dura mult să înţeleg?

Rânji înnebunitor înainte să se aşeze pe scaunul din faţa ei.

– Te rog, nu fi dificil, Nicky, îl rugă din nou Eleanor.

Fu luat prin surprindere. Nu se aşteptase la asta din partea lui Ellie. Ea fusese mereu singura cu care putea vorbi, cea care îi înţelegea amărăciunea dinlăuntru. În copilărie, ea fusese mereu un umăr pe care să plângă. De câte ori nu călărise din Hampshire până în Cornwall în miez de noapte numai ca s-o vadă? După ce el se făcu mare, rămăsese tot fiinţa cea mai apropiată pe care o avea. Nici măcar nu-l certa pentru modul lui de viaţă. Era ca şi cum ştia de ce se comporta în acel mod.

Dar desigur că nu ştia. Doar Miriam ştia de ce era atât de necugetat, de ce mergea mereu ca pe sârmă, fără să încetinească vreodată ritmul.

Nicholas se uită la mătuşa lui cu tandreţe. La vârsta de patruzeci şi cinci de ani, era încă atrăgătoare, cu păr blond-deschis şi ochi căprui şi inimoşi. Sora ei mai mare, Miriam, fusese odată, demult, cea mai drăguţă dintre ele, dar amărăciunea îi distrusese frumuseţea lui Miriam. Lui îi plăcea să creadă că bunătatea lui Ellie o menţinuse atât de frumoasă.

Aceasta era femeia pe care el o considerase în mod secret mama lui, toată copilăria. Expresia de pe chipul ei spunea multe lucruri, iar ea era la fel de uşor de citit precum fusese întotdeauna. Îi părea rău pentru situaţia neplăcută în care se afla. Se ruga să nu facă mai multe probleme. Era, de asemenea, de acord cu orice

se hotărâse pe la spatele lui. Dar se va alia cu bunica împotriva lui? Nu o făcuse până acum. Chiar credea că o necinstise pe Regina Ashton? O, ar fi putut s-o seducă pe fată dacă ar fi fost doritoare, da, dar adevărul era că nu o sedusese. Conștiința sa putea să se ridice deasupra intențiilor.

– Ți-au povestit tot, mătușă Ellie? o întrebă el.

– Presupun că da.

– Ți-au spus că a fost doar o greșeală?

– Da.

– Și că am adus-o pe fată nevătămată înapoi?

– Da.

– Atunci, ce faci aici?

Rebecca se încruntă.

– Las-o în pace, neisprăvitule. Nu e vina ei că tu te-ai băgat în problema asta.

– Știm a cui e vina, se auzi din spatele lui vocea disprețuitoare a lui Anthony.

Lui Nicholas i se umpluse paharul.

– Ce mă așteaptă atunci? întrebă el, întorcându-se în scaun ca să-l privească pe Anthony.

– Știi deja ce trebuie făcut, Nicky, spuse Eleanor mustrându-l ușor. Păcat că s-a întâmplat așa. Nimeni nu crede că ai vrut să-i faci rău fetei, dar adevărul e că reputația ei *a fost* pătată iremediabil. Nu ar trebui să fie făcută să sufere umilința unor bârfe răutăcioase pentru că una dintre escapadele tale nu a mers cum trebuie. Înțelegi asta, nu? Respiră adânc și prelung. Nu poți să refuzi să-ți asumi responsabilitatea faptelor tale. Trebuie să te căsătorești cu ea.

Capitolul 10

– Nu mai pot suporta, Meg, chiar nu mai pot! strigă Reggie, copleșită de emoții.

Servitoarea îi ignoră urletul, aşa cum le ignorase şi pe celelalte.

– Ai de gând să dormi cu eşarfa?

Reggie îşi duse mâinile la gât.

– Da, bineînţeles. Unchiul Edward ar putea să urce să-mi spună ce s-a întâmplat în loc să vină unchiul Tony. Nu vreau ca altcineva să-mi vadă semnul.

Meg se încruntă şi se întoarse la lucrul de cusut din poală. Văzuse şi ea vânătaia. Reggie nu putea să ascundă nimic de ea, nu pentru mult timp oricum. Fusese scandalizată de toată povestea şi de data asta fusese complet de acord cu Anthony Malory în loc să se dea de partea fetei care stătea picior peste picior în mijlocul patului, frângându-şi mâinile de agonie şi nerăbdare.

Vicontele Eden de Montieth trebuia să fie împuşcat, şi nu să i se dea comoara asta drept soţie. Meg nu mai auzise nimic atât de dezgustător de nedrept în viaţa ei. Îi dai unui tâlhar mărunt poşeta ta cu un „mulţumesc mult"? Cum puteau să o dea pe draga de Reggie bărbatului responsabil de ruşinea ei?

– Te duci, te rog, jos să vezi dacă nu auzi ceva, Meg?

– Nu, nu mă duc.

– Atunci mă duc eu.

– Nu te duci nici tu. O să stai chiar aici. Fă-ţi griji în continuare, dacă vrei. Dar în curând vei afla că a spus „da".

– Dar asta e problema. Reggie îşi lovi genunchii ca să-şi sublinieze punctul de vedere. Va spune „nu".

Meg clătină din cap dezaprobator.

– Nu mă vei convinge că îl vrei de soţ, fata mea, aşa că poţi să nu te mai prefaci.

– Dar aşa e, Meg.

– Te cunosc prea bine, Reggie. Încerci să faci pe curajoasa, prefăcându-te de dragul unchilor tăi, pentru că asta pare să fie unica soluţie.

– Prostii. Reggie chicoti, amuzată. Tu nu vrei să admiţi că sunt rea şi scandaloasă pentru că îmi doresc un bărbat pe care de-abia l-am întâlnit.

Meg se uită la ea.

– Acum înțeleg ce vrei să faci. Ești în favoarea a ceea ce se întâmplă pentru că așa vei avea un soț repede și nu va mai trebui să cauți un altul. Recunoaște, fata mea.

Reggie rânji.

– Da, e și acesta un avantaj.

– Un avantaj! gâfâi Meg. Numai din cauza asta îl vrei. N-are cum să fie altfel.

– N-o să mai gândești așa după ce îl vezi, Meg. Cred că m-am îndrăgostit.

– Dacă aș crede asta, m-aș duce jos și i-aș săruta picioarele. Dar ești prea înțeleaptă ca să crezi că te-ai îndrăgostit după o singură întâlnire.

– Presupun că da, oftă Reggie, dar ochii îi străluciră. Totuși, nu-mi va lua mult, Meg, chiar că nu. O să vezi.

– Sper să nu. Sper să nu te văd măritată cu el. Va fi cea mai tristă zi pentru tine dacă se va întâmpla așa, ia aminte.

– Prostii, răspunse Reggie.

– Adu-ți aminte doar, te-am avertizat.

– Nu mă voi căsători cu ea.

– Bine. Zâmbetul lui Anthony era plin de o plăcere perfidă. Am fost împotriva ideii de la început.

– Cu toate acestea, Anthony, îi avertiză Edward, n-am stabilit nimic încă.

– Repet, nu mă voi căsători cu ea, spuse Nicholas pe un ton impasibil, de-abia reușind să își păstreze calmul.

– Ești bun să-mi spui de ce? și vocea lui Edward era un studiu al calmului.

Nicholas spuse primul lucru care-i trecu prin minte.

– Merită mai mult.

– Sunt de acord, spuse Anthony fără jenă. În condiții normale, nici nu ai fi fost luat în considerare.

Edward îi aruncă o privire fermă, apoi i se adresă din nou lui Nicholas.

– Dacă te referi la reputația ta, cunoaștem deja situația. Sunt primul care admite că este de prost gust. Totuși, asemenea lucruri trebuie trecute cu vederea acum.

– Aş face-o complet nefericită, spuse repede Nicholas, cu puţin mai multă minte.

– Asta e o presupunere. Nu o cunoşti destul de bine pe Regina ca să ştii ce ar face-o fericită sau nu.

– Eşti doar nehotărât, neisprăvitule, spuse Rebecca. Nu ai nici un motiv bun să nu te căsătoreşti cu fata asta şi o ştii şi tu. Şi era şi timpul să te însori, chiar că era.

– Ca să-ţi dau un moştenitor? răspunse el.

– Ascultă-mă, Nicholas, interveni Edward. Negi că ai vârât-o pe nepoata mea într-un scandal?

– Nepoata ta?

– Cine naiba credeai că este, neisprăvitule?

Rebecca era exasperată.

Anthony izbucni deodată în râs.

– Ia spune-mi, Montieth, sperai că e ilegitimă? O rudă săracă pe care ai putea să pretinzi că vrem să ţi-o vârâm pe gât?

– Ajunge, îl ameninţă Edward din nou. Nicholas... Bine, poate că va trebui să recunosc că nu ştiai cine e Regina. Puţini oameni îşi amintesc de Melissa, pentru că a murit cu mulţi ani în urmă.

– Melissa?

– Singura noastră soră. Era mult mai mică decât Jason şi decât mine, era copilul mijlociu. Era... Ei bine, nu trebuie să spun prea multe despre cât de mult ţineam la ea, fiind singura fată din patru băieţi. Regina este singura ei fiică.

– Ea este tot ce le-a rămas de la Melissa, adăugă Rebecca. Acum începi să înţelegi cât de importantă e Regina pentru fraţii Malory?

Nicholas simţea că i se face rău.

– Ar trebui să adaug, în privinţa comentariului fratelui meu, Regina este un copil legitim, continuă Edward. Melissa a fost căsătorită cu contele de Penwich.

– Penwich!

Nicholas aproape că se înecă la auzul numelui pe care îl blestemase de atâtea ori.

– Răposatul conte, Thomas Ashton, clarifică Edward. Un văr obscur îi deţine titlul acum. Un tip cam dezagreabil, dar el nu are

nici o legătură cu Regina. Ea a fost în îngrijirea noastră în ultimii șaptesprezece ani, de când Melissa și Thomas au murit împreună, într-un incendiu groaznic.

Nicholas simțea că i se învârte capul. La naiba. Ea era într-adevăr verișoară primară cu Derek, fata unui conte, nepoata marchizului de Haverston. Nu ar fi fost surprins să afle că era și moștenitoarea unei averi. Ar fi putut foarte ușor să-și găsească un soț cu un titlu mult mai înalt decât al lui. Ar fi putut. Dar acum, că numele ei era legat de al lui, nu mai era așa o comoară, nu pentru familiile care nu s-ar atinge de o fată care are trecutul pătat de un scandal. Toată lumea din cameră știa asta, inclusiv el. Și totuși, vor fi alți bărbați care o vor vrea, în ciuda acestui fapt, bărbați mai puțin rigizi decât alții. Îi spuse exact asta lui Anthony:

– Mi se pare că *tu* nu crezi că și-a pierdut șansa să-și găsească o partidă bună, așa că de ce vreți să vă mulțumiți cu mine?

– Am spus eu asta, băiete? Nu, nu. Ea este cea care te vrea, nu eu.

Nicholas se uită în jur ca să primească un răspuns:

– Și ca o nepoată favorită, primește exact ce-și dorește? spuse el.

– Mai e și faptul că, interveni Edward, dacă se va căsători cu oricine altcineva, bietul om va trebui să trăiască cu scandalul pe care l-ai creat și să fie bârfit pe la spate toată viața. E cam mult pentru oricine și în mod sigur asta nu-i va face fericiți.

Nicholas se încruntă:

– Dar ea i-ar spune soțului ei adevărul.

– Ce înseamnă adevărul când neadevărul este crezut de toată lumea? răspunse Edward țâfnos.

– Atunci, eu voi fi ținut ostatic pentru că lumea este îngustă la minte?

– Ce naiba se întâmplă cu tine, Nicholas? întrebă Rebecca. Am cunoscut-o pe fată și e una dintre cele mai încântătoare ființe pe care le-am cunoscut de mult timp. Nu vei avea parte niciodată de o partidă atât de bună și știi asta. De ce te împotrivești?

– Nu vreau o soție... nu vreau nici o soție, spuse Nicholas aspru.

– Ce vrei tu a devenit irelevant, răspunse bunica lui, de când ai fugit cu o fată inocentă a cărei familie nu va trece cu vederea aşa cum au făcut-o alţii. Eşti al naibii de norocos că te lasă s-o iei de soţie!

– Fii raţional, Nicky! se amestecă Eleanor. Trebuie să te însori odată şi-odată. Nu poţi să continui să duci la nesfârşit viaţa pe care o ai acum. Iar fata asta e încântătoare, frumoasă. Va fi o soţie minunată pentru tine.

– Nu pentru mine, spuse el hotărât.

În tăcerea care urmă, începea să prindă speranţă, dar bunica lui i-o zdrobi.

– Nu vei fi niciodată un bărbat adevărat ca tatăl tău. Fugi pe mare doi ani, te întorci ca să duci un trai de pierde-vară, îţi delegi responsabilităţile agenţilor şi lacheilor. Pentru numele lui Dumnezeu, mi-e ruşine să recunosc că eşti nepotul meu. Şi, ascultă-mă bine, poţi să şi uiţi că mă cunoşti dacă nu îţi asumi responsabilitatea şi nu te însori cu fata asta. Se ridică, cu o expresie împietrită pe faţă. Hai să mergem, Ellie, am spus tot ce aveam de spus.

Faţa Rebeccăi rămase neînduplecată şi rece când ieşi din cameră, cu Ellie lângă ea. Dar imediat ce uşa se închise în urma lor, se întoarse spre Eleanor şi îi rânji larg, complice.

– Ce zici, draga mea? Crezi că mi-a reuşit figura?

– Ai cam exagerat puţin spunând că ţi-e ruşine cu el. Ştii că nu e aşa. Ţi-a făcut plăcere escapada lui sălbatică mai mult decât lui. Pe cuvântul meu, Rebecca, ar fi trebuit să te naşti bărbat.

– Ştiu şi eu asta! Dar escapada asta este de data asta un dar de la Dumnezeu. Totuşi, nu credeam că se va opune chiar atât de mult.

– Chiar aşa? răspunse Eleanor. Ştii de ce nu vrea să se însoare. Ştii ce simte. Nicky refuză să impună dezonoarea naşterii lui unei soţii care nu bănuieşte nimic. Simte că nu-şi poate oferi mâna unei fete decente, dar poziţia lui socială îi face imposibilă o altă alegere. Aşa că s-a hotărât ca mai bine să nu se căsătorească. Ştii asta.

Rebecca dădu din cap, nervoasă şi spuse:

– De aceea este un semn de la Dumnezeu. Acum va trebui să se căsătorească şi să şi intre într-o familie bună. O, acum nu-i face deloc plăcere, dar în cele din urmă se va bucura. Îţi zic eu, fetei nu-i va păsa deloc dacă va afla vreodată adevărul.

– Chiar crezi asta?

– Dacă nu aş crede, atunci ea n-ar fi potrivită pentru el, spuse Rebecca cu hotărâre.

Ambele ştiau ce îl motiva pe Nicholas, deşi el nu era conştient că ştiau. Pentru lumea întreagă, Miriam era mama lui şi ziua în care ea avea să înceteze să mai menţină aparenţele – aşa cum ameninţa adesea – va fi ziua în care va înceta să mai trăiască terorizat de ideea acestei destăinuiri şi va deveni proscrisul în care încerca să se transforme în avans. Voia să fie considerat atât de imoral, încât să se obişnuiască cu comportamentul la care se putea aştepta dacă adevărul era dezvăluit.

– Cineva ar trebui să-i spună că probabil nu va mai conta atât de mult dacă adevărul va fi dezvăluit, spuse Rebecca. Nimeni n-ar mai crede aşa ceva oricum, nu după atâţia ani.

– De ce nu-i spui tu? întrebă Ellie, ştiind deja răspunsul.

– Eu nu, draga mea. De ce n-o faci tu?

– O, nu. Eleanor clătină din cap cu putere. E prea încrâncenat când vine vorba despre subiectul ăsta. Apoi oftă. Am vorbit despre asta de o sută de ori, Rebecca. Şi în cele din urmă, în sfârşit se va căsători şi el şi se va aşeza la casa lui, ca să-şi întemeieze o familie.

– Să sperăm, adăugă Rebecca. Dar încă nu l-au făcut să accepte.

– Atitudinea ta este foarte dificilă, Nicholas, spunea Edward de cealaltă parte a uşii salonului. Dacă nu aş şti sigur că îţi plac femeile, mi-aş pune nişte întrebări.

Nicholas n-avu încotro şi zâmbi la remarca lui, de vreme ce venea din partea unui domn atât de cumpătat.

– Înclinaţiile mele sunt categoric feminine, domnule.

– Şi totuşi nu o vrei pe nepoata mea?

Anthony vorbi aspru:

– Uită-te în ochii mei când îmi răspunzi la întrebare, Montieth, pentru că am văzut ce semn i-ai lăsat nepoatei mele.

– Despre ce vorbeşti acolo? întrebă Edward.

– Calmează-te, Eddie. E ceva între viconte şi mine. Care e răspunsul tău final, Montieth?

Nicholas se îmbujoră puternic de mânie. Se simţea încolţit şi nu-i plăcea deloc. Chiar îi lăsase un semn fetei? Dacă era aşa, de ce naibii i-a spus unchiului ei? Spuneau că ea voia să se mărite cu el. La naiba, îi dăduse de înţeles lui Anthony că întâlnirea lor nu fusese deloc inocentă? De aceea unchiul ei cel mai tânăr era hotărât să facă vărsare de sânge?

– Nu e nimic în neregulă cu nepoata voastră, domnilor, spuse Nicholas ferm, ochii lui de culoarea chihlimbarului strălucind de mânie. Dar în cele din urmă, ştiţi asta, desigur, mai bine decât mine.

– Da, se poate spune fără nici o urmă de îndoială că este plăcută în toate modurile posibil. Şi totuşi, nu putem ajunge la o înţelegere, spuse Edward oftând. Lui Jason nu-i va plăcea asta deloc. El este tutorele ei legal, înţelegi?

– Jason îl va sfâşia în bucăţi dacă nu se face nici o logodnă până ajunge el aici, spuse Anthony hotărât. Las-o baltă, Eddie, şi lasă-l pe mâna mea. Dacă va încăpea pe mâna lui Jason, nu va mai rămâne nimic din el.

Nicholas se aşeză din nou şi îşi lăsă capul în mâini în vreme ce ei se tot certau. Îi plăcea de Jason Malory, tatăl lui Derek, şi îl respecta, căci acesta vânase cu el la Haverston şi petrecuse seri lungi cu el la un coniac bun şi la o conversaţie caldă. Admira modul în care Jason administra moşia Haverston şi cum se purta cu angajaţii săi. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca Jason să fie furios pe el. Dar nu putea să se căsătorească cu fata şi nu putea să recunoască de ce.

Niciodată nu-l duruse atât de mult originea lui. Adevărul era că el era un bastard. Şi orice femeie care ar fi devenit soţia lui avea să sufere din pricina asta. Va fi ostracizat dacă se va afla adevărul. Nu văzuse cum se întâmplase asta cu Derek Malory, care era un bastard de care ştia toată lumea? De aceea şi simţise o apropiere de Derek pe care nu o simţise faţă de ceilalţi prieteni ai săi. Vocea lui Edward îl trezi din gândurile lui.

– Mă îndoiesc că starea financiară a Reginei te-ar impresiona, Nicholas, căci investițiile înțelepte ale tatălui tău precum și ale tale te-au făcut un tânăr avut. E suficient să spunem că este foarte înstărită. Dar... poate că asta te *va interesa.*

Nicholas luă hârtiile pe care Edward le scoase din haină. Scrisori. Scrisorile *lui* pentru contele de Penwich!

– Cum naiba ați dat de astea? întrebă el sceptic.

– Mi-au fost trimise mie recent, de altfel. Contele este vestit că își ignoră treburile care nu îl interesează, iar bucățica aia de pământ pe care ți-o dorești nu îl interesează.

– De ce dumneavoastră?

– Pentru că mă ocup de administrare. Este o bucățică frumoasă de pământ, cu aproape o duzină de arendași care își plătesc cu toții regulat arenda.

– Este o moșie al naibii de mare, știți asta, și nu este deloc folosită la adevăratul ei potențial, răspunse Nicholas.

– Nu știam că ești așa de interesat de pământ, remarcă Edward cu șiretenie. În cele din urmă, tu nu administrezi moșia Silverley.

Un mușchi se zbătu pe falca lui Nicholas. La naiba cu toate! Avea o șansă mai mare să-l înfrunte neînarmat pe vechiul lui dușman, căpitanul Hawke, decât avea cu frații Malory.

– Să înțeleg că nu voi pune niciodată mâna pe acel pământ dacă nu mă însor cu nepoata voastră?

– Ai putea să te exprimi mai delicat, dar asta e esența.

– Refuză, Montieth. Anthony îl tentă cu o voce calmă. Întâlnește-te cu mine în schimb, mâine-dimineață. N-o să te omor. Voi ținti mai jos de inimă, pentru ca următoarea fată cu care fugi în miez de noapte să fie crezută când va spune că nu ai atins-o.

Lui Nicholas îi venea să râdă. Acum îl amenința cu castrarea? Acestea erau opțiunile lui? Nu se îndoise că bunica lui putea să aranjeze să fie băgat la închisoare, cum îl amenințase. Se va înstrăina de ea, fără îndoială, iar adevărul era că o iubea pe vrăjitoarea aia bătrână. Apoi mai era moartea sau răni grave dacă Anthony obținea duelul. Acestea erau opțiunile lui.

Sau se putea însura cu cea mai încântătoare ființă pe care o văzuse vreodată. Cel mai probabil va avea și pământul pe care și-l dorise atât. Mătușa Ellie era în favoarea căsătoriei. Bunica lui și toți cei din familia Malory, la fel.

Nicholas închise ochii pentru o clipă, aparent cufundat în gânduri. Apoi îi deschise și se ridică.

– Domnilor, spuse el calm, pe când nunta?

Capitolul 11

– Deci ai venit să-ți însoțești logodnica la grădinile Vauxhall? La un concert? N-am crezut vreodată că te voi vedea la un afurisit de concert, și în plus în timpul zilei!

Derek Malory se distra foarte bine, iar privirea de dezgust pur de pe fața lui Nicholas Eden era desăvârșită. Erau în salon în casa lui Edward, chiar în camera unde avusese loc întâlnirea mârșavă de cu o noapte înainte, iar Nicholas de-abia ajunsese.

– Se pare că numai așa voi putea să o văd, îi spuse Nicholas lui Derek. N-au vrut să mă lase să mă apropii de ea aseară.

– Firește că nu. Nu s-ar fi cuvenit. I s-a spus să se ducă la culcare.

– Vrei să spui că ea chiar ascultă de un ordin? întrebă Nicholas prefăcându-se uimit. Credeam că toți ascultă de ea.

– O, serios. Chiar ești scos din sărite de subiectul ăsta. Nu înțeleg de ce. Știi, e o bijuterie de fată. Nu ai fi putut să-ți alegi una mai bună.

– Aș fi preferat să-mi aleg eu soția, înțelegi, și nu să mi se impună una.

Derek rânji.

– Am auzit că te-ai împotrivit cu vârf și îndesat. Nu-mi venea să cred când mi s-a povestit, mai ales partea că ai cedat. Știu cât de mult nu-ți place să ți se spună ce să faci, nici măcar un pic.

– Nu mai turui vrute și nevrute, Derek, îi ceru Nicholas. Ce cauți tu aici, de fapt?

– Trebuie să vin cu voi, nu ştii? Eu şi verişoara Clare venim cu voi. Am primit ordin de la unchiul Edward. Doar nu credeai c-o s-o prinzi singură, nu? Nu ţi se permite nici o hârjoneală înainte de nuntă.

Nicholas se încruntă.

– Ce mai contează? Se presupune deja că m-am culcat cu ea.

– Nimeni nu crede asta, Nick, cel puţin nimeni din familia mea.

– În afară de unchiul tău Anthony?

– Nu ştiu ce crede el, rosti Derek mai sobru. Dar mai bine te fereşti de el. Ei doi sunt foarte apropiaţi, ştii la cine mă refer, la el şi la aleasa ta.

– Ea e nepoata lui favorită?

– E vorba de mai mult de-atât. El era numai cu trei ani mai mic decât mătuşa Melissa, vezi tu, şi ei au fost mereu inseparabili. Când a murit ea, el avea doar şaptesprezece ani. Iar fiica ei i-a luat locul Melissei în inima lui. Toţi unchii mei simt acelaşi lucru, inclusiv tatăl meu. Dar unchiul Anthony, fiind cel mai mic, a fost mai mult ca un frate pentru Regina. Nu ţi-ar veni să crezi cât de tare s-a certat cu tatăl meu odată ce a ajuns la majorat şi s-a mutat la Londra, pentru că tata nu voia s-o lase să stea cu el o parte din an, la fel cum făcea cu unchiul Edward. Derek râse pe înfundate. Bătrânul a cedat în cele din urmă pentru că şi ea voia acelaşi lucru, şi de obicei ce îşi doreşte şi primeşte.

Nicholas bombăni ceva printre dinţi. Înseamnă că Regina era absurd de răsfăţată.

– De ce n-am întâlnit-o niciodată la Haverston?

– Era mereu la unchiul Edward sau la unchiul Anthony când veneai tu. Fiecare o găzduia câte patru luni pe an, în vremea în care tu ai început să mă vizitezi. Derek râse. Dar ai întâlnit-o o dată, atunci, prima dată când te-am adus în vizită la mine acasă. Ea era fetiţa gălăgioasă care ţi-a vărsat castronul de budincă în poală când ai tachinat-o.

– Dar i-ai spus fetiţei aceleia Reggie! ţipă Nicholas.

– Toţi îi spunem Reginei Reggie, chiar dacă s-a făcut mare. Îţi aduci aminte de ea?

El mormăi:

– Cum aş putea să uit? A scos limba la mine când am ameninţat-o că-i voi înroşi fundul.

– Ei, nu te-a mai plăcut deloc după asta. A mai fost o dată la noi, mi se pare, când ai venit tu în vizită, dar s-a ferit din calea ta.

– Ea mi-a spus că, atunci când i-ai povestit de mine, m-a iubit cu adevărat, zise Nicholas sec.

– O, te-a iubit cu adevărat atunci, sunt sigur de asta, râse Derek. Dar asta a fost înainte să te *întâlnească*. Vezi tu, era foarte ataşată de mine şi era încântată de oricine care se împrietenea cu mine.

– La naiba. Urmează să-mi spui că era tovarăşul tău de joacă când eraţi mici.

– Nu ar trebui să te surprindă asta, prietene. Până la urmă, aveam doar şase ani când a venit prima oară la Haverston. Trebuie să recunosc că am condus-o pe căi greşite, fiindcă numai noi doi eram mai mici. Am cărat-o după mine peste tot. Fireşte că tata a făcut o criză de nervi când şi-a dat seama în cele din urmă că ea pescuia şi vâna în loc să coasă, că se căţăra prin copaci şi construia forturi în pădure în loc să se ocupe de muzică. Ştiai că el s-a însurat numai ca să ne ofere o mamă? A sperat că va fi o influenţă benefică. Proastă alegere, totuşi. A iubit-o pe săraca femeie, dar era atât de bolnăvicioasă. A petrecut mai mult timp la Bath să se trateze, decât a făcut-o la Haverston.

– Vrei să spui că mă însor cu un băieţoi?

– Nici pomeneală! Adu-ţi aminte, şi-a petrecut o parte din fiecare an cu familia unchiului Edward în ultimii treisprezece ani, iar Edward are trei fete cam de aceeaşi vârstă cu ea. Când stătea la ei, era eminentă la studii, un exemplu de bună-cuviinţă şi toate astea. Desigur, ne mai distram şi noi când stătea la Haverston. Nici nu mai ştiu de câte ori am fost chemaţi să dăm socoteală bătrânului. Şi *ea* nu ducea niciodată greul, ci eu. De la vârsta de paisprezece ani, n-a mai fost aşa gălăgioasă, totuşi. Cam pe-atunci conducea şi gospodăria, pentru că mama noastră era mai mult plecată.

–Deci conducea gospodăria într-o casă, studia în alta şi ce aş vrea eu să ştiu e ce a învăţat în cea de-a treia.

Derek râse când îi auzi remarca malițioasă.

–Acum nu mă înghiți cu fulgi cu tot. De fapt, când stătea la unchiul Anthony era ca în vacanță. A făcut tot ce i-a stat în putință ca să se simtă bine. Şi probabil că a învățat-o cum să se poarte cu indivizi ca noi. Apoi spuse serios. Toți o iubesc, Nick. Nu o să scapi din asta, orice ai face.

–Şi va trebui să fiu copleşit toată viața mea de rude care-şi bagă nasul peste tot? întrebă Nicholas cu răceală.

–Nu cred că va fi chiar atât de rău. În cele din urmă, o s-o ai numai pentru tine la Silverley.

Se gândea cu plăcere la asta, dar nu avea să se ajungă vreodată acolo. Nicholas cedase presiunilor lor, dar de fapt nu avea nici o intenție să se căsătorească cu Regina Ashton. Trebuia s-o facă într-un fel să rupă logodna. Poate că avea un văr care era copil din flori, dar nu va avea şi un soț la fel.

Derek era mai norocos decât Nicholas, căci el trăise toată viața lui de douăzeci şi trei de ani ştiind ce era şi fără să-l lase să-l deranjeze în vreun fel asta. Dar Nicholas nu aflase adevărul despre originea lui decât la vârsta de zece ani. Şi înaintea acestei descoperiri, femeia pe care o crezuse mama lui îi făcuse viața un calvar numai pentru că el credea că era mama lui. Nu înțelesese niciodată de ce îl ura şi îl trata mereu mai rău decât pe un servitor, denigrându-l şi umilindu-l mereu. Nu se prefăcuse vreodată că îl plăcea, nici măcar în prezența tatălui său. Era mai mult decât ar fi trebuit să îndure orice copil.

Într-o zi, pe când avea numai zece ani, o numise în mod inocent „mamă", ceva ce rar făcea, iar ea îi strigase deodată: „Nu sunt mama ta! M-am săturat să mă tot prefac. Mama ta a fost o târfă care a încercat să-mi ia locul – o târfă!"

Tatăl lui fusese de față, bietul de el. Tatăl lui n-avea de unde să ştie că nimic nu l-ar fi făcut pe Nicholas mai fericit decât să afle că Miriam nu era mama lui. Doar mai târziu îşi dăduse seama cât de crud îi trata lumea pe copiii din flori.

În ziua aceea, tatăl lui fusese forțat să-i spună adevărul. Miriam pierduse multe sarcini în primii patru ani de căsnicie cu Charles,

iar avertizările doctorului că s-ar putea ca mereu să se întâmple așa făcuseră foarte rău mariajului lor. Charles nu-i spusese chiar în cuvintele astea, dar Nicholas își dăduse seama că Miriam prinsese aversiune față de patul conjugal. Charles își găsise alinare în altă parte.

Nefericit, Charles îi explicase lui Nicholas că mama lui era o doamnă, o femeie bună și miloasă care îl iubise pe Charles. Profitase de iubirea aceea într-o noapte de beție, singura dată când el și ea își permiseseră acea libertate. Nicholas fusese conceput în acea noapte. Nu se putea ca femeia să păstreze copilul. Era nemăritată. Dar Charles își dorea copilul, și-l dorea cu disperare. Miriam fusese de acord să plece împreună cu ea până când se născuse copilul. Când se întorsese, toată lumea crezuse că băiețelul era al ei.

Nicholas îi înțelesese amărăciunea, resentimentul față de el, deși faptul că o înțelegea nu-i făcuse viața mai ușoară alături de ea. O suportase pe Miriam încă doisprezece ani, până când tatăl lui murise. Atunci părăsise Anglia, la vârsta de douăzeci și doi de ani, intenționând să nu se mai întoarcă vreodată. Bunica lui nu îi iertase niciodată acei doi ani în care dispăruse, dar lui îi plăcea la nebunie să navigheze pe mare la bordul vaselor lui și să treacă dintr-o aventură în alta și chiar să se lupte pe mare. Într-un final, revenise în Anglia, dar nu se putuse întoarce acasă, la Silverley. Nu putea să locuiască cu Miriam și ura ei pentru el și amenințările continue că va spune tuturor adevărul despre originea lui.

Până astăzi, nimeni nu știa nimic, în afară de ei doi și avocații tatălui său, căci Charles îl declarase pe Nicholas moștenitorul lui de drept. Nu era vorba că Nicholas nu putea ține piept batjocurii, dacă se afla adevărul; se pregătise pentru asta. Dar tatăl lui se străduise foarte mult să țină acest secret, ca să păstreze curat numele familiei. Nu voia ca reputația tatălui său să aibă de suferit.

Totuși, nu putea să aibă încredere în Miriam. În cele din urmă, ea putea dezvălui totul. Din acest motiv, nu avea nici un drept să se căsătorească cu o fată de familie bună care ar fi devenit un paria al societății dacă Miriam ar dori să îl trădeze.

Nu, Regina Ashton nu era pentru el. Ar fi dat orice să o posede, recunoştea asta. Dar de asemenea ar fi dat orice şi să nu se căsătorească cu ea, ca să nu rişte să aibă parte de groaznica dezvăluire. Trebuia să găsească o cale de ieşire din asta.

Capitolul 12

– Îmi pare rău că te-am făcut să aştepţi, milord.

Nicholas se întoarse la sunetul vocii ei. Simţi cum îl trece un fior. Uitase cât de extrem de fermecătoare era. Stătea şovăind în uşă, puţin temătoare. Verişoara ei Clare era în spatele ei. Înaltă şi blondă ca majoritatea celor din familia Malory, era destul de drăguţă, dar pălea în comparaţie cu Regina, cea exotic de frumoasă.

Încă o dată fu şocat să simtă cum trupul lui era afectat la vederea ei. „La naiba!" Trebuia să rupă logodna repede sau să se culce cu ea.

Ea stătea tot acolo în uşă, iar el spuse:

– Vino, nu muşc, iubire.

Ea roşi când auzi cuvântul de alint.

– Nu ai cunoscut-o pe verişoara mea Clare, făcu ea prezentările, înaintând încet.

El o salută, apoi îi spuse Reginei:

– Derek tocmai ce mi-a adus aminte când te-am văzut prima oară. Trebuia să-mi fi spus că ne-am mai cunoscut înainte.

– Nu credeam că-ţi vei aduce aminte, murmură Regina, extrem de jenată.

– Cum să nu-mi aduc aminte cum am primit nişte budincă direct în poală? spuse el, cu ochii mari uimiţi.

Ea zâmbi, în ciuda nervozităţii sale.

– N-o să spun că-mi pare rău. Ai meritat-o.

Văzându-i strălucirea din ochii albastru cobalt, se întrebă cum va reuşi să o convingă vreodată că nu o dorea, când el o dorea de fapt. Îl încânta în orice mod posibil. Numai văzând-o şi era

de ajuns ca să-i facă sângele să fiarbă în vene. Simțea o dorință nestăvilită să o sărute, să-i guste dulceața buzelor din nou, să-i simtă pulsul atingându-i pielea de pe gât. Naiba s-o ia, o dorea foarte mult.

– Hai să mergem, copii, îi tachină Derek. Este o după-amiază frumoasă pentru un concert. Pe legea mea! Chiar mă duc la un concert în timpul zilei – ca însoțitor, nici mai mult, nici mai puțin.

Ieşi pe uşă, dând din cap cu un aer comic.

Nicholas ar fi vrut să vorbească puțin cu Regina, dar verişoara ei Clare făcu imposibilă această întreprindere, căci privirea ei critică nu o părăsi nici o clipă. Oftă, sperând că Derek va fi în stare să-l ajute mai târziu.

Regina părea neobişnuit de binedispusă în drumul lor călare spre grădinile Vauxhall, păstrând un flux continuu de flecăreală cu verişorii ei. Era nervoasă sau chiar era atât de fericită? Îi făcea plăcere s-o privească. Chiar era încântată de căsătorie? De ce le spusese unchilor ei că îl voia pe el? De ce *pe el?*

Reggie era uimită de atitudinea prietenoasă a lui Nicholas. După ce i se spusese de câte ori refuzase să se căsătorească cu ea înainte să cedeze în final, se aşteptase la amărăciune, chiar mânie. De ce era atât de deschis şi de cald faţă de ea? Oare din cauza pământului pe care şi-l dorea? Nu era deloc măgulitor să ştii că o bucată de pământ îl influențase atât. Tony urlase că îl cumpăraseră. Dar Tony încă nu văzuse cum o privea Nicholas Eden. Oare chiar *fusese* cumpărat? Şi de ce se împotrivise atât de mult căsătoriei, şi apoi cedase?

Trebuia s-o fi dorit; modul în care privirea lui ardea înăbuşit îi spunea asta. Era realmente ruşinos cum o privea şi o făcea chiar în faţa verişorilor ei. Văzuse privirea şocată a lui Clare, şi pe cea amuzată a lui Derek. Dar Nicholas nu părea să fie conştient de ce făcea. Sau o făcea intenționat, ca s-o stânjenească? Amabilitatea lui era prefăcută? Dorința lui pentru ea nu era prefăcută, era sigură de asta.

Ieşiră din trăsură şi se plimbară pe o potecă plină de flori, iar muzica se auzea din ce în ce mai tare pe când se apropiau de zona întinsă unde se aşeza orchestra. Nicholas se uita la Derek atât

de intens, încât bărbatul mai tânăr pricepu în sfârșit mesajul și o luă repede pe Clare în față ca să cumpere produse de patiserie de la vânzătorii care se plimbau prin public. Reggie râse când văzu cum Derek o luă cu forța pe verișoara ei, care protesta.

Imediat ce-i fu posibil, Nicholas o goni repede înainte, în spatele unui copac mare. Nu erau singuri. Erau adăpostiți față de mulțimea care venea din față, dar nu și de cei care tot veneau pe alee. Era totuși suficient de retras ca să vorbească puțin singuri.

Avea ocazia aceasta. Ea stătea cu spatele lipit de copac, iar el o înconjura cu brațele, ținând-o captivă, forțând-o să-i asculte fiecare cuvânt. Ea se uită la el răbdătoare, iar el se gândi: „Urăște-mă, femeie. Disprețuiește-mă. Nu te mărita cu mine". Acestea erau gândurile lui, dar se pierdu în privirea ei.

Fără măcar să-și dea seama ce făcea, își aplecă ușor capul și buzele lor se atinseră, simțind moliciunea ca de petală și dulceața buzelor ei. Focul pasiunii îl cuprinse și se aplecă spre ea, lipind-o de el și de copac. Nici măcar așa nu era suficient. Avea nevoie să fie și mai aproape de ea...

– Lord Montieth, te rog, spuse ea gâfâind. Ne vede lumea.

Se îndepărtă ușor de ea, îndeajuns ca să-i vadă fața.

– Nu fii așa formală, iubire. Ai dreptul să-mi spui pe nume, nu crezi?

Îi auzise oare amărăciunea din voce?

– Tu nu... *de ce* ai fost de acord să te însori cu mine?

– De ce m-ai vrut pe mine? izbucni el.

– Părea unica soluție.

– Ai fi putut să sfidezi pur și simplu situația.

– S-o sfidez? De ce ar fi trebuit să fac asta? Te-am avertizat în legătură cu ce s-ar întâmpla dacă ar afla lumea despre noi.

– Glumeai atunci! îi aduse aminte aspru.

– Ei bine, da, pentru că nu credeam că va afla cineva. O, nu vreau să mă cert cu tine. E prea târziu acum.

– Nu, nu este, spuse el încordat. Poți să rupi logodna.

– De ce aș vrea să fac asta?

– Pentru că nu vrei să te măriți cu mine, Regina, spuse el cu o voce șoptită, aproape amenințătoare. Nu vrei să faci asta.

Apoi îi zâmbi tandru, iar privirea lui îi mângâia fața. Vrei să-mi fii amantă în schimb? Căci te voi iubi la nebunie.

– Pentru o vreme, domnule? întrebă ea tăios.

– Da.

– Şi apoi ne vom despărți?

– Da.

– Nu merge aşa.

– O să te am, să ştii, o avertiză el.

– După ce ne căsătorim, da.

– Nu ne vom căsători, iubire. Îți va veni mintea la cap înainte de ziua nunții. Dar te voi avea oricum. Ştii că nu putem evita asta, nu-i aşa?

– Se pare că tu aşa crezi.

El râse. Cât de încântătoare era. Râsul lui îngheță când auzi vocea profundă din spatele lui.

– Nu voi spune că îmi pare rău să vă întrerup, Montieth, pentru că se pare că aveați nevoie să fiți întrerupți.

Nicholas se crispă. Reggie se uită pe furiş peste umărul lui Nicholas ca să-i vadă pe unchiul ei Tony şi o doamnă care se ținea strâns de brațul lui. „O, nu! Nu ea!" Nicholas începea să se enerveze, căci era sigur că Tony o adusese intenționat pe Selena Eddington acolo.

– *Tu* la Vauxhall, Tony? Încerca să pară surprinsă. Nu-mi vine să cred.

– Scuteşte-mă de zeflemea, pisicuță. Am auzit numai comentarii favorabile despre orchestra asta.

Îşi ținu respirația când Nicholas o privi pe amanta lui, care arăta confuză şi mânioasă. Lui Reggie aproape că îi părea rău pentru ea, dar compasiunea ei nu era chiar evidentă. În cele din urmă, Selenei nu îi păsase prea mult când aruncase numele lui Reggie în gura scandalagiilor.

– Şi iată că ne întâlnim din nou, Lady Eddington, spuse Reggie pe un ton fals dulceag. Acum pot să vă mulțumesc pentru că mi-ați împrumutat trăsura noaptea trecută.

Anthony tuşi zgomotos ca să-şi dreagă glasul, iar Nicholas râse forțat.

– Și eu trebuie să-ți mulțumesc, Selena. Dacă nu ai fi fost tu, nu aș fi întâlnit-o pe viitoarea mea mireasă.

O mulțime de emoții se reflectară pe chipul lui Lady Eddington – și nici una dintre ele nu era plăcută. Se considerase deja singură „o proastă și jumătate". Când aflase ce s-a întâmplat, era așa de încântată că Nicholas vrusese s-o răpească, încât le spusese tuturor prietenilor ei cât de romantic era amantul ei... și cât de nefericit a fost că a înhățat femeia greșită. Dar lăudăroșenia ei îi adusese de fapt dezastrul.

Anthony spuse ferm:

– Veniți cu noi acum, nu? Poate că ar trebui să încep să vă însoțesc eu însumi de acum înainte. Trebuie să am o discuție cu nepotul ăsta al meu care pleacă aiurea. Derek trebuia să știe mai bine și să nu vă lase singuri. Dacă sunteți logodiți, asta nu înseamnă că aveți dreptul să vă purtați cum nu se cuvine. Țineți minte asta.

Cu aceste cuvinte se îndepărtă, șoptindu-i ceva lui Lady Eddington la ureche, pe când o trăgea după sine, cel mai probabil încurajând-o să nu facă vreo scenă. Gura lui Nicholas era extrem de încordată pe când îi privea cum se îndepărtau.

– Unchiul tău nu a avut încredere în mine că-i voi spune eu însumi de logodnă? Aș fi făcut-o, cu mare plăcere. Dacă nu ar fi fost ea și lăudăroșenia ei îngâmfată și de necontrolat...

– Nu te-ai căsători cu mine, îi termină Reggie cuvintele pe un ton domol.

Deodată îi trecu furia. Expresia feței lui deveni înnebunitor de impenetrabilă.

– Și tu ai fi fost amanta mea în loc de soția mea. Un aranjament preferabil.

– Nu și pentru mine.

– Vrei să spui că nu ai ceda, iubire?

– Nu, nu sunt sigură de asta, chiar deloc sigură, răspunse ea sincer.

Recunoscu asta cu tristețe, iar el avu imediat remușcări.

– Îmi pare rău, iubire, spuse el cu blândețe. N-ar trebui să te bat la cap. Ar trebui să-ți spun pur și simplu că nu vreau să mă însor cu tine.

Ea se uită la el fără rezerve.

– Iar eu trebuie să fiu recunoscătoare pentru sinceritatea ta?

– La naiba! N-o lua ca pe o insultă. N-are nimic de-a face cu tine!

– Are totul de-a face cu mine, domnule, spuse Reggie furioasă. Mi-ai asociat numele cu al tău, fie că ai vrut, fie că nu. *Tu* ai făcut asta, nu eu. De asemenea, ai fost de acord să te însori cu mine. Ai fost forțat să faci asta, într-adevăr, dar dacă nu aveai nici o intenție să onorezi această înțelegere, atunci nu ar fi trebuit să te afișezi astăzi în public cu mine. Faptul că apărem împreună în public mă leagă și mai mult de tine. Mi-e teamă că acum nu mai am de ales, fie că-mi *place,* fie că nu. Și începe să nu-mi mai placă deloc.

Fără să-i dea o șansă să răspundă, se întoarse și se îndepărtă. Nicholas nu se mișcă. Îi plăcuse ridicol de mult când spusese că nu mai are de ales și apoi îl duruse ridicol de mult când îi zisese că nu-i mai plăcea asta. Nu avea dreptul să se simtă așa. Nu erau legați unul de celălalt, și, la naiba, ar fi făcut bine să-și amintească asta.

Capitolul 13

– Unchiule Jason!

Reggie se aruncă în brațele deschise ale unchiului său, încântată să-l vadă. Jason Malory, cel de-al treilea Marchiz de Haverston, era un bărbat înalt, la fel ca toți unchii ei. Îi plăcea asta.

– Mi-a fost dor de tine, fata mea. Haverston nu mai e la fel când tu ești plecată.

– Spui asta de fiecare dată când vin acasă. Îi zâmbi cu drag. De fapt, chiar voiam să vin acasă o vreme înainte ca toate astea să se întâmple. Și încă vreau asta.

Se uită în jur prin salon și îi văzu pe unchiul Edward și unchiul Tony.

– Și să îl lași pe mirele tău să te aștepte aici, la Londra?

– Am impresia că nu s-ar supăra, spuse ea încet.

El o conduse pe canapeaua de culoare crem unde stătea Anthony. Edward era aşezat lângă şemineu, ca de obicei. Mai mult ca sigur se certaseră înainte să intre ea. În mod sigur vorbiseră despre ştia ea ce. Nimeni nu îi spusese măcar că unchiul Jason era aici.

– Mi-era teamă că nu voi avea timp să vorbesc cu tine până când trebuia să pleci, începu Jason. Mă bucur că ai coborât devreme.

Reggie ridică din umeri:

– Ei bine, l-am făcut pe Nicholas să mă aştepte ieri când m-a dus la Vauxhall şi nu voiam să fac asta din nou.

Jason se lăsă pe spate, arătând foarte solemn.

– Nu pot să-mi spun părerea despre problema asta, pentru că a fost rezolvată înainte să ajung eu aici. Fraţii mei şi-au asumat prea multe responsabilităţi.

– Ştii că nu am avut de ales, Jason, se apără Edward.

– Câteva zile în plus nu ar mai fi contat, răspunse Jason.

– Vrei să spui că nu-ţi vei da consimţământul acum, după ce logodna a fost deja stabilită? exclamă Reggie.

Anthony râse înfundat:

– Te-am avertizat, Jason. Şi-l doreşte cu tot dinadinsul pe craiul ăla tânăr şi nu vei putea face nimic ca să schimbi asta.

– Aşa e, Reggie?

Fusese adevărat, da, dar... nu mai era aşa sigură acum, nu după ziua de ieri. Ştia că Nicholas încă o dorea. Îi spusese asta foarte clar. Şi ea îl dorea pe el. De ce să pretindă că nu era aşa? Dar voia să se căsătorească cu el?

– Îmi place într-adevăr foarte mult de el, unchiule Jason, dar – mi-e teamă că el nu vrea cu adevărat să se căsătorească cu mine.

Gata. În sfârşit, o spusese. De ce o făcea asta să se simtă atât de nefericită?

– Mi s-a spus că a refuzat cu înverşunare înainte să accepte, spuse Jason cu blândeţe. Doar era de aşteptat. Nici unui tânăr nu-i place să fie forţat să facă ceva.

Privirea i se umplu de speranţă. Să fie oare acesta singurul motiv?

– Tot uit că tu îl cunoşti, spuse ea, mai bine decât noi toţi.

– Da şi mereu mi-a plăcut de el. E mult mai mult decât pare.

– Scuteşte-ne, frate, spuse Anthony sarcastic.

– Va fi un soţ bun pentru ea, Tony, în ciuda a ceea ce crezi.

– Chiar crezi asta, unchiule Jason? întrebă Reggie, începând să prindă speranţă.

– Da, chiar cred asta, spuse el ferm.

– Atunci eşti de acord să mă mărit cu el?

– Aş fi preferat să te văd măritată în condiţii normale, dar de vreme ce s-a ivit această situaţie nefericită, nu pot să zic că sunt nefericit că s-a nimerit a fi Nicholas Eden.

Reggie rânji fericită, dar înainte să mai poată spune ceva, verişorii ei începură să intre în cameră. Veneau toţi cu ea la petrecerea familiei Hamilton, Amy cu ea şi Nicholas, ceilalţi cu Marshall în automobilul lui elegant cu patru locuri. Printre flecăreala veselă cu care nepoatele şi nepoţii îl salutau pe Jason, Nicholas ajunse şi el şi rămase în uşă neobservat. Fu cuprins de panică atunci când văzu această familie mare. Se presupune că el urma să intre în neamul acesta copleşitor? Să-l ajute Dumnezeu.

Reggie fu cea care se apropie de el prima. Îi zâmbi, hotărât să îşi ţină în frâu sentimentele de data asta. Ea era fermecătoare într-o rochie crem de zi care îi completa tenul ei translucid. Stilul era neobişnuit, căci faţă de majoritatea femeilor din Londra care îşi expuneau cu plăcere cât mai mult posibil din piept, ea reuşise să şi-l acopere cu un model din voal care îi urca până sus, terminându-se într-o bandă de dantelă în jurul gâtului. Era amuzat. Poate că el chiar îi *lăsase* semn acolo şi acesta era modul ei isteţ de a-l ascunde. Se întreba dacă era chiar aşa.

– Nicholas? întrebă ea, curioasă să ştie la ce se gândea.

– Ai decis deci să terminăm cu formalităţile? spuse el blând. Mă temeam că nu-mi vei vorbi deloc astăzi.

– Ne vom certa din nou astăzi? Ea părea foarte amărâtă.

– Scoate-ţi asta din minte, iubire,

Ea roşi frumos. De ce insista să-i spună aşa? Nu se cuvenea, şi el ştia asta. Dar aşa era Nicholas.

Marchizul îl salută cu căldură pe Nicholas şi fără să menţioneze nimic de escapada nebună care dusese la logodnă. Călătoria spre casa de la ţară a familiei Hamilton, aflată la doar câteva mile

în afara Londrei merse foarte bine, de asemenea, căci tânăra Amy umplea fiecare gol al conversației cu pălăvrăgeală entuziastă, de vreme ce nu i se permitea des să meargă la petreceri care durau până târziu.

Rămânea acum de văzut ce reacții va atrage cuplul logodit acasă la Hamilton, căci logodna lui Nicholas cu Regina depășea ca rumoare subiectul primei lor întâlniri neadecvate. Aflase asta cu o seară înainte, la un dineu.

Serata familiei Hamilton nu era o adunare mare. Erau numai o sută de oameni prezenți în casa vastă de la țară, așa că aveau loc destul să se miște. Musafirii gustau din abundența de mâncare așezată pe mese lungi, dansau într-un salon pregătit pentru acest scop sau pălăvrăgeau în grupuri mici. Câțiva mai plicticoși se holbau la Nicholas și Regina împreună, dar cei mai mulți speculau pe larg ce se întâmplase la prima lor întâlnire neortodoxă.

Fusese dinainte aranjat să se căsătorească, era bârfa zilei. El doar se amuza cu Selena în timp ce o aștepta pe Regina să se întoarcă la Londra. Se întâlniseră pe vechiul continent, se știa asta. Nu, nu, dragii mei, se întâlniseră la Haverston. El și fiul marchizului fuseseră prieteni de ani de zile, nu știați?

– Ai auzit ce se spune despre noi, iubire? întrebă Nicholas când îi ceru primul vals. Se pare că eram promiși în căsătorie de când erai încă în fașă?

Reggie auzise câte ceva dintre cele mai bizare speculații de la verii ei.

– Nu mai spune asta, chicoti ea. Ceilalți amorezi ai ei vor fi devastați când vor auzi că n-au avut niciodată o șansă reală.

– Ceilalți amorezi?

– Zecile și zecile care mi-au cerut mâna.

Câteva pahare de șampanie o făcură și mai îmbujorată.

– Sper că exagerezi, Regina.

– Mi-aș dori să fi fost așa, oftă ea, fericită și neatentă la dispoziția lui schimbătoare. A fost așa de plicticos, îți dai seama, să încerci să alegi din atât de mulți. Eram pe punctul de a renunța... și spoi te-am cunoscut pe tine.

– Cât noroc pe capul meu. Nicholas era furios. Nu avea idee de ce era gelos. Fără nici un cuvânt în plus, se îndreptă cu ea spre

o parte a camerei, unde o lăsă deodată cu Marshall şi Amy, făcându-i o scurtă plecăciune înainte să plece. Cu spatele la ea, se îndreptă spre salonul de jocuri, unde putea să-şi îmbete simţurile mai bine decât cu şampanie.

Reggie se încruntă, cu totul uluită. A tachinat-o cu noile bârfe pe seama lor, i-a zâmbit cu tandreţe, a încălzit-o cu ochii lui aurii ca mierea şi apoi s-a mâniat atâta din nimic. Ce se întâmpla cu el?

Reggie zâmbi, hotărâtă să nu-l lase să o întristeze. Fu invitată din nou la dans, din nou şi din nou, şi reluă legătura cu tinerii care stăteau la coadă să o invite la dans sezonul trecut. Basil Elliot şi George Fowler, doi admiratori persistenţi, declarau acum dramatic că viaţa lor s-a sfârşit din cauza norocului pe care-l avusese vicontele. Ambii tineri îi jurară că o vor iubi mereu. Reggie era amuzată şi flatată, căci George şi Basil erau ambii foarte populari. Atenţiile lor compensară impolitetea lui Nicholas.

Numai după vreo două ore Lord Montieth cel rătăcitor decise să i se alăture din nou lui Reggie. Nu-l văzuse deloc tot acest timp, dar el o văzuse pe ea. Stătuse permanent în uşa salonului de cărţi şi o văzuse râzând cu vreun partener de dans sau înconjurată de amorezi pasionaţi. Ceea ce vedea îl trimitea mereu înapoi să mai bea un pahar. Era destul de ameţit când se apropie de ea.

–Vrei să dansezi cu mine, iubire?

–Vom *termina* acest dans? răspunse ea.

El nu zise nimic. Nu aşteptă nici ca ea să accepte, ci mai degrabă îşi încleştă mâna pe talia ei şi o mişcă spre ringul de dans. Era tot un vals, şi de data asta o ţinu mult prea aproape de el.

–Ţi-am spus în seara aceasta că te doresc? o întrebă brusc.

Era conştientă că era ceva diferit la el, dar numai după ce veni foarte aproape de ea, simţi mirosul de coniac. Totuşi nu era îngrijorată. Nimeni care se putea mişca aşa de graţios ca el pe un ring de dans n-avea cum să fie beat.

–Mi-aş dori să nu mai spui aşa ceva, Nicholas.

– Nicholas, repetă el. Ce frumos din partea ta că îmi spui pe nume, iubire. În cele din urmă, mai toți de aici cred că suntem deja amanți, așa că ar putea să pară cam ciudat dacă mi-ai spune Lord Montieth.

– Dacă nu vrei să...

– Am spus eu așa ceva? o întrerupse el. Dar ceva de genul „scumpul meu" ar fi și mai frumos decât pur și simplu Nicholas. Presupun că mă iubești dacă vrei să te măriți cu mine. Iar eu nu vreau să mă însor cu tine, dar te doresc, iubire. Nu te îndoi vreodată de asta.

– Nicholas...

– Se pare că numai la asta mă gândesc tot timpul, continuă el. Am fost condamnat pentru o crimă, dar totuși nu mi s-a permis să mă bucur de ea. Nu prea e corect, nu crezi?

– Nicholas...

– Scumpul meu, o corectă el. Apoi schimbă subiectul. Hai să mergem să ne plimbăm prin grădinile nemaipomenite ale lui Hamilton.

Înainte să apuce să protesteze, o conduse afară de pe ringul de dans și apoi afară din casă.

Grădinile erau amenajate splendid sub formă de pajiști cilindrice presărate cu copaci, heleșteie făcute de mâna omului, straturi de flori, o grădină în stil englezesc și chiar un foișor, atât de des acoperit de lăstarii de viță înfloriți încât semăna cu un copac.

Nu se opriră să aprecieze aceste frumuseți. Într-o clipită, Reggie se află în foișor, îmbrățișată strâns de Nicholas și sărutată atât de intens încât mai avea un pic și leșina.

Lumina lunii trecea prin lăstarii de vie care atârnau, îmbăindu-i într-o lumină argintie și blândă. Cornișele încărcate îmbrățișau fiecare perete scund, împletit. Podeaua era din lemn, netedă și șlefuită. Plante mari în ghiveci erau peste tot împrăștiate printre cornișe, frunzele lor foșnind ușor în aerul cald al nopții.

În adâncul ei, Reggie știu că Nicholas nu se va mulțumi doar să o sărute de data asta. Va trebui ca ea să-l oprească. Dar o voce din adâncul ei o întreba de ce voia să-l oprească.

Urma să fie soțul ei, nu? De ce ar trebui să-i nege ceva – mai ales că ea *nu voia* să-i nege nimic? Şi nu era posibil ca atitudinea lui față de căsătoria lor să se schimbe dacă ei... ? Ei bine, chiar nu era?

Cât de convenabil merge mintea cuiva ca să obțină ce-şi doreşte. Şi cât de previzibil reacționa trupul în fața unor sentimente plăcute, dorindu-şi mereu mai mult şi mai mult. Mintea şi trupul ei conspirau împotriva lui Reggie şi în curând nu mai rămase nici urmă de împotrivire în ea. Îşi puse mâinile în jurul lui Nicholas, cedându-i.

El o duse pe o bancă, se aşeză şi o legănă în poala lui.

– Nu vei regreta, iubire, îi şopti el, iar apoi gura lui caldă i-o ceru pe a ei.

Să regrete? Cum ar fi putut să regrete când era atât de emoționată şi de fericită?

Îi sprijini spatele cu un braț în vreme ce cealaltă mână se mişca lent pe gâtul ei, apoi mai jos, făcând-o să gâfâie pe când trecu peste sânii ei. Apoi continuă, peste stomacul ei, jos până la coapse. O atingea ezitând, ca şi cum nu-i prea venea să creadă că îl va lăsa. Dar pe când mâna lui începu să parcurgă din nou acelaşi traseu în sus, el deveni mai îndrăzneț, mai posesiv.

Prin mătasea subțire a rochiei ei, pielea începu să-i ardă. Rochia era în drum, ce pacoste. Şi el credea la fel. Nasturele de la gâtul ei căzu primul, apoi legătura care îi ținea rochia sub sâni. În clipa următoare stăteau în picioare şi el i-o scosese de tot.

Nicholas respiră cu greutate când o văzu pe Regina în lenjeria intimă de mătase care stătea strânsă pe corp, mulându-se pe curbele ei grațioase. Se uită şi ea la el, fără ruşine, iar asta îi inflamă pasiunea care îl cuprinse. Ochii ei erau negri în lumina plină de umbre, sânii ei tineri se încordau în cămaşa de dantelă. Era cea mai frumoasă ființă pe care o văzuse vreodată.

Vânătaia mică de la baza gâtului îi atrase privirea şi zâmbi:

– Deci chiar ți-am lăsat un semn. Presupun că ar trebui să spun că îmi pare rău.

– Ți-ar părea rău dacă ai şti cât de dificil a fost să îl ascund. Nu-mi vei mai lăsa altele, nu?

– Nu pot să promit nimic, şopti el cu glas răguşit.

Apoi se uită la ea viclean și întrebă:

– Doar nu ți-e frică, iubire?

– Nu – cel puțin nu cred că-mi e.

– Atunci lasă-mă să te văd toată, o convinse el încet. Îl lăsă să se apropie din nou de ea și începu să îi scoată și restul hainelor până când rămase goală. Privirea lui o exploră încet, înfometat și apoi o trase lângă el și își lipi gura de sânii ei. Limba lui, dinții lui, buzele lui, se folosi de toate, făcând-o să gâfâie și să geamă încă o dată și încă o dată. Își puse mâinile în jurul capului lui, trăgându-l mai aproape de ea. Capul ei căzu pe spate pe când începu s-o sărute pe stomac. Doamne Dumnezeule, nu mai putea să suporte mult...

– N-ar trebui și tu... Nicholas... hainele tale, Nicholas, reuși să spună în sfârșit.

În câteva secunde fu la bustul gol, iar Reggie rămase cu gura căscată, atât de uimită era de ce ascunseseră hainele lui. Știa că pieptul lui trebuia să fie lat, dar acum părea atât de enorm. Era foarte bronzat peste tot, iar părul încâlcit de pe piept lui era maroniu-deschis.

Ea își trecu degetele peste antebrațul lui musculos. Atingerea ei îl pârjoli, făcându-l să geamă.

– Și restul, insistă ea ușor, dorindu-și să-l vadă cu totul, la fel cum o văzuse el pe ea.

Se îndepărtă de el și se așeză ca să-l privească cum se dezbracă. Nu se simțea deloc jenată, deși era goală pușcă. Se bucura să-l privească așa cum era, un bărbat în toată gloria lui.

Când fu în final gol, se duse spre el și îl atinse, întâi pe șoldul îngust, apoi pe coapsa lui lungă și groasă. El îi prinse mâna, oprind-o.

– Nu, te rog, iubire. Vocea lui era îngroșată de pasiune. Mai am puțin și explodez, așa că trebuie s-o iau încet.

Apoi ea văzu ce era pe punctul de a exploda. Incredibil. Frumos. Extraordinar.

Își ridică ușor privirea spre el:

– Cum pot să învăț ce îți place dacă nu te pot atinge?

El îi luă fața în mâini:

– Altă dată iubire. De data asta va fi plăcerea mea să-ți aduc ție plăcere. Dar întâi te va durea puțin.

– Știu, spuse ea încet și timid. Mi-a povestit mătușa Charlotte.

– Dar dacă ai încredere în mine, Regina – dacă te relaxezi și ai încredere în mine – te voi ajuta să treci ușor peste asta. Te va durea numai puțin și promit că-ți va plăcea ce urmează după.

– Mi-a plăcut și ce a fost înainte, îi zâmbi ea.

– O, iubire dulce, și mie la fel.

O sărută din nou, limba lui despărțindu-i buzele ca să se avânte înăuntru. Era pe punctul de a-și pierde controlul. Înflăcărarea ei îl mistuia și îl făcea să se lupte să câștige timp. O mângâie pe stomac, apoi se lăsă purtat spre coapsele ei întredeschise.

Gemu pe când îi atinse esența caldă dintre picioare. Apoi tresări surprinsă când Nicholas își vârî un deget adânc în ea. Spatele ei se arcui, iar sânii ei se apăsau de pieptul lui. Își smulse buzele de pe ale lui.

– Sunt... gata, Nicholas, jur că sunt.

– Încă nu, iubire, o avertiză el.

– Te rog, Nicholas, gâfâi ea.

Cuvintele ei îi nimiciră orice hotărâre. Se uită în jos cu frustrare la bancheta îngustă. Refuza să-i răpească fecioria pe jos, dar – la naiba, nu ar fi trebuit să o aducă aici, nu pentru prima ei experiență.

– Nicholas! îl rugă ea fierbinte.

El se așeză și apoi se aplecă înspre ea cât de tandru putu. O auzi cum gâfâia pe măsură ce o cuprindea. Ea se ridică înainte până ce îi atinse castitatea. Presiunea o opri, dar în poziția lor, nu putea să-și facă drum suficient de repede ca să reducă din durere.

Nu avea cum să evite asta. Își așeză buzele peste ale ei și îi primi astfel țipătul, iar apoi, fără nici o amenințare, o ridică și o trase din nou înspre el. Îi plăcea s-o vadă așa, străpunsă.

Numai câteva momente trecură înainte ca unghiile ei să se elibereze de pe umerii lui și ea oftă din nou cu plăcere, relaxându-se lipită de el.

– Nicholas?

Numele lui nu sunase niciodată așa de dulce. Zâmbi cu ușurare și îi răspunse fără cuvinte, prinzând-o de fund ca s-o ridice, iar apoi lăsând-o să alunece din nou, ușor înspre el.

Ea crescu repede tempo-ul, ținându-se strâns de el. O sută de focuri se aprinseră în ea, unindu-se într-o flacără care în curând nu va mai putea fi controlată. O cuprinse cu totul, înecând-o în flacăra cea mai dulce.

Nicholas nu-și aducea aminte să mai fi fost vreodată atât de satisfăcut sau să fi simțit asemenea tandrețe după ce a făcut dragoste. Voia s-o țină pe Regina în brațe pentru totdeauna și să nu-i mai dea drumul niciodată.

– Asta a fost... normal? întrebă ea visătoare.

El râse:

– După ce am trăit împreună, tu vrei doar normalitate?

– Nu, presupun că nu. Își ridică ușor capul din piept, oftând. Presupun că acum trebuie să ne întoarcem în casă.

– O, la naiba, mormăi el, presupun că trebuie.

Se uită la el, iar dragostea și dorința îi luminau fața ei frumoasă.

– Nicholas?

– Da, iubire?

– Nu crezi că o să ghicească toți ce s-a întâmplat, nu?

Adevărul era că nici măcar nu-i păsa dacă se întâmpla asta, dar crezu că era de datoria ei să întrebe.

Nicholas îi rânji:

– Nimeni nu ar îndrăzni să sugereze că am făcut dragoste în aer liber. Nu se face așa, iubire.

Printre îmbrățișat, tachinat și furat sărutări, mai trecură douăzeci de minute înainte ca ei să ajungă să se plimbe pe lângă heleșteul de lângă casă. Brațul lui Nicholas o ținea pe după umăr, ținând-o aproape, când Amy apăru deodată din spatele unui perete de tufe.

– O, Reggie, ce mă bucur că ești tu! strigă fără suflare.

– Mi s-a dus dorul? întrebă Reggie, pregătindu-se pentru o încercare grea.

– Dacă ți s-a dus dorul? Nu știu. Am fost pe-afară... plimbându-mă și nu mi-am dat seama cum a trecut atâta timp – Amy începu să tușească, destul de prefăcut chiar, pe când tufărișul din

spatele ei începu să foşnească. Marshall va fi atât de furios, spuse ea. Te-ar deranja foarte mult dacă i-aş spune că am fost cu tine?

Reggie reuşi să-ţi controleze rânjetul.

– Desigur că nu, dacă promiţi că nu vei mai lăsa ca – timpul – să-ţi mai fugă aşa de repede. Nicholas?

– Nici pe mine nu mă deranjează deloc. Ştiu şi eu cât de uşor este să pierzi noţiunea timpului.

Toţi trei reuşiră să-şi păstreze seriozitatea pe când se grăbeau să intre în casă.

Capitolul 14

Petrecerea de logodnă, dată de Edward şi Charlotte Malory, era un complet succes. Întreaga familie şi toţi prietenii lor apropiaţi erau acolo. Chiar şi soţia lui Jason fusese convinsă să lase tratamentele de la Bath şi să vină pentru marele eveniment. Bunica lui Nicholas şi mătuşa Eleanor se simţiră foarte bine, iar Reggie avu impresia că până atunci ele îşi pierduseră speranţa că Nicholas se va mai căsători vreodată. Mama lui, de care nu vorbea niciodată, era, în mod ciudat, absentă.

Nicholas se purta exemplar şi totul mergea foarte bine. Pregătirile pentru petrecere luaseră două săptămâni şi toată atenţia meticuloasă pentru detalii şi tot efortul meritaseră.

Vai, nu există o cale uşoară pentru nimic. La două luni după petrecere, Regina Malory era la capătul răbdării. Nu o ajuta că ajunsese treptat la gradul acesta de nefericire.

Fusese totul pentru nimic.

Nu i-ar fi venit să creadă că era posibil, nu după ce făcuse dragoste cu ea. Fusese atât de sigură că el va fi fericit să se căsătorească cu ea după noaptea aceea. Fusese atât de minunat, atât de incredibil de răbdător şi de tandru cu ea atunci. Desigur că băuse prea mult, dar era asta suficient ca să-l facă să uite seara aceea?

O, ei tot urmau să se căsătorească. Şi el îi dădea mereu de ştire când pleca din oraş. Se ducea în Southampton săptămâni la rând,

pretinzând că avea afaceri de rezolvat. Îi spunea mereu când se întorcea la Londra, dar în ultimele două luni, nu-l văzuse decât de cinci ori. Şi de fiecare dată, fu îngrozitor.

Nu întârzia niciodată când trebuia s-o ia de acasă ca s-o însoţească la o petrecere, dar o adusese acasă numai de trei ori. Celelalte două dăţi nu-şi putu stăpâni nervii şi plecă fără el. Şi nu pentru că o abandonase toată seara ca să joace cărţi sau să se amestece în discuţii politice, dar adesea petrecea mai mult timp cu Selena Eddington decât cu ea. Când se făcu de râs urmărind-o peste tot, ei bine, cu asta i se umpluse paharul.

Făcea asta intenţionat. Ştia foarte bine că se purta ca un bădăran numai ca s-o facă să se răzgândească. Iar asta o durea atât de mult. Dacă ar fi crezut pentru o clipă măcar că de fapt aşa era el, l-ar fi lăsat pe Tony să aibă de-a face cu el şi putea să facă asta oricând. Dar el nu era un bădăran. Îşi propusese fără scrupule s-o facă să rupă logodna. La fel cum el fusese forţat să accepte logodna, tot aşa voia s-o facă pe ea să renunţe.

Iar cel mai rău era că, oricât de mult o durea, nu putea rupe relaţia. Acum mai era cineva în plus la care să se gândească.

Nicholas îi scoase pelerina ei scurtă din dantelă neagră şi i-o întinse lacheului, odată cu mantia lui întunecată cu margine roşie şi cu jobenul. Reggie purta o rochie albă decorată cu ciucuri subţiri aurii la tiv şi pe mânecile scurte. Decolteul erau decupat elegant, de-abia acoperindu-i sânii şi din cauza asta nu se simţea confortabil în ea, dar şi pentru că albul era pentru fecioare inocente.

Reuşise să-l înduplece pe unchiul ei Edward să aibă încredere s-o lase fără însoţitor de data asta. De la petrecerea de logodnă nu mai fusese nici un moment plăcut între ea şi Nicholas.

La orice sperase ea, era deja dezamăgită. Fuseseră singuri în trăsura asta închisă tot drumul scurt, într-adevăr, dar el nici măcar nu încercase să se apropie de ea şi nu îi spusese nici un cuvânt.

Îi aruncă o privire fugară pe când mergeau unul lângă altul spre salonul de muzică, unde un cuplu tânăr, prieteni de-ai lui Nicholas, stăteau de vorbă cu cei douăzeci şi ceva de invitaţi la cină. Nicholas arăta excepţional de bine în seara aceasta, îmbrăcat într-o haină lungă verde-închis, cu o vestă crem înflorată

şi cu o cămaşă cu volănaşe. Cravata lui era înnodată mai larg şi purta pantaloni lungi în loc de pantalonii până la genunchi preferaţi de filfizoni ca ţinută de seară. Materialul atârna de picioarele lui lungi, subliniindu-i coapsele şi gambele puternice. Numai uitându-se la corpul lui lung şi graţios şi se simţea deja jenată.

Părul lui era o abundenţă de bucle scurte, şaten-închis, cu atât de multe şuviţe aurii care uneori păreau arămii, sau chiar blonde. Ştia că era moale la atingere, ştia şi că buzele lui erau moi şi nu linia dură şi rigidă din ultimul timp. O, de ce nu voia să vorbească cu ea?

Deodată ochii îi străluciră. Se opri în hol cu răsuflarea tăiată, forţându-l şi pe Nicholas să se oprească. Se întoarse spre ea, iar ea se aplecă să-şi aşeze pantoful. Neîndemânatică, îşi pierdu echilibrul şi se clătină spre el. Nicholas o prinse sub braţe, dar ea căzu oricum pe el, cu mâinile ţinându-se strâns de umerii lui ca să-şi recapete echilibrul, cu sânii lipiţi de pieptul lui. Îşi ţinu respiraţia ca şi cum primise o lovitură puternică în stomac. Într-adevăr, fusese o lovitură puternică. Simţi cum un foc îi traversa trupul, năpădindu-i privirea, transformându-i ochii în cărbuni mocniţi.

Ochii lui Reggie arseră şi ei înăbuşit:

– Mulţumesc, Nicholas.

Îi dădu drumul şi se îndepărtă de ea ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat în vreme ce el stătea acolo, cu ochii închişi, cu dinţii încleştaţi, încercând să-şi recapete puţin control. Cum oare un asemenea incident mic putuse să-l facă să se piardă cu firea atât de uşor? Era destul de rău că numai când o vedea şi îi auzea vocea îl chinuia constant, dar atingerea ei... asta era singura armă care îi spulbera total rezistenţa.

– Ia uite, Nicholas. Unchiul Tony e aici!

Reggie îi zâmbi lui Anthony Malory, care se afla de cealaltă parte a camerei, dar zâmbetul ei era atât pentru ea, cât şi pentru el. Îl auzise pe Nicholas răsuflând greu, îl simţise tresărind, îi văzuse dorinţa în ochii lui de chihlimbar. Ce bărbat înşelător. Încă o dorea. Nu voia ca ea să ştie asta, dar acum o ştia. Dezvăluirea aceasta o ajută, compensând mare parte din comportamentul lui îngrozitor.

Nicholas o ajunse pe Reggie din urmă la intrarea în salonul de muzică, iar privirea îi căzu imediat pe capul întunecat al lui Malory, aplecat spre doamna lângă care stătea.

– La naiba! Ce caută el aici?

Reggie voia să râdă de tonul lui, dar reuşi cu greu să-şi păstreze seriozitatea:

– N-am de unde să ştiu. Gazda este cunoştinţa ta, nu a mea.

Privirea lui se aţinti asupra ei

– Nu participă des la asemenea serate, invitat sau neinvitat. A venit ca să fie cu ochii pe tine.

– O, eşti nedrept Nicholas, îl dojeni ea. E prima dată când ne-am întâlnit cu el.

– Ai uitat de Vauxhall.

– Ei, atunci a fost un accident. Nu cred că a fost intenţia lui să stea cu ochii pe mine.

– Nu. Amândoi ştim care era intenţia lui atunci.

– Văd că *eşti* chiar supărat, murmură ea şi apoi lăsă baltă subiectul. Ştia de ce unchiul ei era aici. Auzise că Nicholas fusese văzut cu alte femei şi era furios. El a decis aparent că prezenţa lui ar putea fi de ajutor.

Cuplul tânăr de la pian îşi termină duetul şi unii musafiri începură să se ridice de pe scaune ca să-şi întindă picioarele înainte să înceapă următorul cântec. Haine de satin deschise la culoare şi pantaloni scurţi până la genunchi în aceeaşi nuanţă îi împodobeau pe cei mai eleganţi bărbaţi. Femeile măritate se distingeau prin culori îndrăzneţe, pentru că domnişoarele purtau culori pastelate sau alb.

Reggie îi cunoştea pe toţi, cu excepţia gazdei lor, doamna Hargreaves. George Fowler era acolo cu sora lui şi fratele mai mic. Îl cunoscuse recent pe Lord Percival Alden, bunul prieten al lui Nicholas. O cunoştea chiar şi pe actuala iubită a lui Tony, care stătea lângă el. Spre iritarea ei profundă, Selena Eddington era şi ea acolo, iar însoţitorul ei era un prieten vechi de-al lui Tony.

– Nicholas, îl atinse Reggie uşor pe braţ. Trebuie să mă prezinţi gazdei noastre înainte ca sora lui George să-şi înceapă recitalul.

Îl simți cum se încordă la atingerea degetelor ei și zâmbi când i-o luă înainte ca să o cunoască pe doamna Hargreaves. O, Doamne, trebuia să aibă mare grijă să-l atingă mai des, gândi ea.

Seara nu mergea așa cum își dorea. La cină, se văzu așezată la masa lungă, foarte departe de Nicholas. El era lângă gazda lor, o femeie atrăgătoare și voluptuoasă și își propusese să fie fermecător, captivând-o pe gazdă și pe toate femeile din preajmă.

Vorbi cât de grațios putu cu George, dar îi era greu să pălăvrăgească de vreme ce se simțea atât de tristă. Lord Percival cel libertin, aflat la dreapta ei, nu o ajuta deloc, căci făcea mereu comentarii despre Nicholas care îi atrăgeau atenția spre el din nou și din nou, forțând-o să recunoască toate semnele la care asistase și înainte. Nicholas nu era doar fermecător cu doamna Hargreaves, ci dădea impresia unui bărbat care își caută iubită.

Pe măsură ce seara trecea greu, Reggie uită de triumful ei de mai devreme prin care îl pusese în încurcătură pe Nicholas. Nu se uită deloc la ea tot timpul cinei. Îi fu foarte greu să le zâmbească câtuși de puțin tovarășilor ei de masă și mulțumi lui Dumnezeu că Tony nu era lângă ea. Dacă ar fi trebuit să-i îndure și comentariile lui false chiar atunci, ar fi izbucnit în lacrimi.

Reggie fu profund ușurată când se retrase în sfârșit din cameră cu celelalte doamne. Avu totuși numai câteva minute să-și vină în fire, înainte ca bărbații să hoinărască prin salon. Își ținu respirația, așteptând să vadă dacă Nicholas va continua s-o ignore. El se îndreptă direct spre doamna Hargreaves fără măcar să-i arunce o privire lui Reggie.

Era peste puterile ei să mai îndure. Mândria ei nu-i mai permitea să rămână. Iar dacă unchiul ei i-ar spune doar o vorbă despre Nicholas, ar exploda. Nu putea să facă asta în public.

Când îl rugă pe George Fowler să o ducă acasă, ochii lui limpezi și verzi se măriră de încântare. Apoi el spuse:

– Dar unchiul tău?

– Sunt cam supărată pe el. Era și nu era, dar servea drept scuză. În plus a adus o doamnă cu el, oricum. Nu vreau să te deranjez, George. Ai adus-o și pe sora ta cu tine.

– Fratele meu poate s-o ducă acasă, stai fără grijă, spuse el zâmbind.

Ei bine, se gândi ea supărată, era drăguț că măcar *cuiva* îi plăcea de ea.

Capitolul 15

– Cum se face, oare, că observi imediat ce a părăsit încăperea cu cineva?

Nicholas se răsuci ca să-i înfrunte privirea lui Anthony Malory.

– Mă urmăreai cumva, domnul meu? întrebă el.

– N-are nici un rost să mai rămâi acum când s-a terminat distracția, răspunse Anthony pe un ton plăcut. Şi ce reprezentație grandioasă ai putut să dai. Doar ce-a dispărut de zece minute, că pleci şi tu. Nu face o impresie bună.

Nicholas îl privi dușmănos.

– Mă surprinde că nu ai urmărit-o ca să te asiguri că Fowler o duce direct acasă. Nu asta face un câine bun de pază?

Anthony râse înfundat:

– Ce rost ar avea? O să facă ce vrea ea, indiferent de ce zic eu. Şi am încredere mai mult în Fowler decât am în tine – făcu el o pauză ca să-şi dreagă glasul – chiar dacă el a fost unul dintre junii amorezați de ea sezonul trecut. Dacă nu o duce direct acasă, nu prea poți să-l condamni, nu? Tu faci tot ce-ți stă în putință ca să le dai impresia acestor tineri masculi că ea este încă disponibilă. Aşteptă un moment şi spuse: Nu-i aşa?

Ochii lui Nicholas străluciră puternic de mânie.

– Dacă eşti ofensat de comportamentul meu, ştii ce poți să faci în sensul ăsta.

– Într-adevăr, spuse Anthony rece, toată buna dispoziție dispărându-i instant. Dacă nu aş crede că Reggie ar face mare caz din asta, te-aş invita în ring imediat. Când va înceta să te mai apere, vom stabili întâlnirea – poți să fii sigur de asta.

– Eşti un ipocrit nenorocit, Malory.

Anthony ridică din umeri.

– Da, sunt, când unul de-ai mei este implicat. Ştii, Montieth, se poate ca Jason să aibă o părere bună despre tine, dar Jason cunoaşte numai părţile bune ale caracterului tău. El nu ştie ce încerci tu să faci, dar eu ştiu.

– Aşa crezi?

Încetară discuţia când intră Percy în cameră. Anthony se îndepărtă de Nicholas cel încruntat, iar Percy se apropie cu simpatie de prietenul lui.

– Iar te-ai certat cu el?

– Ceva de genul, rosti Nicholas apăsat.

Percy dădu din cap. Problema lui Nicholas era că rar i se opunea cineva. Era destul de mare şi destul de necugetat încât nimeni nu voia să se ia la ceartă cu el, darămite să se bată cu el. Iar acum le avea pe rudele lui Lady Ashton care doreau să-şi impună voinţa lor colectivă, iar frustrarea îl ajunse.

– N-ar trebui s-o iei atât de personal, Nick. Pur şi simplu, până acum nu ai mai avut de-a face cu nimeni atât de formidabil ca tine, iar acum eşti confruntat cu o adunătură de oameni ca tine. De vreme ce Nicholas nu răspunse, el continuă: Va fi mai bine după ce te însori.

– La naiba! înjură Nicholas.

Îl lăsă pe Percy acolo şi se duse să-şi ia pelerina.

Nicholas luă o gură de aer proaspăt când ieşi afară în noapte şi se duse să-şi aştepte trăsura, care era peste stradă. Apoi respiră adânc din nou. Nici asta nu-l calmă.

– Aşteaptă-mă, Nick. Percy cobora scările după el. Ar putea să te ajute să vorbeşti cu un prieten.

– Nu în seara asta, Percy, am ajuns la capătul puterilor.

– Din cauza lui Malory? mormăi el. O, din cauză că a plecat cu Georgie, nu?

– Poate să plece cu cine naibii vrea *ea*, în ceea ce mă priveşte!

– Nu mă înghiţi de viu acum, protestă Percy, făcând un pas înapoi. George e chiar... nu chiar inofensiv, dar... ei bine, fir-ar să fie, e logodită cu tine. Ea... Îşi dădu seama că înrăutăţea lucrurile de fapt. Nu-mi vine să cred. Ar putea nesimţitorul de Montieth să fie cu adevărat şi complet gelos o dată-n viaţă?

– Normal că nu sunt gelos, se răsti Nicholas. Speram numai că în seara asta se va termina totul.

Numai că văzuse roşu, roşu-închis, în faţa ochilor, când George Fowler îşi puse mâna pe cotul Reginei. Fowler era tânăr, era chipeş şi naiba să-l ia pe Malory pentru că i-a zis că acesta se ţinuse după Regina sezonul trecut!

– Despre ce naiba vorbeşti, Nick? Se va termina ce anume?

– Farsa asta de logodnă. Doar nu credeai că mă voi însura cu fata asta numai pentru că am fost terorizat să accept?

Percy fluieră încet.

– Deci asta făceai, tot dându-i târcoale doamnei H. Ştiam eu că nu e genul tău. Nicholas dădu din cap. Dar m-am gândit că vrei s-o faci geloasă pe logodnica ta.

– Cât să fie îndeajuns de furioasă ca să mă părăsească. Nu este prima dată când am alergat după altă fustă cu ea de faţă. I-am acordat atenţie deplină chiar Selenei, oricât de dezgustat aş fi de ea. Dar Regina n-a spus niciodată nimic.

– Poate că fata te iubeşte, spuse Percy simplu.

– Nu vreau să mă iubească, vreau să mă urască, mormăi Nicholas.

Acum, îşi spunea în sinea lui, nu după ce se obişnuise cu dragostea ei şi devenise dependent de ea şi începuse să-i răspundă la sentimente. Acum nu putea suporta să-l urască.

– Ei bine, eşti într-o mare încurcătură. Ce se întâmplă dacă ea nu se desparte de tine? O vei părăsi tu?

Nicholas se uită spre cer:

– Mi-am dat cuvântul că mă voi însura cu ea.

– Aşa că e posibil să ajungi să faci asta.

– Ştiu.

– Ar fi atât de grav?

Îi era teamă că ar fi un vis, dar nu avea de gând să-i spună asta lui Percy. Trăsura lui opri în faţa lui, iar el îl întrebă:

– Îmi faci, te rog, o favoare, Percy? Du-te înapoi înăuntru şi transmite-i un mesaj viitoarei mele rude din partea mea. Spune-i că ar face bine să vorbească cu nepoata lui că n-ar trebui să lase pe oricine s-o ducă acasă. Apoi râse pe înfundate. Dacă el crede că pentru mine contează asta, ar putea să-şi dubleze eforturile ca s-o facă

să mă părăsească. Dacă nu, mesajul îl va irita. Iar asta mă face fericit. Şi chiar arăta mai bine.

– Mulţumesc mult, prietene. Se prea poate să-mi ia *mie* capul, dacă îi duc un astfel de mesaj, spuse Percy.

– Poţi să te bazezi pe asta. Nicholas zâmbi. Dar tot vei face asta pentru mine, nu? Mulţumesc, amice.

Nicholas râse de expresia de pe faţa lui Percy şi îi făcu cu mâna în vreme ce trăsura lui se îndepărta pe alee.

Îi luă doar un moment ca să-i dispară buna dispoziţie. Seara aceasta era dovada că nu putea să mai îndure mult prezenţa Reginei. Doar prin atingerea ei îl îngenunchease. La naiba! Încercase să stea departe de ea cât de mult putuse, dar deşi era mai confortabil, nu îi schimba situaţia dificilă în care se afla. În cele din urmă, erau tot logodiţi.

– Ai ajuns la capătul drumului, amice, îi spuse cineva trezindu-l din visare.

Amice? Venind din partea birjarului *lui*?

Nicholas se uită pe geam şi nu-şi văzu casa, ci copaci prin apropiere. Nimic altceva decât întuneric posomorât peste tot. Fusese atât de preocupat încât nu-şi dăduse seama că era dus în afara Londrei, la ţară? Sau era în vreunul dintre parcurile enorme ale Londrei? Dacă e aşa, putea să fie şi la ţară, din cauza traficului din timpul nopţii.

Ce naiba făcuse Malory, angajase vreun bătăuş să aibă grijă de el, ca să-i poată jura Reginei că el nu-l atinsese pe Nicholas? Parcă îl şi vedea pe unchiul ei râzând despre asta cu prietenii lui.

Nicholas zâmbi sinistru. Era şi ăsta un mod să-şi descarce nervii. De ce nu se gândise şi el la asta?

Capitolul 16

Mai devreme în timpul serii, imediat după ce Nicholas şi Regina ajunseseră la casa doamnei Hargreaves din West End, un individ scund şi îndesat numit Timothy Pye strigă după o birjă care

trecea pe lângă el și îi dădu birjarului adresa unei taverne aproape de port.

Timothy se ocupa cu treburi ciudate, de la o zi cinstită de muncă pe docuri până la uciderea cuiva. Recunoștea că prefera ocupațiile ușoare, iar asta era pe cât se poate de ușoară. Prietenul lui Neddy lucra cu el. Tot ce trebuia să facă era să-l urmărească pe nababul ăsta oriunde mergea și din când în când să raporteze pe unde se afla lordul angajatorului său.

Era rândul lui Timothy să dea raportul și nu-i luă mult să ajungă la taverna mai elegantă unde stătea individul. La etaj, bătu la ușă. I se deschise aproape imediat.

În încăpere erau doi bărbați. Unul era înalt, un bărbat slab cu o barbă roșie foarte lungă și stufoasă. Celălalt era un tânăr de înălțime medie, un băiat de fapt, drăguț ca o fată, cu păr negru și cei mai întunecți ochi albaștri pe care-i văzuse vreodată. Timothy îl mai văzuse pe cel mai tânăr doar o dată înainte în cele șase dăți când îi dăduse raportul celui mai în vârstă. Nu-și dăduseră niciodată numele și nici lui Timothy nu-i păsa cine erau. El făcea numai ce era plătit să facă, fără să pună întrebări.

– Totul e gata, s-ar zice, începu Timothy, vorbindu-i celui cu barba roșcată. Era la o petrecere în West End. Multe birje elegante erau aliniate pe stradă, pe ambele părți.

– Era singur?

Timothy rânji.

– A dus-o pe bucățica aia frumoasă cu el în trăsură, la fel ca de obicei. A dus-o înăuntru. I-am văzut cu ochii mei.

– Ești sigur că era aceeași doamnă, domnule Pye, cea care a plecat fără el data trecută?

Timothy dădu din cap a încuviințare.

– Nu prea am cum s-o încurc, domnule. E frumoasă foc.

Bărbatul mai tânăr vorbi.

– Ar trebui să fie amanta lui, nu? Taică-miu mi-a spus că nu prea pierde el timpul cu nimeni cu care nu se culcă.

– La naiba, băiete! îl mustră Barbă Roșie. Tatăl *meu*. Al meu, nu taică-miu. Oare de ce nu faci greșeli d-astea când e tatăl tău prin preajmă? Numai urechile mele să sufere.

Tânărul roşi din cap până-n picioare, lucru vizibil şi pe pieptul lui care se vedea sub cămaşa desfăcută la gât. De ruşine, îşi feri ochii lui de un albastru-închis, se duse la o masă unde se aflau un pachet de cărţi răsfirate lângă o sticlă de vin şi două pahare. Se aşeză acolo şi le amestecă, intenţionând să ignore restul raportului după ce fusese umilit.

–Spuneai ceva, domnule Pye.

–Da, domnule. Formula de „domnule" îi veni natural, căci individul nu prea arăta a domn cu barba aia roşie şi stufoasă, dar vorbea ca unul. Ştiam că voiaţi să ştiţi ce face domnişorica aceea care pleacă fără el, dacă vă vine să credeţi.

–Cum e iluminatul pe stradă?

–Destul de bun. Dar nu aşa de puternic încât eu şi Neddy să nu putem să-l scoatem pe birjar din joc repede şi uşor.

–Atunci, poate că noaptea asta e cea potrivită. Barbă Roşie zâmbi pentru prima dată. Ştii ce e de făcut dacă apare ocazia, domnule Pye.

–Da, domnule. Nu vreţi ca domnişorica să fie implicată, ştiu asta, domnule. Dacă el iese singur, trebuie să-l luăm numai pe el.

Uşa se închise după Pye, şi Conrad Shape începu să râdă. Era un râset puternic, răsunător, pentru un om atât de slab.

–Nu sta bosumflat, băiete. Dacă totul merge bine, mâine am putea să fim în drum spre casă.

–Nu trebuia să mă corectezi în faţa unui om ca el, Connie. Tatăl meu nu corectează în faţa altora.

–Nu te corectează, îi atrase Conrad din nou atenţia. Tatăl tău este relativ nou în meseria de părinte, aşa că se străduie să nu-ţi rănească sentimentele, Jeremy.

–Şi tu nu te străduieşti?

–De ce ar trebui să fac asta, copilule neastâmpărat?

În comportamentul bărbatului mai în vârstă era o adevărată afecţiune, aşa că tânărul Jeremy rânji în cele din urmă:

–Dacă îl răpesc în seara asta, pot să merg şi eu cu ei?

–Îmi pare rău, băiete. O să fie o treabă cam murdară, iar tatăl tău nu şi-ar dori să vezi aşa ceva.

–Dar am şaisprezece ani! protestă Jeremy. Am supravieţuit unei confruntări pe mare.

– Cu mare greutate.

– Indiferent de asta...

– Nu, spuse Conrad inflexibil. Chiar dacă tatăl tău ar fi de acord, nu te-aș lăsa eu. Nu ai nevoie să-l vezi pe tatăl tău într-o lumină proastă.

– Vrea doar să-i dea o lecție, Connie.

– Da, dar pentru că tu ai avut de suferit în trecut, lecția va fi dură. Și e vorba și de mândria lui. Nu ai auzit ce denigrări și injurii a aruncat tânărul lord ca să pună sare pe rană. Tu erai întins pe spate cu o rană aproape mortală.

– Din cauza lui! De aceea aș vrea...

– Am spus nu! îl întrerupse Conrad din nou.

– Bine, am înțeles, bombăni Jeremy. Dar tot nu înțeleg de ce ne-am deranjat atâta, urmărindu-l prin tot Southampton fără noroc, apoi pierzând două săptămâni aici în Londra făcând același lucru. Ar fi fost mult mai distractiv să-i scufundăm una dintre corăbii.

Conrad râse pe înfundate.

– Tatăl tău ar trebui să audă ce înțelegi tu prin distracție. Cât despre asta, cu toate că lordul acesta are numai șase corăbii comerciale, dacă pierde una, nu ar fi mare pagubă pentru el. Tatăl tău e hotărât să se răzbune la un nivel mai personal.

– Iar apoi putem să mergem acasă?

– Da, băiete. Iar tu poți să te întorci la studii, așa cum trebuie.

Jeremy se strâmbă, la care Conrad Sharpe începu să râdă. Apoi auziră un râset de femeie din camera vecină, unde era tatăl lui Jeremy, iar grimasa lui Jeremy se transformă în îmbujorare puternică, făcându-l pe Conrad să râdă și mai tare.

Capitolul 17

Din pricina căldurii de peste zi, pământul era cald sub obrazul lui. Sau poate că stătuse el în același loc ore întregi și propria căldură încălzise pământul, nu știa exact. Acestea erau gândurile

care îi treceau prin minte lui Nicholas când își veni în simțiri și deschise ochii.

Apoi își dădu seama cât de nechibzuit fusese, cel mai mare nătărău. Ieșise pur și simplu din trăsură ca un domn, fără să-i treacă prin minte că ar putea fi atacat chiar înainte ca picioarele să-i atingă pământul.

Scuipă noroiul care-i intrase în gură. Se pare că-l lăsaseră exact unde căzuse. Când se mișcă încet și cu grijă, își dădu seama că mâinile îi erau legate la spate și că, în plus, aproape amorțiseră. Grozav. La cum îi pulsa capul de durere, ar fi fost norocos dacă ar fi putut să stea în genunchi, darămite în picioare. *Dacă ei* îi lăsaseră trăsura, oare nu ar putea s-o conducă fără să se folosească de mâini? Îi lăsaseră oare trăsura?

Făcând un efort dureros să-și răsucească țeasta într-o parte, Nicholas văzu una dintre roțile trăsurii – și o pereche de cizme alături.

– Ești tot aici? întrebă el, nevenindu-i să creadă.

– Și unde ai vrea să mă duc, prietene?

– Înapoi în bârlogul tău de hoți, presupun, răspunse Nicholas.

Individul râse. Ce naiba însemna asta? Atunci nu era doar un jaf obișnuit? Se gândi din nou la Malory, dar oricât de mult încerca, nu reușea să se convingă de faptul că bărbatul ar fi putut angaja pe cineva să-l bată.

– Am fost mul timp inconștient? întrebă Nicholas.

Capul îl durea groaznic.

– O oră întreagă, prietene, mai mult ca sigur.

– Atunci, poți să-mi spui ce naiba mai aștepți? bombăni Nicholas. Jefuiește-mă și du-te în treaba ta!

Bărbatul râse din nou.

– Am făcut asta deja, prietene, de la început. Nu mi s-a spus că n-aș avea voie, așa că am făcut-o. Dar treaba mea e chiar aci, să mă asigur că nu pleci nicăieri.

Nicholas încercă să se ridice, dar îl apucă amețeala. Înjură și încercă din nou.

– Potolește-te, prietene. Nu încerca vreo șmecherie, că va trebui să-ți mai dau una cu măciuca.

Nicholas se ridică, cu genunchii îndoiți ca să suporte greutatea pieptului său. Îl ajuta că respira adânc. În sfârșit aruncă o privire spre ființa șleampătă care-i vorbea. Nu fu impresionat de ce văzu. Dacă ar fi putut măcar să se ridice bine în picioare, ar fi terminat repede cu individul, chiar și cu mâinile legate la spate.

– Fii bun și ajută-mă, te rog.

– Ce amuzant ești, prietene. Ești de două ori cât mine. Nu m-am născut ieri.

Da, s-a zis și cu ideea lui strălucită, se gândi Nicholas.

– Ce-ai făcut cu vizitiul meu?

– L-am aruncat pe o alee. N-ai de ce să-ți faci griji. O să se trezească cu o durere de cap, la fel ca și tine, dar o să fie bine.

– Unde suntem?

– Îmi plăcea mai mult de tine când dormeai, răspunse tâlharul. Pui prea multe întrebări.

– Poți să-mi spui măcar ce facem aici? întrebă Nicholas neliniștit.

– Stăm în mijlocul drumului, și eu mă asigur că tu rămâi aici.

– Nu, tu nu faci decât să mă enervezi! izbucni Nicholas.

– Asta mă îngrijorează, prietene, râse bărbatul în barbă, chiar mă îngrijorează.

Cu doar puțină forță și un pic de efort, ar putea să-l lovească pe nenorocit cu capul în stomac, se gândi Nicholas. Dar planurile lui fură întrerupte de sunetul altei trăsuri care se apropia. De vreme ce tâlharul nu se grăbea să se ascundă, Nicholas trase cu îngrijorare concluzia că acea trăsură era așteptată. Ce naiba urma acum?

– Sunt prieteni de-ai tăi?

Omul clătină din cap.

– Ți-am spus, prietene, pui prea multe întrebări.

Lampa din exteriorul trăsurii care se apropia lumină în jur, iar privelișteа îi era lui Nicholas sâcâitor de familiară. Hyde Park? Călărea pe aici în fiecare dimineață și știa aleile la fel de bine ca pământurile de la Silverley. Ar îndrăzni să-l acosteze atât de aproape de casă?

Trăsura se apropie la o distanță mică de el, iar vizitiul coborî și luă lampa trăsurii cu el. În spatele lui, ieșiră alți doi bărbați, dar

Nicholas putea să vadă numai contururi vagi, pentru că lumina lămpii îi fusese vârâtă în față. Încercă să stea în picioare, dar măciuca lui Pye îl apăsă amenințător pe umăr.

– Frumos, nu, Connie? auzi el şi apoi: Da, aşa e. Legat cu mâinile la spate şi aşteptându-te să-ți faci moftul cu el.

Râsul lor îl călca pe nervii extrem de sensibili. Nu recunoscu vocile, dar erau accente de oameni educați. Ce dușmani îşi făcuse el recent printre cei din înalta societate? Doamne sfinte, zeci! Toți foştii pretendenți ai viitoarei lui soții.

– V-ați descurcat de minune, băieți. O geantă cu bani îi fu aruncată celui care ținea măciuca, şi alta vizitiului scund şi îndesat. Aprindeți lampa, vă rog, şi apoi puteți să duceți înapoi birja închiriată. Noi ne vom folosi de trăsura aceasta, de vreme ce lordul nu va mai avea nevoie de ea.

Lumina se mişcă din ochii lui Nicholas şi acesta putu în sfârşit să-i vadă pe cei doi bărbați. Amândoi erau înalți şi cu barbă şi bine îmbrăcați. Bărbatul mai slab, într-o redingotă la două rânduri de nasturi, celălalt, cu o barbă enormă, avea o haină foarte scumpă şi elegantă. Văzu pantaloni închişi la culoare şi cizme bine lustruite. Dar cine erau oare?

Bărbatul mai lat în umeri, puțin mai scund decât celălalt, avea un baston cu mâner de fildeş. Asta şi barba lui stufoasă îi dădeau o înfățişare de caricatură. Era mai în vârstă decât tovarăşul lui, având vreo patruzeci şi ceva de ani. Îi părea vag familiar, dar Nicholas nu-şi putea aminti cu nici un chip de unde îi ştia.

– Adu lampa încoace înainte să plecați.

Lampa de la trăsura lui Nicholas era pusă în spatele trăsurii, aruncând lumină asupra lui, dar lăsându-i pe cei doi domni în umbră. Vizitiul şi tâlharul plecară cu birja închiriată.

– Pare nedumerit, nu, Connie? spuse bărbatul mai tânăr când birja plecă hurducăind. Doar nu crezi că mă va dezamăgi spunând că nu-şi aduce aminte de mine?

– Poate că ar trebui să-i împrospătezi memoria.

– Poate că ar trebui să i-o scutur puțin.

Nicholas primi o cizmă în falcă. Căzu pe spate, pe mâinile legate, abia suflând de durere.

– Hai, băiete, ridică-te. De-abia te-am atins.

Nicholas fu tras brusc în picioare de încheieturile legate, simțindu-și brațele răsucite. Se clătină o clipă, copleșit de un val de amețeală, dar o mână puternică îl ținu. Din fericire falca îi amorțise deja. De-abia mai simțea un junghi când deschise gura.

– Dacă se presupune că ne-am mai întâlnit...

Pumnul pe care-l primi în stomac îl lăsă fără suflare. Se chirci de durere, simțind cum i se tăie respirația. Mâna care-i alunecă sub bărbie ca să-l tragă înapoi era aproape blândă.

– Nu mă dezamăgi din nou, băiete. Vocea era calmă și amenințătoare în același timp. Spune-mi că-ți aduci aminte de mine.

Nicholas se înroși de mânie neputincioasă pe când se uită fix la bărbat. Era numai puțin mai scund decât Nicholas. Părul șaten-deschis era lung și legat la spate cu o panglică, cu toate că șuvițe mai scurte și blonde îi cădeau peste urechi. Barba era tot șaten-deschis, ca și părul. Când își mișcă încet capul într-o parte ca să se uite la Nicholas, ceva auriu îi sclipi la ureche. Un cercel? Imposibil. Singurii bărbați care purtau cercei erau... mânia începu să i se transforme în neliniște.

– Căpitanul Hawke?

– Foarte bine, băiete! Nu mi-ar fi plăcut să cred că m-ai uitat, râse Hawke. Vezi ce poate să facă un îndemn bun, Connie? Iar ultima dată când ne-am văzut era pe o alee întunecată. Mă îndoiesc că atunci băiatul s-a uitat bine la mine.

– Te-a văzut destul de bine la bordul *Fecioarei Anne*.

– Dar arăt la fel ca la bordul unei corăbii? Nu. E un băiat deștept, asta e. A fost o problemă de deducție, înțelegi? Mă îndoiesc că mai are un dușman ca mine.

– Îmi pare rău să te dezamăgesc, spuse Nicholas sec, dar nu mai deții monopolul printre cei care mă urăsc.

– Nu? Minunat! Nu mi-ar plăcea să cred că o duci prea bine când eu nu sunt prin preajmă.

– Atunci o voi mai duce până mâine? întrebă Nicholas.

Connie râse.

– E la fel de arogant ca și tine, Hawke, naiba să-l ia. Nu cred că i-e prea frică de tine. Imediat îți scuipă în ochi dacă are ocazia.

– Nu cred, răspunse rece Hawke. Aş putea să i-l smulg pe-al lui în cazul ăsta. Cum crezi că ar arăta cu un plasture pe ochi ca bătrânul Billings?

– Cu faţa lui frumoasă? răsuflă Connie zgomotos. L-ar face şi mai atrăgător. Doamnele ar fi încântate.

– Ei bine, poate că atunci ar trebui să mă ocup de faţa lui.

Nicholas nici măcar nu văzu lovitura. Un foc îi explodă în obraz, iar impactul îl făcu să se clatine. Connie era acolo să-l ţină oricum, iar apoi primi aceeaşi lovitură puternică şi în celălalt obraz.

Când i se mai limpezi mintea, Nicholas scuipă sânge. Privirea îi strălucea ameninţător când se uită direct în ochii căpitanului de pirați.

– Eşti îndeajuns de furios acum ca să te baţi cu mine, băiete?

– Trebuia numai să întrebi, reuşi să spună Nicholas.

– Aveai nevoie de puţină motivaţie. Sunt aici ca să mă răzbun, nu ca să mă joc cu tine. Pretind să te ridici la nivelul aşteptărilor sau va trebui să mai facem asta o dată.

Nicholas respiră zgomotos, deşi îl durea să facă asemenea efort.

– Să te răzbuni? Uiţi cine a atacat pe cine pe mare.

– Dar cu asta mă ocup, nu ştii?

– Atunci, cum îndrăzneşti să vorbeşti de răzbunare numai pentru că te-am bătut? întrebă Nicholas. Sau am, oare, onoarea de a fi singurul care a scăpat cu corabia întreagă după o întâlnire cu *Fecioara Anne?*

– Nici pe departe, spuse sincer Hawke. Ne-am mai târât şi altă dată în port. Eu însumi am fost rănit în vâltoarea luptei. Deşi n-am fost recunoscător pentru că mi-ai rănit băiatul când ai doborât catargul principal. Până şi asta trebuia să accept pentru că l-am ţinut pe băiat la bord. Totuşi, ca de la un gentleman la altul...

– Un gentleman pirat?

Era periculos ce spunea, dar Nicholas nu se putuse abţine.

– Ia-mă în râs cât vrei, dar eşti destul de isteţ să-ţi dai seama de ce trebuia să ne întâlnim din nou.

Lui Nicholas aproape că-i venea să râdă. Era incredibil. Piratul fusese cel care-l atacase primul, vrând să-i fure marfa pe care

Nicholas o transporta, iar Nicholas câștigase bătălia pe mare. Presupuse că n-ar fi trebuit să-l ia în zeflemea pe căpitanul Hawke atunci când se îndepărtase pe mare. Dar, asta se întâmplase cu patru ani în urmă, când era tânăr și nechibzuit, amețit de victorie. Și totuși, se pare că batjocura fusese cea care-l ațâțase pe Hawke să se răzbune. Care gentleman ar putea ignora o insultă?

Gentleman! Se cunoscuseră pe o alee întunecată în Southampton, după ce Nicholas se întorsese în Anglia, cu trei ani în urmă. Nu putuse să-și vadă agresorul în noaptea aceea, deși lui Hawke îi făcuse plăcere să se prezinte. Acea întâlnire fusese întreruptă.

Apoi venise o scrisoare, *o scrisoare*, care-l aștepta pe Nicholas când se întoarse din Indiile de Vest anul trecut, prin care Hawke își exprima regretul că nu putuse să-l reîntâlnească pe când se aflase la Londra. Scrisoarea îl convinsese pe Nicholas că-și făcuse un dușman cumplit.

De ce, o, de ce era el atât de binecuvântat să aibă pe urme o lepădătură care voia să-i pună pielea la saramură?

– Dă-i drumul, Connie.

Nicholas se încordă.

– O să mă bat cu amândoi?

– Hai, protestă căpitanul Hawke, nu prea ar fi cinstit, nu?

– La naiba, bombăni Nicholas. Să lovești un om lipsit de apărare nu este cinstit.

– Te-am rănit, băiete? Trebuie să-mi accepți scuzele, dar credeam că ești făcut din material mai dur. Și trebuie să înțelegi, mă simt justificat după tot deranjul prin care am trecut, așteptând acest moment.

– Mă vei înțelege dacă nu sunt de acord?

– Desigur, răspunse Hawke cu o plecăciune în batjocură.

Hawke își scoase haina. Era îmbrăcat așa încât să se miște ușor, într-o cămașă din pânză subțire, vârâtă în pantaloni. Nicholas era îngreunat de pelerină, haină și vestă. Înțelese că nu i se va da ocazia să și le scoată pe nici una dintre ele, în vreme ce piratul își flexă degetele, nerăbdător.

Nicholas nu putu să-şi înăbuşe un geamăt, când în sfârşit i se tăiară legăturile de la mâini, iar braţele îi căzură pe lângă trup. Nu-şi simţi deloc degetele pentru câteva momente şi apoi simţi deodată prea mult când sângele începu să-i curgă din nou prin ele. Şi presupusese corect. Nu i se dădu nici o clipă să-şi revină înainte să primească prima lovitură zguduitoare în bărbie. Se prăbuşi cu aplomb.

– Hai, băiete, se plânse Hawke cu un oftat obosit. De data asta nu vom mai fi întrerupţi. Arată-mi tot ce poţi şi mă voi considera răzbunat.

– Şi dacă nu fac asta?

– Atunci, e posibil să nu te mai întorci acasă.

Nicholas înţelese ameninţarea. Îşi aruncă pelerina de când era la pământ, iar apoi se avântă spre bărbatul mai în vârstă, prinzându-l de mijloc şi aruncându-se la pământ cu el cu tot. Continuă apoi cu o lovitură de dreapta în falca lui Hawke, dar impactul îi izbi atât de tare mâna care îi tremura, încât el fu cel care ţipă de durere.

Nicholas îşi dădu toată silinţa, dar Hawke nu putea fi oprit şi, în ciuda rănilor lui Nicholas, Hawke era cel mai furios dintre ei doi. El era şi mai greoi şi mai puternic. Pumnii lui mari n-aveau milă de chipul şi corpul lui Nicholas, deja învineţite. Totuşi, lupta era una grea pentru amândoi şi, în vreme ce Nicholas stătea sângerând în praf, ştiu că şi bătrânul suferea. Cu toate astea, Hawke râdea.

– Trebuie să-ţi mărturisesc, Montieth, gâfâi căpitanul. Probabil că m-ai fi bătut dacă nu ai fi fost deja rănit. Acum sunt mulţumit.

Nicholas auzi numai câteva vorbe înainte să-şi piardă în sfârşit cunoştinţa. Conrad Sharpe se aplecă asupra lui şi îl scutură, dar el nu se mişcă.

– E inconştient, Hawke. Totuşi, trebuie să-ţi scoţi pălăria în faţa băiatului. Pentru un bogătan răsfăţat, a rezistat mai mult decât m-aş fi aşteptat. Apoi Conrad râse în barbă. Cum se simte corpul tău, acum că s-a răzbunat?

– Mai taci, Connie. Naiba să-l ia, flăcăul are un croşeu de dreapta periculos.

– Am observat, râse Conrad.

Hawke oftă.

– Ştii, în alte circumstanţe aproape că aş putea să-l plac. Păcat că a trebuit să dau peste el când era doar un flăcău cu limba ascuţită.

– Nu am fost toţi aşa, la vârsta lui?

– Da, presupun că da. Şi toţi trebuie să învăţăm din asta. Hawke încercă se stea drept, dar gemu şi se chirci. Du-mă undeva să mă întind, Connie. Cred că o să am nevoie de cel puţin o săptămână de odihnă după asta.

– Măcar a meritat?

– Da, la dracu', chiar că a meritat!

Capitolul 18

Ultimul reprezentant al autorităţilor şi doctorul ieşiră din cameră, iar valetul lui Nicholas, Harris, închise uşa. Nicholas îşi permise să zâmbească, dar gestul se transformă în grimasă, căci tăietura de pe buză se întinse, durerea săgetându-l brusc.

– Dacă nu vă deranjează, domnule, voi zâmbi eu pentru amândoi, se oferi Harris. Şi apoi chiar asta făcu, mustaţa lui cu marginile în jos ridicându-se când zâmbi larg.

– S-a terminat mai bine decât aş fi putut spera, nu? spuse Nicholas.

– Aşa e, domnule. În loc să apară în faţa magistratului numai pentru un act de violenţă, va fi acuzat şi de piraterie.

Nicholas voi să zâmbească din nou, dar se opri la timp. Acum ştia cum se simţea căpitanul Hawke când venea vorba de răzbunare. Ei bine, victoria lui Hawke fusese de foarte, foarte scurtă durată.

– Presupun că nu ar trebui să mă bucur, dar individul acesta nu merită altceva, spuse Nicholas.

– Așa este, domnule. Doctorul a spus că sunteți norocos că mai aveți osul maxilarului intact. Iar eu n-am văzut niciodată în viața mea atâtea vânătăi și...

– O, asta nu contează. Nu crezi că și *el* suferă acum? Este vorba de principiu aici. Nu l-aș fi întâlnit niciodată pe ticălos dacă nu mi-ar fi atacat corabia de la bun început. Și tot *el* ține ranchiună împotriva mea! Dar nu cred că râde acum, stând în închisoare.

– Ce noroc ați avut că v-a găsit paznicul la momentul potrivit, domnule.

– Da, am avut un noroc chior.

Nicholas își revenise în simțiri la câteva momente după ce Hawke și Connie cel roșcat plecaseră cu trăsura lui Nicholas. Și numai după câteva momente auzise copite de cai destul de aproape. Reușise să strige după ajutor, și cei doi paznici de noapte îl auziseră. Îi luase ceva vreme să-i convingă să-l lase pe el acolo, și să urmărească trăsura. Treizeci de minute mai târziu, se întorseseră după el cu vestea bună că trăsura fusese recuperată și atacatorul rănit fusese prins – cu toate că celălalt reușise să scape.

Nicholas le povestise tot oamenilor de treabă care îl aduseseră acasă și numele lui Hawke îi păruse cunoscut unuia din ei. Cum era de așteptat, o armată de reprezentanți ai autorităților se prezentă acasă la Nicholas, în vreme ce doctorul încă îl îngrijea. Ei îl anunțară că Hawke era un criminal urmărit de Coroană.

– Ce noroc, domnule, continuă valetul vorbăreț, în vreme ce îl învelea pe Nicholas cu cuvertura, că Lady Ashton nu era cu dumneavoastră când ați dat peste bătăuși. Presupun că seara a mers conform planului și că a plecat fără dumneavoastră din nou?

Nicholas nu răspunse. Numai când se gândea la ce s-ar fi putut întâmpla... nu, nu suporta să se gândească la asta. Era în siguranță pentru că George Fowler o dusese acasă.

Hmm, da, George Fowler. O furie irațională, intensă și plină de ranchiună îl invadă.

– Domnule?

– Ce vrei? se răsti Nicholas, apoi îşi reveni. A, da, Harris, seara a mers conform planului în privinţa doamnei.

Valetul între două vârste fusese în serviciul lui Nicholas de zece ani şi era implicat în gândurile şi sentimentele lui cum nimeni altcineva nu putea fi. Ştia că Nicholas nu voia să se însoare cu Regina Ashton, deşi nu ştia de ce – şi nici nu ar fi îndrăznit să întrebe. El şi Nicholas discutaseră strategia pe care Nicholas o folosea ca să scape de acest angajament.

– Lady Ashton s-a certat cu dumneavoastră, domnule?

– Nu a mers chiar *atât* de bine, răspunse Nicholas obosit. Sedativul pe care doctorul i-l dăduse începea să-şi facă efectul. Încă sunt logodit.

– Ei, cu siguranţă data viitoare...

– Da.

– Dar nu mai e mult până la nuntă, adăugă Harris ezitând. Doctorul vrea să staţi trei săptămâni la pat.

– Nu lua în seamă asta, răspunse Nicholas. Voi fi sănătos în trei zile şi nici o zi în plus.

– Dacă aşa credeţi dumneavoastră, domnule.

– Da, aşa cred.

– Foarte bine, domnule.

Pentru că nu mai îndurase niciodată o astfel de bătaie, Nicholas nu avea cum să ştie că a doua zi se va simţi de zece ori mai rău. Îl blestemă din toată inima pe căpitanul Hawke şi i-ar fi făcut plăcere ca piratul să fie spânzurat.

Îi luă o săptămână întreagă până să se poată mişca măcar puţin fără să-l doară. Şi cu toate că se putea ţine pe picioare după încă o săptămână, rănile de pe faţă erau încă nevindecate.

Nu era îndeajuns de refăcut, încât s-o vadă pe Regina. Dar nu-şi putea permite să mai piardă timp. Nunta era peste numai o săptămână. Trebuia s-o vadă.

Se duse acasă la familia Malory din Grosvenor Square, în ciuda înfăţişării sale. I se spuse că Regina ieşise la cumpărături pentru trusou. Informaţia primită îi mări sentimentul de panică. O aşteptă o oră şi, când ajunse acasă, o luă într-un mod foarte grosolan pe logodnica lui de lângă verişoarele ei, imediat ce intră pe uşă.

O conduse în grădină fără să-i adreseze un cuvânt, mergând cu paşi mari şi grăbiţi, cu chipul întunecat şi o expresie gânditoare. Vocea ei dulce îl scoase din visare, oprindu-l.

– Ţi-ai revenit? întrebă ea.

Un vânt proaspăt de toamnă învârtejea frunzele prin aer şi se juca cu penele din boneta Reginei. Obrajii îi erau îmbujoraţi, iar ochii îi străluceau cu luminiţe albastre. Era prea al naibii de fermecătoare, strălucind de sănătate şi vitalitate. Era încă cea mai frumoasă femeie pe care o întâlnise vreodată.

– Dacă mi-am revenit? spuse Nicholas, întrebându-se cum Dumnezeu aflase de atacul asupra lui de vreme ce o evitase în ultimele două săptămâni numai ca să nu afle.

– Derek ne-a spus că ai fost bolnav, explică ea. Îmi pare rău că nu te-ai simţit bine.

La naiba! Deci urma să fie compătimit de ea, din cauza lui Derek care minţise ca să ascundă adevărul. Ar fi preferat să fi fost furioasă pe el.

– De fapt, vizitam una dintre tavernele mele preferate din port şi am fost atacat de bandiţi care m-au bătut bine ca să mă jefuiască. Există totuşi şi o anume emoţie în frecventarea locurilor rău famate.

Ea zâmbi cu blândeţe.

– Tony era sigur că te vei folosi de boala ta drept scuză ca să amâni nunta. I-am spus că nu e stilul tău.

– Mă cunoşti atât de bine, iubire? întrebă Nicholas sarcastic.

– Eşti multe lucruri, dar laş nu e unul dintre ele.

– Crezi tu asta...

– Prostii, îl întrerupse ea. N-o să te cred, chiar dacă încerci să mă convingi, aşa că mai bine nu încerca.

Nicholas scrâşni din dinţi şi ea îi aruncă un rânjet amuzat. Să vadă cât era de frumoasă îl zăpăci complet, ca întotdeauna, iar gândurile lui o luară razna.

– Presupun că ar trebui să te întreb ce ai mai făcut?

– Da, ar trebui, fu Reggie de acord. Dar amândoi ştim că nu te interesează ce fac eu cu timpul meu. De exemplu, nu ai suferi, nu, dacă ai şti că am fost atât de ocupată, încât nici nu ţi-am

dus dorul? Şi nu ți-ar păsa nici dacă ai şti că alți bărbați m-au însoțit la seratele la care au insistat verişorii mei să particip?

– George Fowler?

– George, Basil, William...

– Ai grijă ce spui, sau voi începe să cred că încerci să mă faci gelos ca să te răzbuni.

– Răzbunare? O, înțeleg, mă judeci după propriul comportament. Cât de amuzant, Nicholas. Doar pentru că tu le găseşti pe alte femei fascinante...

– La naiba, Regina! Nicholas îşi pierdu în final toată răbdarea. De ce îți exprimi mânia în prostii politicoase? Țipă la mine!

– Nu mă tenta.

– Aha! exclamă el triumfător. Începusem că cred că nu ai deloc personalitate.

– O, Nicholas, râse Regina încet. Se presupune că trebuie să-ți spun că eşti o ființă groaznică şi mârşavă şi să jur printre lacrimi că nu mă voi mărita cu tine nici dacă ai fi ultimul bărbat de pe pământ şi aşa mai departe?

Nicholas se încruntă.

– Mă iei în râs, doamnă?

– Ce te face să crezi asta?

Rosti cuvintele cu o expresia atât de inocentă, încât el îşi puse mâinile pe umerii ei, gata să o scuture. Dar ochii ei superbi şi albaştri se măriră de uimire în vreme ce mâinile ei se ridicară ca să se sprijine de pieptul lui, iar Nicholas se făcu roşu ca racul. Se îndepărtă de ea, aproape tremurând.

– Timpul mă presează să fiu dur, Regina, spus el rece. Ți-am mai cerut şi înainte să pui capăt farsei acesteia care este logodna noastră. Îți cer asta din nou. Nu, te implor. Nu vreau să mă însor cu tine.

Ea îşi coborî privirea, uitându-se fix la lustrul cizmelor lui lungi până peste genunchi.

– Nu mă vrei... în nici un fel atunci? Nici măcar ca amantă?

Ochii lui aurii ca de miere străluciră de tumultul stârnit de această întrebare, dar spuse doar:

– Ai fi, desigur, o amantă foarte bună.

– Dar nu eşti interesat?

– Nu mai sunt.

Se întoarse cu spatele la el, iar umerii îi căzură, arătând extrem de abătută. Nicholas trebui să recurgă la ultimul strop de voință pe care-l avea ca să nu întindă mâna după ea și s-o ia în brațe. Ar fi vrut să își ia cuvintele înapoi, să-i arate cât era de neadevărat. Dar era mai bine pentru ea să fie dezamăgită pentru o vreme și apoi să-l uite. Nu putea s-o lase pe femeia asta minunată să se mărite cu un copil nelegitim.

– Chiar credeam că pot să te fac fericit, Nicholas.

Cuvintele ei zburară spre el peste umărul ei.

– Nici o femeie n-o să poată să facă asta, iubire, niciodată.

– Îmi pare rău, atunci. Chiar îmi pare.

El nu se mișcă din loc.

– Mă vei *părăsi,* atunci?

– Nu.

– Nu? El se crispă, neîncrezător. Ce naiba vrei să spui cu asta?

– Cuvântul „nu" înseamnă...

– Știu ce înseamnă afurisitul de cuvânt!

Ea se întoarse în sfârșit.

– Nu trebuie să țipi la mine, domnule.

– Suntem din nou formali? strigă el, furios la culme.

– În asemenea circumstanțe, da, răspunse ea politicos. Nu ai decât să lipsești săptămâna viitoare din Londra. Te asigur că sunt suficient de puternică să îndur umilința de a fi părăsită.

– Mi-am dat cuvântul! exclamă el.

– A, da, cuvântul unui domn... care e domn numai când îi convine să fie.

– Cuvântul meu e garanție.

– Atunci trebuie să te ții de el, Lord Montieth.

Dădu să se îndepărteze, dar el o prinse de braț, cu degetele de oțel.

– Nu face asta, Regina, o amenință el sumbru. Vei regreta.

– Regret deja, răspunse ea șoptit.

Cuvintele ei îl luară prin surprindere.

– Atunci *de ce?* întrebă el disperat.

– Pentru că... trebuie să fac asta, răspunse ea.

Îi dădu drumul la braț și se îndepărtă, cu fața transfigurată de furie.

– Să te ia naiba atunci! Nu-ți voi fi soț, îți jur asta. Dacă insiști să nu renunți la farsa asta, atunci asta vei avea, o batjocură de căsătorie. Îți doresc să fii fericită.

– Nu vorbești serios, Nicholas!

Avea lacrimi în ochi.

– Îți dau cuvântul meu, doamnă, și te avertizez pentru ultima dată: Să nu vii la biserică!

Capitolul 19

– Of, nu mai plânge, draga mea, o imploră Meg. Verișoarele tale o să apară din clipă în clipă ca să te ajute să te îmbraci. Nu vrei să te vadă în starea asta.

– Nu mă pot opri, suspină Reggie cu tristețe. Și nu se presupune că miresele ar trebui să plângă în ziua nunții?

– Dar tu plângi de o săptămână. Nu ți-a fost de nici un folos, nu-i așa?

– Nu, clătină Reggie din cap.

– Și nu vrei să ai ochii umflați, nu tocmai astăzi.

Reggie dădu din umeri cu nepăsare.

– Nu-mi pasă. Nu o să se vadă de voal.

– Dar nu vei purta voalul la noapte.

Urmă un moment de tăcere, după care Reggie șopti:

– Se va ține, oare, nunta diseară?

– Doar nu te gândești că nu o să-și facă apariția, spuse Meg, scandalizată, dintr-o răsuflare.

– O, va veni, suspină Reggie, dar ți-am spus ce-a zis.

– Aiureli. Unii bărbați pur și simplu se tem de căsătorie ca de moarte, iar vicontele tău se pare că este unul dintre ei.

– Dar a jurat că nu se va comporta ca un soț cu mine.

– A spus-o la nervi, zise Meg calmă. Nu poți să te iei după ce spune un bărbat la nervi.

– Cu toate astea, el poate să o facă, nu înțelegi? Of, Doamne, cum de m-am putut înșela atât de tare în privința lui, Meg? strigă Reggie. Cum de am putut? Dădu din cap a neîncredere. Și când mă gândesc că l-am comparat la un moment dat cu Tony. Nicholas Eden nu este deloc ca unchiul meu. E incapabil să simtă ceva – cu excepția senzațiilor dintre picioare, adăugă ea cu amărăciune.

– Reggie!

– Păi, acesta-i adevărul, replică ea. Am fost doar un joc pentru el, o altă cucerire.

Meg stătea și se uita în jos la ea, cu mâinile în șolduri.

– Ar fi trebuit să-i spui despre copil, spuse ea pentru a suta oară. Cel puțin ar fi înțeles de ce insiști să mergi până la capăt cu asta.

– Probabil că nu m-ar fi crezut. Până și eu încep să mă îndoiesc. Uită-te la mine. Sunt deja în patru luni și nu se vede câtuși de puțin. Și nu am avut deloc grețuri, nici... Și mă leg pe viață de acest bărbat pentru nimic? Dacă nu-i port copilul?

– Mi-aș dori să nu fie așa, fata mea, dar știi prea bine că e. Și tot susțin că ar fi trebuit să-i spui.

– Cât de proastă am fost să cred că tot comportamentul lui vrednic de dispreț era doar un truc, spuse Reggie cu amărăciune. Suspină. Știi, Meg, încă nu mi-am pierdut de tot mândria.

– Uneori, trebuie să lăsăm la o parte orice fărâmă de mândrie, iubita mea, spuse Meg cu blândețe.

Reggie clătină din cap în semn de dezaprobare.

– Îți pot spune exact ce ar fi spus dacă i-aș fi mărturisit. Mi-ar fi spus să nu-mi mai pierd vremea cu o cauză pierdută și să-mi găsesc un tată pentru copilul meu.

– Poate că ar fi trebuit să o faci.

Ochii lui Reggie se înflăcărară.

– Nu aș forța niciodată un bărbat să accepte copilul altuia! Nicholas Eden așteaptă un copil și el trebuie să plătească pentru asta, nu altcineva.

– Tu plătești, Reggie, cu o inimă frântă și cu tristețe.

– Ştiu, suspină ea, licărirea din ochii ei stingându-se. Dar doar pentru că am crezut că l-am iubit. Având în vedere că mi-am dat seama cât de mult m-am înşelat, mă voi descurca eu cumva.

– Ştii, încă nu este prea târziu. Poţi pleca spre continent înainte ca...

– Nu! spuse Reggie cu atâta forţă că slujnica sări din loc. Acesta este copilul *meu*. Nu mă voi ascunde de ruşine până când se va naşte şi apoi să-l dau de la sânul meu, doar ca să scap de o căsătorie neplăcută. Ştii, nici nu va fi nevoie să locuiesc cu el, nu dacă se va dovedi prea dificil, completă ea. Nu va trebui să stau cu el pentru totdeauna. Dar copilul meu îi va purta numele tatălui său. Lui Nicholas Eden îi revine această responsabilitate, aşa cum e firesc.

– Atunci ar fi bine să ajungem la biserică la timp, suspină Meg.

Nicholas era deja la biserică, când cuprins de o furie tăcută, când de disperare. Familia şi prietenii începuseră să sosească, ceea ce însemna că până la urmă ceremonia va avea loc cu adevărat. Bunica şi mătuşa lui erau acolo, dar Miriam Eden nu era nici de această dată prezentă. Acest lucru îi întărise convingerea că luase cea mai bună decizie când o avertizase pe logodnica lui.

I se strânse inima când Jason Malory intră în biserică, iar mireasa era la câţiva paşi în spatele lui. Se auziră exclamaţii din mulţime pentru că era într-adevăr superbă într-o rochie lungă de mătase în care albastrul se împletea cu argintiul, cu o bordură din straturi de dantelă albă. Era surprinzător de demodată, strânsă pe talie, cu mâneci lungi şi până în pământ. Deşi croiala nu era atât de bogată precum cea a rochiilor din ultima epocă, fusta de deasupra era decupată în ambele părţi şi avea o bordură de dantelă, lăsând la iveală suprafeţe mari din juponul argintiu. Sub corsajul rotund şi în dreptul gâtului avea dantelă. O diademă din lanţuri de argint cu diamante fixa voalul alb care-i acoperea faţa până la bărbie şi se întindea în spate până aproape de podea.

Stătu în uşa bisericii pentru câteva clipe lungi, uitându-se la Nicholas, la capătul culoarului. El nu îi putea vedea faţa sau ochii

şi aştepta cu suflarea tăiată, dorindu-şi ca ea să se întoarcă şi să fugă.

Nu o făcu. Regina îşi puse mâna pe braţul unchiului ei şi plimbarea lungă spre altar începu. O furie rece şi calmă puse stăpânire pe Nicholas. Din capriciul acestei copile-femeie era forţat să se căsătorească. Prea bine, las-o să aibă ziua ei de triumf. Nu va dura mult. Când va afla că s-a căsătorit cu un bastard, o să-şi dorească să îi fi ascultat avertismentele. Ironic, Miriam îi va fi de ajutor. Plină de răutate, ea va savura plăcerea de a-i spune Reginei despre toate defectele lui Nicholas. Se gândi cu amuzament amar că acesta ar fi primul gest de bunătate pe care Miriam l-ar face pentru el. Bineînţeles că ea nu-l va considera aşa.

Capitolul 20

Reggie se uită afară pe fereastra trăsurii, dar nu vedea nimic în afară de propria reflexie. Roşi când stomacul îi fremătă de foame, dar nu se uită la Nicholas să vadă dacă băgase de seamă. Stătea în faţa ei în acea trăsură luxoasă, care îi purta blazonul.

Lampa din interior ardea de două ore, dar încă nu opriseră la vreun han ca să ia cina. Era înfometată, dar refuza cu îndârjire să-l roage ceva.

Invitaţilor la nuntă le fusese servit un prânz imens, dar ea nu participase. Nicholas o luase acasă direct de la biserică, spunându-i să-şi facă bagajele pentru noapte şi să comande ca restul lucrurilor ei să îi fie trimise la Silverley. Când cei doi plecaseră, oaspeţii nici măcar nu ajunseseră.

O făcuse să călătorească toată după-amiaza şi spre seară, dar ea nu voia să se plângă, nu în condiţiile în care el stătea atât de pierdut în gânduri, fără să arunce nici măcar o privire în direcţia ei. Nu rostise nici măcar un cuvânt de când plecaseră din Londra.

Era căsătorit şi starea de lucruri îl înfuria. Ei bine, ea se aşteptase la această atitudine din partea lui. Dar era un semn bun,

nu-i așa, că o ducea la moșia lui de la țară. Nu se așteptase la asta. Intestinele îi ghiorțăiră din nou și se hotărî în sfârșit să întrebe:

– O să ne oprim în curând să luăm cina?

– Ultimul han a fost în Montieth. O să ajungem cât de curând în Silverley, răspunse Nicholas rece.

Ar fi fost frumos să îi fi spus acest lucru mai devreme.

– Nicholas, Silverley este mare?

– Cam la fel de mare ca moșia ta, care este lângă a mea.

– Nu am știut asta, spuse ea cu ochii cât cepele.

– Cum să nu știi?

– De ce ești nervos? Păi, este perfect. Moșiile vor fi acum unite...

– Lucru pe care l-am vrut de ani întregi. Dar cu siguranță, unchiul tău ți-a spus asta. A folosit moșia ta pe post de stimulent ca să mă determine să mă căsătoresc cu tine.

Reggie roși de furie.

– Nu cred.

– Că am vrut pământul?

– Știi la ce m-am referit! se răsti ea. Da, știam că e ceva pământ la mijloc, iar Tom chiar a spus că acest lucru a înclinat balanța pentru tine, dar... dar nu am dat crezare. Nu mi-a spus nimeni despre asta. Nu am știut că moșia ta este vecină cu pământul pe care l-am moștenit de la mama. Nu am mai locuit acolo de când... de când au murit părinții mei, în focul care a distrus casa. Pe atunci aveam doar 2 ani. Nu m-am mai întors niciodată în Hampshire. Unchiul Edward s-a ocupat dintotdeauna de ce a mai rămas din moșie, precum și de moștenirea de la tatăl meu.

– Da, o sumă frumușică, 50 000 de lire, care s-a triplat datorită investițiilor lui înțelepte, ajungând la un venit anual considerabil, după cum a ținut morțiș să-mi mărturisească.

– Doamne Dumnezeule, și asta te-a enervat?

– Nu alerg după avere!

Nemulțumirile ei erau cât pe-aci să iasă la iveală.

– Ei, la naiba. Care om întreg la cap te-ar putea acuza de așa ceva? Nu ești tocmai sărac.

– Nu este un secret că am vrut pământul tău, pământ despre care eu am crezut că îi aparținea contelui de Penwich, având în vedere că el a locuit ultimul acolo.

– A fost al tatălui meu, nu al actualului conte. Dar cum pământul a intrat în familie din partea mamei, nu era în proprietatea comunității Penwich și a fost dorința lor ca eu să-l moștenesc.

– *Știu* asta acum! Unchiului tău Edward i s-a părut chiar amuzant să mă informeze când am ieșit din biserică de faptul că acum nu trebuie să îmi mai bat capul ca să cumpăr moșia. Ardea de nerăbdare să-mi spună. Voia să-mi ia o piatră de pe inimă, așa mi-a spus. La naiba! Știi în ce postură mă pune asta, doamnă?

– Îți dai seama că mă jignești, domnule?

El avu decența să pară surprins.

– Nu am vrut să sugerez că...

– Bineînțeles că ai vrut. De asta te plângi, nu? Că lumea va spune că te-ai căsătorit cu mine pentru moștenirea mea? Ei bine, multe mulțumiri, ce să spun. Nu mi-am dat seama că doar așa puteam să-mi găsesc un soț.

Se încruntă și spuse cu răceală:

– E cazul să *discutăm* despre cum ți-ai găsit soțul?

În ochii lui văzu scântei albastre și, pentru un moment, se temu că o să-și piardă controlul. De-abia reuși să păstreze tăcerea, iar Nicholas se abținu să o mai întărâte. Amândoi fură ușurați că trăsura se opri exact în acel moment.

El ieși și îi întinse o mână să o ajute să coboare. Dar de îndată ce ea păși pe pământ, el se și urcă înapoi în trăsură. Se uită lung la el, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

– Nu cred că ești în stare de așa ceva! spuse ea cu răsuflarea tăiată.

– Nu ai cum să faci pe surprinsa, spuse ironic. La urma urmei, îmi respect promisiunile.

– Nu poți să mă lași aici... nu în noaptea asta.

– În noaptea asta, mâine, care e diferența?

– Știi care e diferența!

– A, da, noaptea nunții. Dar am consumat-o pe a noastră, nu-i așa, iubire?

– Dacă faci asta, Nicholas, îţi jur că nu te voi ierta niciodată, spuse ea cu răsuflarea tăiată.

– Atunci, ne-am înţeles, sper să ne respectăm amândoi promisiunile. Tu ai obţinut ceea ce îţi doreai. Îmi porţi numele. Acum îţi dau şi casa. Unde scrie că trebuie să o împart cu tine?

– Te aştepţi ca eu să stau aici în timp ce tu îţi continui viaţa în Londra ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat şi...

El clătină din cap.

– Londra este prea aproape pentru înţelegerea noastră. Nu, plec de tot din Anglia. Aş fi făcut asta înainte să ne cunoaştem.

– Nicholas, nu poţi face asta. Sunt...

Reggie se opri înainte de a face singura declaraţie care putea să-l facă să se răzgândească. Mândria ei ieşi la iveală din nou cu încăpăţânare. Nu va fi una dintre miile de femei care fac asta doar ca să aibă un bărbat alături. Dacă nu voia să stea din proprie iniţiativă...

– Eşti... ce, iubire?

– Soţia ta, spuse ea uşor.

– Aşa e, încuviinţă el, cu o expresie crispată. Dar îţi aduci aminte că nu eu ţi-am cerut să fii şi te-am avertizat să nu insişti cu căsătoria. Am fost cât se poate de clar în privinţa asta, Regina.

Apoi închise uşa de la trăsură şi bătu în acoperiş pentru ca vizitiul să pornească. Reggie se uita cu neîncredere în timp ce vehiculul se îndepărta.

– Nicholas, întoarce-te! strigă Reggie. Dacă pleci... Nicholas! Of! Te urăsc! strigă cu disperare, ştiind că oricum nu o auzea.

Uluită, se întoarse spre casa mare şi gri din piatră. Părea ca un castel în miniatură, unul sumbru, în întunericul nopţii, cu turnul său central şi cu turnuleţele din colţuri. Dar nu văzu cât se întindea în spatele şi în lateralele clădirii centrale, sub forme şi înălţimi asimetrice. Era chiar şi o seră mare cu boltă în spatele casei, înălţându-se deasupra aripii servitorilor din partea dreaptă.

Ferestrele cu arcade de pe ambele părţi ale uşii erau scăldate în întuneric. Oare să nu fie nimeni acasă? Excelent! Abandonată în noaptea nunţii, şi într-o casă pustie!

Ei bine, asta era situația. Îndreptându-şi umerii, se chinui să zâmbească şi se apropie de uşa de la intrare de parcă ar fi fost perfect firesc ca o mireasă să apară fără mire. Ciocăni, la început încet, după aceea mai tare.

Când uşa se deschise în final, Reggie dădu de chipul unei tinere, o slujnică. Nu avea deloc încredere să deschidă uşa. Aceea era datoria lui Sayers. Bărbatul era atât de strict, că i-ar fi dat o chelfăneală dacă ar fi ştiut că i-a luat locul.

–Nu aşteptam oaspeți, milady, că altfel Sayers ar fi aşteptat să vă primească. Dar ciocăniți atât de firav... O, Doamne, eu şi trăncănitul meu... Cu ce vă pot ajuta?

Regina zâmbi, simțindu-se mult mai bine.

–Pentru început, îmi poți da drumul în casă.

–Ați venit să o vizitați pe contesă, pe Lady Miriam? spuse fata după ce deschise uşa mai larg.

–Cred că am venit să locuiesc aici... pentru o perioadă, cel puțin. Dar presupun că pot începe prin a o cunoaşte pe Lady Miriam.

–Dumnezeule! Ați venit să locuiți aici? Sunteți sigură că vă doriți asta?

Spuse aceste lucruri cu o uluire atât de mare, încât Regina râse.

–De ce? Sunt dragoni şi spiriduşi aici?

–Unul sigur e. Doi, dacă o puneți la socoteală şi pe doamna Oates. Fata se opri brusc, după care se înroşi ca racul. Nu am vrut să... O, mă scuzați, milady.

–Stai liniştită. Cum te numeşti?

–Hallie, doamnă.

–Atunci, Hallie, crezi că o poți anunța pe Lady Miriam că am sosit? Sunt noua contesă de Montieth.

–Dumnezeule! murmură Hallie.

–Exact. Acum îmi arăți unde o pot aştepta pe Lady Miriam?

Slujnica o conduse pe Reggie.

–O să-i spun doamnei Oates că sunteți aici, iar ea va urca şi îi va spune contesei.

Antreul era îngust şi cu marmură pe jos, cu o singură masă lungă şi îngustă de-a lungul unui perete.

Un platou bogat decorat cu argint era pus în mijlocul mesei pentru cărţi de vizită şi un goblen era atârnat dincolo de masă. O oglindă venețiană mare îmbrăca peretele opus, încadrată de un şir de lumânări pe fiecare parte şi o pereche de uşi duble care dădeau direct spre uşa de la intrare.

Hallie deschise uşile duble şi ea observă un hol mai mare, două etaje şi un acoperiş înalt, minunat, sub formă de cupolă. Scările principale erau plasate în centrul peretelui din dreapta. La capătul holului erau uşi deschise care dădeau spre o anticameră, şi Reggie zări ferestrele cu vitralii care aproape că acopereau zidul exterior. Crea impresia unei case extrem de mari.

La capătul îndepărtat al holului era biblioteca şi aici o conduse Hallie. Lungă de doisprezece metri şi lată de şase metri, biblioteca avea ferestre înalte de-a lungul capătului îndepărtat, lăsând ca acea cameră să fie invadată de lumină în timpul zilei. Ceilalți trei pereți erau acoperiți cu cărți, şi portrete uriaşe erau poziționate sus, deasupra cărților.

Erau un şemineu şi câte o sofa de fiecare parte a acestuia. Scaune frumos sculptate, divane şi mese erau poziționate în apropierea ferestrei pentru citit. Un stand antic pentru citit, decorat cu un lac auriu. Un covor în culori bogate de pământiu, albastru şi galben acoperea podeaua. Un birou de tip piedestal ocupa capătul celălalt al camerei, cu scaune în jurul lui, şi mai era şi un paravan de piele vopsită care transforma acel colț într-un birou confortabil, separat de restul camerei.

–Nu ar trebui să dureze mult, doamnă, spuse Hallie. Contesa...O, Doamne, acum e contesa văduvă, nu? Exact cum e cealaltă, bunica Domniei Sale, contele. Dar Lady Miriam va fi nerăbdătoare să vă întâlnească, sunt sigură, spuse ea politicos, fără să pară însă deloc convinsă. Să vă servesc cu ceva? Pe masă este brandy, precum şi cidru de dude de care îi place contesei.

–Nu, doar o să mă aşez comod, mulțumesc, răspunse Reggie cu un zâmbet.

–Foarte bine, doamnă. Şi pot să fiu prima care spune că mă bucur că ați venit? Sper să vă placă aici.

–Şi eu sper, Hallie, oftă Reggie. Şi eu sper.

Capitolul 21

Reggie se uita la soarele de dimineață care de-abia se întrezărea într-un colț al camerei. Imediat sub ferestrele dinspre sud se afla domul serei. Dincolo era curtea servitorilor și, după aceasta, ascunse după un pâlc de copaci, grajdurile și șopronul pentru trăsuri.

Ea stătea în dormitorul principal, în colțul din partea dreaptă a casei. Datorită acestui fapt, se bucura de două ziduri cu ferestre, toate acoperite cu o catifea roșie ca sângele, cu borduri și ciucuri aurii. Toate nuanțele din cameră erau închise, cu excepția tapetului albastru. Cu toate acestea, mai târziu, când pătrundea lumina prin toate ferestrele, camera avea să fie veselă.

Celălalt zid de ferestre dădea spre un parc. Priveliștea era uimitoare – copacii împânzeau pajiștile, iar la stânga era o pădure, plină cu frunze tomnatice portocalii și galbene. Un lac mic în partea dreaptă era și el un spectacol de culoare, cu un covor de flori sălbatice înflorite târziu, care îi acopereau malul, în timp ce albastrul lacului strălucea în razele soarelui. Ce imagine plină de pace și liniște, netulburată în acest moment matinal. Aproape că o putea face pe Reggie să uite de problemele ei. Dar nu tocmai.

Chemă o slujnică, sperând să *nu* vină doamna Oates, menajera, care era exact așa cum o descrisese Hallie, un dragon. Ce creatură insipidă, arogantă și enervantă! Ce să vezi, insistase ca Reggie să meargă într-o cameră de oaspeți, și încă una mică. Reggie o pusese repede la punct. Acceptând că acele camere care îi erau cuvenite doamnei casei erau ocupate de Miriam Eden, de la care nu se putea aștepta să le elibereze peste noapte, ea subliniase că odăile stăpânului erau libere și că ar fi fost foarte potrivite.

Acest lucru o îngrozise pe menajeră. Un singur salonaș despărțea cele două dormitoare mari, fiecare cu o ușă care dădea spre salonaș. Lady Miriam ocupa unul dintre dormitoare.

Reggie se impusese după ce îi amintise subtil doamnei Oates că ea era noua doamnă a casei.

Poate că Miriam Eden continuase să conducă Silverley după moartea soțului său, dar Silverley îi aparținea de drept lui Nicholas, iar Reggie era soția lui Nicholas.

Doamna Oates o atenționase să nu facă zgomot când trecuseră prin salonașul de lângă încăperea lui Miriam. Îi spuse că Miriam nu se simțea bine și se retrăsese în cameră devreme, motiv pentru care Reggie nu fusese întâmpinată așa cum se cuvenea.

La drept vorbind, Reggie se simțise ușurată. Era epuizată, rușinată din cauza absenței celui care îi era soț doar de câteva ore, și se simțea atât de tristă că nu putea face cunoștință cu nimeni.

Se instalase în camera lui Nicholas și observase că acesta nu avea acolo absolut nici un obiect personal. Cumva, acel lucru înrăutățiși mai mult situația.

Servitoarea care veni la chemarea lui Reggie era brunetă și cu tenul închis la culoare și total diferită de Hallie, în ceea ce privea dispoziția de a trăncăni.

De-abia îngăimă un cuvânt în timp ce o ajută pe Reggie să se îmbrace și să-și aranjeze părul, apoi o conduse spre salonul unde se servea micul dejun.

Această încăpere era în partea din față a casei și beneficia din plin de razele soarelui de dimineață. Masa fusese aranjată pentru o persoană. O neglijență? Pe un perete lateral era un bufet mare din lemn de trandafir plin cu vase de porțelan cu o bordură aurită rafinată și cu flori în nuanțe de roz și alb. Între ferestrele de pe peretele din spate era o servantă superbă, sculptată din lemn de stejar și abanos.

Hallie intră, cu un zâmbet radios, ducând în mâini un platou mare, acoperit, pe care îl așeză pe servantă.

– Neața, doamnă. Sper că ați avut o noapte plăcută.

– Da, așa a fost. Contesa a coborât? spuse Reggie făcând semn spre singurul tacâm.

– Este plecată în plimbarea călare de dimineață. Nu mănâncă niciodată atât de devreme, doamnă.

– Adevărul e că nici eu nu o fac. Ce ar fi ca, în schimb, să-mi arăți restul casei acum?

– Și ce facem cu toată mâncarea asta, spuse surprinsă Hallie în timp ce îndepărtă capacul de pe platou și scoase la iveală ouă, cârnați, pește afumat, șuncă, aspic, pâine prăjită și chifle, chiar și două tarte care arătau delicios.

– Cerule mare! rămase Reggie fără răsuflare. Sper că nu era doar pentru mine atâta mâncare, nu?

Hallie chicoti.

– Bucătăreasa a vrut să vă facă o impresie bună, având în vedere că în noaptea trecută v-a trimis sus doar preparate reci.

– Păi, atunci voi lua cu mine asta și una din astea, spuse Reggie înfășurând un cârnat gras într-o chiflă și luând una dintre tarte. Acum putem merge să facem turul.

– Dar nu ar trebui ca doamna Oates să...

– Da, o întrerupse Reggie în mod conspirativ, presupun că ea ar trebui. Dar o pot lăsa să-mi prezinte locurile încă o dată, mai târziu. Acum aș vrea doar să văd cât de mare este Silverley și mi-ar plăcea să mă bucur de o companie plăcută.

Hallie chicoti din nou.

– Nimeni nu o place prea mult pe doamna Oates, dar ea organizează totul cu o mână de fier, după cum îi place să spună. Haideți atunci, Domnia Voastră. Dar dacă doamna Oates ne surprinde...

– Nu-ți face griji, o liniști Reggie. O să mă gândesc la o explicație pentru care ești cu mine. Nu o să dea nimeni vina pe tine.

Casa era într-adevăr mare. În apropierea intrării, trecură de un salon de jocuri cu o masă de biliard. Erau mai multe camere decât își amintea Reggie, toate pline cu minunate obiecte de mobilier Chippendale și piese Queen Anne. Multe dintre tavanele înalte erau arcuite și aveau decorațiuni făcute din ipsos. Unele aveau candelabre mari, realizate cu măiestrie.

Era un salon de muzică decorat în verde și alb, și la dreapta salonului de primire, o anticameră cu ferestre cu vitralii de sus până jos scălda camera în culori care se răsfrângeau pe podeaua din marmură albă. Bănci foarte elegante, îmbrăcate

în pluș roșu, îmbrățișau pereții. Reggie fu uimită de frumusețea locului.

În partea din spate a casei, dincolo de salonul pentru servit cina, care era mare și formal, se afla sera. De-a lungul unui coridor care se întindea în formă de cerc în jurul camerei erau scaune, sofale și statuete pe piedestaluri. Erau plante în ghivece pe părțile laterale ale treptelor late din piatră, care duceau în jos spre o fântână aflată în centrul încăperii. Peste tot erau pomi și flori tomnatice. Lui Reggie îi păru rău că ratase să vadă camera pe perioada verii, când plantele din grădina interioară ar fi fost în floare.

Sus, pe toată lungimea părții din spate a casei se aflau apartamentele principale. De la dreapta la stânga erau camera lordului, salonașul, camera contesei, apoi camera copiilor. Erau camere pentru o bonă și pentru slujnica stăpânei.

Turul dură aproape o oră, iar Hallie reuși să se strecoare pe scara servitorilor, în centrul casei și apoi în holul principal, înainte să descopere cineva ce făcuseră ele două. Apoi, Reggie se instală în bibliotecă pentru a o aștepta pe Lady Miriam.

Nu avu mult de așteptat. Contesa intră direct după plimbare, îmbrăcată într-un costum de călărie violet aprins, și încă mai avea în mână biciul. Avu doar o tresărire când descoperi că mai era cineva în încăpere. Apoi decise să o ignore pe Reggie în timp ce își scoase pălăria și mănușile.

Deci așa aveau să se desfășoare lucrurile? Ei bine, asta explica oarecum tendința lui Nicholas de a ocoli regulile de politețe.

Reggie fu în măsură să o cerceteze din priviri pe Miriam Eden în timp ce ea era ignorată. Pentru o femeie care probabil se apropia de 50 de ani, se ținea incredibil de bine. Era slabă și avea un aer tineresc, cu o postură dreaptă, rigidă. Părul ei blond împletit strâns își pierduse din strălucire, dar nu se vedea nici urmă de fire albe. Ochii ei erau de un verde glacial. Avea ochi duri, reci... Oare zâmbea vreodată? Părerea lui Reggie era că nu.

Exista o ușoare asemănare fizică cu sora lui Miriam, Eleanor, dar foarte mică. Sora mai tânără emana căldură și duioșie,

pe când la contesă nu era nici urmă de aşa ceva. Cum ar putea ea să locuiască cu această femeie?

–Ar trebui să vă spun mamă? întrebă ea brusc, remarcând o tresărire clară din partea contesei.

Aceasta se întoarse şi se uită direct în ochii lui Reggie. Ochii verzi aruncau o privire aspră, iar buzele erau ţuguiate. Reggie reflectă că probabil nu era obişnuită să i se vorbească înainte ca ea să catadicsească să deschidă gura.

Cu o voce tensionată, Miriam răspunse:

–Nu. Nu sunt mama ta, la fel cum nu sunt nici...

–O, Doamne, o întrerupse Reggie. Am priceput că era vorba de o înstrăinare între dumneavoastră şi Nicholas când nu aţi venit la nunta noastră, dar...

–A fost nevoie de mine aici, spuse Miriam cu severitate.

–... nu mi-am dat seama că v-aţi renegat fiul, îşi încheie Reggie propoziţia.

–Ce faci aici, şi fără Nicholas? întrebă Miriam.

–Vedeţi dumneavoastră, eu şi Nicholas pur şi simplu nu ne potrivim, aşa că nu puteam locui împreună, răspunse Reggie.

Urmă o pauză plină de mirare.

–Atunci de ce v-aţi mai căsătorit?

Reggie dădu din umeri şi îi răspunse cu zâmbetul ei radios:

–A părut o idee bună. Pentru mine, cel puţin. Mă săturasem de vârtejul constant de petreceri şi tot tacâmul. Prefer viaţa la ţară.

–Dar asta nu explică de ce şi-a dorit Nicholas să se căsătorească.

Reggie ridică din sprânceană.

–Cu siguranţă ştiţi de ce. Nu am fost de faţă când Nicholas a fost de acord să se căsătorească cu mine, dar sora şi soacra dumneavoastră au fost acolo.

Miriam se încruntă. Bineînţeles că nu o va mai întreba asta a doua oară. Şi nici nu va recunoaşte că între ea şi Eleanor sau Rebecca nu exista comunicare. Avea să fie lăsată în întuneric cu privire la această căsătorie, ceea ce reprezenta şi intenţia lui Reggie.

–Trăim destul de izolaţi aici, o avertiză Miriam.

Reggie zâmbi.

– Sună minunat. Singurul meu regret este că trebuie să vă rog să alegeți alte camere pe care să le ocupați.

Miriam se îndreptă de spate.

– Mi s-a spus că te-ai mutat în camerele lui Nicholas.

– Nu o să fie suficiente prea mult timp, știți. Trebuie să am camera copilului aproape. Își mângâie pântecele cu afecțiune.

Contesa păru că nu mai are mult și se sufocă.

– Prostii. Nu ai cum să fii însărcinată. De-abia ieri v-ați căsătorit și chiar dacă v-ați oprit la vreun han după nuntă, nu ai avea cum să știi.

– Uitați ce reputație are fiul dumneavoastră, Lady Miriam. Nicholas este expert în arta seducției. Am fost de-a dreptul neajutorată în fața șarmului său. Sunt însărcinată în patru luni.

Contesa se holbă la burta lui Reggie, iar aceasta spuse:

– Ce norocoasă sunt că nu se vede, nu?

– Nu îmi dau seama cum poți să crezi că asta poate fi un noroc, spuse Miriam cu o aroganță rigidă. Să știi că lumea știe să numere. Este rușinos că nici măcar nu roșești când... este pur și simplu rușinos.

– Nu roșesc, doamnă, pentru că nu mi-e câtuși de puțin rușine, răspunse Reggie cu răceală. Nu simt nici rușine, nici vină. Iar dacă bebelușul meu se va naște la cinci luni după căsătoria mea, ei bine, și alți copii s-au născut mai devreme. Cel puțin, eu am un soț, chiar dacă nu-mi va fi alături prea mult timp. Iar copilul meu are un nume. Având în vedere reputația fiului dumneavoastră, nimeni nu va fi surprins că Nicholas nu a putut fi ținut la distanță în cele patru luni lungi ale logodnei noastre.

– Ei bine, cu siguranță nu eu!

– Nu ați făcut-o deja?

Miriam Eden roși ca înțelegând aluzia și ieși țanțoș din cameră. Reggie oftă. Ei bine, cum îți așterni, așa dormi, după cum se spune. Nu ar fi trebuit să o îndepărteze pe cotoroanța acră, dar... Reggie zâmbi. Ultima privire de indignare de pe fața contesei meritase orice neplăcere ar fi putut urma din partea femeii.

Capitolul 22

– Ai pus câteva kilograme, nu-i aşa, pisicuţo? întrebă Anthony în timp ce o sărută pe obraz pe Reggie şi apoi se aşeză lângă ea pe pajişte. Pesemne că mănânci pentru că eşti nefericită. Şi nu-i de mirare, având în vedere că locuieşti cu femeia aia ca un munte de gheaţă.

Reggie lăsă deoparte albumul de schiţe şi îi zâmbi cu afecţiune unchiului său.

– Dacă te referi la Miriam, nu este atât de rea. După primele două certuri, am ajuns la un acord. Pur şi simplu nu vorbim una cu alta.

– Presupun că este şi asta o metodă de a te înţelege cu cineva, răspunse Anthony pe tonul său cel mai sec.

Reggie râse încântător.

– O, Tony, ţi-am dus lipsa în luna care a trecut. Chiar te aşteptam mult mai devreme. Toţi au fost deja aici.

– Nu ţi-ar fi plăcut să mă vezi imediat după ce am auzit ce se întâmplă. Mi-a luat atât de mult pentru că a trebuit să mă calmez.

Ea oftă.

– Presupun că ai vrut să-l omori din nou?

– Să fiu blestemat de nu. Am încercat să-l găsesc pe netrebnic, dar parcă l-a înghiţit pământul.

– Te-aş fi putut scuti de deranjul de a-l căuta, îi spuse ea pe un ton indiferent. Mi-a spus că pleacă din Anglia. Presupun că s-a ţinut de cuvânt.

Anthony simţi că începea să se piardă cu firea.

– Mai bine am vorbi despre altceva, pisicuţo. Soţul tău nu este subiectul meu preferat. Ce desenezi?

Reggie îi întinse albumul cu schiţe.

– Doar un câine care aleargă după frunzele care cad. A fugit spre pădure cu câteva minute înainte să soseşti tu. Am surprins câteva imagini bune cu grădinarii, totuşi, şi cu grăjdarii care făceau antrenamente cu caii. El dădu pagină după pagină, admirându-i operele. Acela este Sir Tyrwhitt, un vecin, spuse ea când

el ajunse la portretul unui dandy de vârstă mijlocie. Îţi vine să crezi că el şi contesa...?

– Nu!

– Ei bine, nu ştiu sigur, dar parcă e cu totul altă persoană în preajma lui. Parcă ar fi o domnişoară, dacă îţi poţi imagina aşa ceva.

– Nu pot, spuse el ferm.

Reggie râse.

– Iar aceia sunt moşierul Gibbs şi tânăra lui soţie Faith. Îmi place mult de ea. Miriam este furioasă că m-am împrietenit cu Faith. Ştii, o invitaţie la Silverley a fost considerată tot timpul o mare onoare, iar atunci când am întâmpinat-o cu braţele deschise, contesa s-a retras în camera ei două zile pentru a-şi exprima nemulţumirea.

– Îi place să-i ia pe sus pe nobilii din clasele inferioare, nu-i aşa? întrebă el.

– O, o face cu toată seriozitatea, Tony.

Anthony mai dădu o pagină.

– Doamne Dumnezeule, cine sunt personajele astea?

– Doi dintre grădinari, presupun. Sunt atâţia servitori aici, că încă nu am apucat să-i întâlnesc pe toţi. I-am desenat pe aceşti bărbaţi ieri, jos, lângă lac.

– Pesemne că ai fost tare tristă ieri. I-ai făcut să arate atât de sinistru.

Reggie dădu din umeri.

– Nu a fost de vină starea mea. Chiar arătau sinistru. Când m-au văzut că îi desenez au plecat, aşa că a trebuit să-i desenez din memorie.

– Arată ca nişte scandalagii din porturi, spuse el, nu grădinari.

– Ei, fleacuri. Toţi de aici sunt cu adevărat drăguţi odată ce ajungi să-i cunoşti.

– Cu excepţia muntelui de gheaţă.

– Nu fi rău, Tony. Nu cred că a avut o viaţă prea fericită.

– Asta nu e o scuză pentru a-i face nefericiţi pe ceilalţi. Şi că tot veni vorba...

– Nu, spuse ea rece. Sunt în regulă, Tony, sincer.

– Pisicuțo, nu mă poți minți. Uite-te la tine. Nu te-ai îngrășa dacă ai face mișcare și singura dată când pierzi vremea și îți ignori sănătatea este atunci când ești nefericită. Te cunosc, îți aduci aminte? Ești la fel ca mama din anumite puncte de vedere. Dar nu trebuie să stai aici, știi asta. Poți să vii acasă.

– Știu că am făcut o greșeală, Tony, dar nu vreau să o afle toată lumea. Înțelegi?

– De dragul lui? întrebă el tăios.

– Nu, răspunse ea, după care continuă nesigură. Kilogramele asupra cărora tot insiști nu sunt din cauza a ce crezi tu, Tony. Sunt însărcinată.

Urmă un moment de tăcere plină de uimire, apoi el spuse:

– Nu ai de unde să știi atât de curând. Sunteți căsătoriți de-abia de o lună.

– Chiar sunt însărcinată, Tony. Cât se poate de însărcinată.

Ochii lui albaștri precum cobaltul, asemănători cu ai ei, se măriră, apoi se micșorară, reflectând furia.

– A fost în stare de așa ceva! O să-l omor!

– Nu, nu o vei face, răspunse ea, opunându-se în fața soluției lui preferate. O să fie primul tău nepot de frate. Sau nepoată. Cum i-ai putea explica nepotului tău că i-ai ucis tatăl.

– Merită o bătaie sănătoasă, cel puțin, rosti printre dinți unchiul său.

– Poate, fu ea de acord. Dar nu pentru că m-a sedus înainte de nuntă. Am participat cu bună știință la conceperea acestui copil.

– Nu te mai chinui să-i iei apărarea, pisicuțo. Uiți că și eu sunt bărbat și știu și eu *toate* șiretlicurile. Te-a sedus.

– Dar am știut exact ce făceam, insistă ea. Eu... a fost cea mai mare dintre prostii, sunt conștientă de asta acum, dar m-am gândit că ar ajuta să-i schimbe atitudinea. A tot încercat să mă facă să anulez logodna, să știi. Nu m-a amăgit nici o clipă că își dorește să se căsătorească cu mine.

– A fost de acord!

– Da, dar s-a gândit că mă poate determina să rup logodna înainte de nuntă.

– Ar fi trebuit s-o faci.

– Ce ar fi trebuit să fac nu mai contează, Tony.

– Știu, știu, dar să-l ia naiba, Reggie, cum a putut să te părăsească știind că...

– Nu i-am spus! Doar nu crezi că aș încerca să țin un bărbat lângă mine în felul acesta, nu? păru ea cu adevărat șocată.

– A, spuse Anthony, căruia i se luă vorba din gură, după care spuse sobru: Adevărul fie spus, pisicuțo, chiar că ești ca mama ta. Și Melissa te-a născut la câteva luni după nuntă.

Reggie rămase fără răsuflare.

– Da? Dar... de ce nu mi-a spus nimeni?

Anthony roși și își luă privirea de la ea.

– Ei bine, și cum era să-ți spunem: „Apropo, dragă, tocmai ai devenit copil legitim".

Ea chicoti și se aplecă să-și sărute unchiul pe obraz.

– Păi, mulțumesc că mi-ai spus. Mă bucur să aflu că nu sunt singura persoană promiscuă din familie... în afară de unchiul Jason, vreau să spun, îl tachină ea.

– Promiscuă! Cel puțin, tatăl tău nu a părăsit-o pe Melissa. A adorat-o. S-ar fi căsătorit cu ea mai repede dacă mândria ei încăpățânată nu i-ar fi ținut departe unul de altul.

– E prima oară când aud așa ceva, șopti ea șocată.

– Au avut niște certuri groaznice, într-adevăr. Ea a anulat logodna de trei ori, jurând de fiecare dată că nu vrea să-l mai vadă niciodată.

– Dar toți mi-au povestit despre cât de mult s-au iubit, protestă Reggie.

– S-au iubit, pisicuțo, o asigură el. Dar ea se aprindea la fel de ușor ca mine. Cea mai ușoară neînțelegere scăpa de sub control. Slavă Domnului că nu ai moștenit *asta* de la ea.

– Ei, nu știu ce să zic despre asta, se gândi Reggie. Dacă se întoarce vreodată, nu o să-l iert. M-a făcut să-l iubesc, după care a refuzat să dea și cea mai mică șansă căsniciei noastre. Am și eu mândria mea, deși, practic, l-am implorat să nu plece. Iubirea mea s-a transformat... ei bine, mă înfurie până și faptul că mă gândesc la el.

– Bravo ție! Să te gândești dacă vii acasă, te rog. Nu există nici un motiv pentru care să nu poți fi alături de familia ta când naști. Nu o să lăsăm pe nimeni din afară în preajma ta.

– Păi, o am pe Meg, iar eu...
– Gândeşte-te la asta, spuse el cu asprime.
Ea îi zâmbi.
– Da, unchiule.

Capitolul 23

Era o altă dimineaţă umedă tipică de noiembrie, iar Reggie coborî la lac cu albumul ei de schiţe.

Unchiul Tony îşi petrecuse noaptea acolo şi îl condusese devreme, promiţându-i din nou că se va gândi la întoarcerea acasă. Că se va gândi la asta sau cel puţin la întoarcerea în Londra, unde ar fi fost mai aproape de familie. Ar fi putut să păstreze aparenţele mutându-se în casa de la oraş a lui Nicholas. Era o posibilitate.

Şi ar fi avut şi ceva de făcut, acum că nu avea voie să întreprindă nici o activitate fizică. Ar fi putut să-i redecoreze casa din Londra, să cheltuiască ceva din banii lui.

Problema era că ajunsese să se bucure de liniştea de la Silverley. Cel puţin era linişte când Miriam nu era prin preajmă. Reggie se înţelegea bine şi cu servitorii. Până şi doamna Oates se înmuiase când aflase că Reggie e însărcinată. Se părea că doamna Oates adora copiii. Cine ar fi crezut aşa ceva?

Reggie se uită cu melancolie la conacul cenuşiu. Ar fi putut fi cu adevărat fericită acolo. Îşi imagina copiii alergând pe pajiştile din Silverley, cârmind bărcuţe pe lac în timpul verii şi dându-se cu patinele pe gheaţă iarna.

Şi-l imagină chiar şi pe tatăl lor dându-le primii ponei şi învăţându-i să călărească. Cumva ştia că Nicholas ar fi fost un tată bun. Scoase un oftat adânc, lung, ridicându-şi gluga de la mantia ei de blană şi aruncând o privire către pâlcul de nori grei de deasupra ei. Meg avea dreptate. Era din ce în ce mai frig şi nu mai putea desena afară.

Își ascunse albumul de schițe sub braț și se întoarse ca să intre în casă. Va desena lacul altă dată. Atunci îl văzu pe unul dintre servitori venind spre ea, dar nu dinspre casă, ci dinspre pădure.

De cealaltă parte a pădurii, era moșia ei. Încă nu ajunsese acolo. Tristețea produsă de gândurile că acela era locul unde muriseră părinții ei era prea mare. Într-un final avea să meargă și acolo, își spuse. Într-un final. Și într-o zi i-o va arăta copilului ei. Moșia care aparținuse bunicilor lui... sau ai ei.

Apropiindu-se mai mult, își dădu seama că servitorul era unul dintre bărbații pe care îi desenase în ziua trecută. Căra un sac foarte mare, folosit, din câte credea ea, pentru a aduna frunzele de pe jos. Arăta la fel de ciudat precum își amintea. Fu invadată de un sentiment vag de pericol.

Poate că era de vină barba mare, neîngrijită, și părul lung, neîngrijit. Sau poate era comportamentul lui îndrăzneț.

Indiferent ce ar fi fost, ea hotărî să nu aștepte ca el să ajungă la ea. Mai bine alerga spre casă.

Se opri, spunându-și că se purta ca o nătăfleață. De vină era imaginația ei prea bogată. La urma urmei, era doar un grădinar.

De-abia își alungă gândul acesta, că bărbatul ajunse lângă ea, se opri un moment ca să-și recapete suflarea, apoi trase cu ușurință sacul pe care îl căra peste capul și umerii ei. Primul ei impuls fu să țipe, dar uluirea o amuți până fu prea târziu, căci țipătul ei deveni doar un sunet înăbușit, de-abia sesizabil.

Atacatorul ei nu pierdu vremea, aruncându-și prada pe umăr și grăbindu-se spre pădure. O trăsură scumpă, cu arcuri, aștepta acolo, ascunsă, cu doi cai suri care băteau din picioare, nerăbdători s-o ia din loc. Un bărbat era pe locul vizitiului, gata să folosească biciul la primul semn de urmărire. Bărbatul de pe pământ îi aruncă o privire încruntată.

– Ai putea cel puțin să-ți miști fundu-ncoa' și să deschizi naibii ușa, 'Onry. O părea ea ca un fulg de ușoară, dar după drumul ăla lung nu se simte deloc așa.

Henry, sau 'Onry, după cum se obișnuiseră să îi spună prietenii englezi, râse pe înfundate de proasta dispoziție a lui Artie, un semn sigur că nu își mai făcea griji cu privire la misiunea lor.

– Deci nu e nimeni pe urma noastră?

– Din câte am văzut eu, nu. Acum dă-ne o mână de ajutor. Ştii ordinele de-alde căpitanului să o tratăm foarte frumos.

O întinseră pe Reggie pe un scaun bine căptuşit şi îi legară repede o funie în dreptul genunchilor pentru a ţine sacul la locul lui.

– Asta o să-i îndulcească un pic dispoziţia, nu? N-am crezut niciodată că o să punem mâna pe pradă aşa repede.

– Las-o baltă, franţuzule. Nu vei vorbi niciodată ca un englez, aşa că lasă-te de meserie. Şi pun pariu că ai crezut că o să înghe-ţăm pe-aici prin pădurile astea săptămâni întregi, nu?

– Păi, tu n-ai făcut-o?

– Dar ţi-am spus că merită să fii gata şi, vezi, mai că ne-a căzut singură-n plasă. Ce noroc pe capul nostru! Dacă asta nu-i va fi pe plac căpitanului, atunci ce altceva, nu?

– Peştele cel mic care îl prinde pe cel mai mare.

– Ce dreptate ai. Să sperăm doar că nu durează prea mult.

– Vii aici la ea, ca să te asiguri că nu cade de pe scaun, sau vrei ca eu...

– Poţi să te bucuri de plăcerea asta. Nu am încredere în tine să scoţi întreg mastodontul ăsta din pădurile-astea. Asta-i datoria mea. Râse pe înfundate. Cred că îţi convine înţelegerea, nu-i aşa?

– Cum vrei, Artie.

Tânărul francez rânji la englez.

– Numai să nu-ţi treacă prin minte să încerci marfa, amice. Căpitanului nu-i va fi deloc pe plac, spuse bărbatul serios, înainte de a urca iar pe locul vizitiului.

Trăsura se clătină înainte.

Gândurile lui Reggie dădeau buzna. Trebuia să fie o simplă răpire. Se va face o cerere de răscumpărare, iar apoi va fi înapoiată acasă. Nimic pentru care să-şi facă griji.

Îşi dorea ca şi corpul ei să perceapă lucrurile în acest fel. Tremura din toate încheieturile. O duceau la un căpitan care ceruse să nu fie bruscată. Da, o răpire. Şi era căpitan de vas, după presupunerile ei, pentru că era un port mare în Southampton. Desigur, chiar Nicholas avea o firmă de transport maritim acolo.

Se chinui să-și amintească fiecare cuvânt pe care îl rostiseră cei doi. Oare ce voiau să spună cu peștele mic care l-a capturat pe cel mare? Își ascuți toate simțurile, fiind atentă la fiecare sunet, fiecare mișcare.

Nu trecu mai mult de o jumătate de oră și ritmul lor încetini, iar ea știu că erau în Southampton.

– Mai sunt doar câteva minute, *cherie*, după care vei fi înăuntru, și mai confortabil, o asigură răpitorul ei.

Înăuntru? Nu la bord? Ei bine, era francez, la urma urmei, poate că fusese o eroare de limbă. Of, Dumnezeule! Sacul strâns în jurul pelerinei începea să o mănânce și transpira. Și când te gândești că ea crezuse că se terminase cu aventurile de îndată ce se maturizase!

Trăsura se opri și ea fu ridicată cu grijă, de data aceasta fiind cărată de englez. Nu se auzea nici un sunet tipic portului, nici un val care lovea o navă, nici un scârțâit de lemn. Unde erau? Nu traversară nicidecum o pasarelă, ci urcară niște trepte. Apoi se deschise o ușă.

– Pe toți dracii din iad, Artie, ai prins-o deja?

– Păi, doar nu car balast în spate, flăcăule. Unde s-o pun?

– E pregătită o cameră pentru ea la etaj. De ce nu mă lași să o duc eu?

– Pot să-ți trag o scatoalcă și tot să o țin și pe ea, băiete. Vrei să mă testezi?

Se auzi un chicotit răgușit.

– Ești al naibii de țâfnos, Artie. Hai, o să-ți arăt unde este camera.

– Unde-i căpitanul?

– Vine de-abia la noapte. Cred că asta înseamnă că o să am ocazia să mă ocup eu de ea, nu-i așa?

– Auzi și tu ce zice cocoșelul ăsta, Onry? întrebă Artie. Nu te lăsăm singur cu ea nici în ruptul capului, tinere. Ești singurul de pe aici care se poate gândi că poate scăpa basma curată dintr-o afacere murdară ca asta pentru că ești fiul căpitanului. Să nu-ți treacă prin gând atâta timp când sunt eu prin preajmă.

– Am spus să mă ocup de ea, nu să mă *ocup* de ea, dădu înapoi băiatul.

– Roşeşte băieţelul, Onry? Văd eu bine, aia e roşeaţă în obrajii lui?

– Ia-o din loc, *mon ami*, îi spuse Henri băiatului. După ce i-ai pus la îndoială forţa, nu o va lăsa moale toată ziua.

– Ei bine, cel puţin lasă-mă să văd cum arată.

– O, e drăguţă, băiete, rânji Artie. De fapt, atunci când căpitanul o să dea cu ochii de ea, e posibil să uite de ce a poruncit să fie adusă aici. Ar putea pur şi simplu s-o ţină pentru el. Chiar că da.

O cărară în camera ei de la etaj, iar apoi fu pusă jos, în picioare. Ea se clătină şi aproape căzu. Desfăcură funia de la genunchi şi ridicară sacul. Dar cămăruţa era atât de întunecată din pricină că ferestrele erau acoperite cu obloane de lemn, că, pentru o clipă, nu reuşi să vadă nimic.

În primul rând, trase adânc aer în piept. Apoi, îşi concentră atenţia pe cei trei bărbaţi – răpitorii ei şi băiatul –, care se îndreptau spre uşă. Cel mai tânăr se uita la ea peste umăr, cu gura deschisă de uimire.

– Doar un minut, vă rog, strigă ea la bărbaţii care plecau. Vreau să ştiu de ce am fost adusă aici.

– Căpitanul o să vă spună atunci când va ajunge aici, milady.

– Şi cine este căpitanul?

– Nu este nevoie să dăm nici un nume, spuse cel mai musculos dintre cei doi, răspunzând cu un glas împăciuitor tonului ei arogant.

– Cu toate acestea, eu îţi ştiu numele, Artie. Şi ştiu şi numele tău, Henri. Ba mai mult... Se opri înainte să le spună că îi desenase pe amândoi. Vreau să ştiu de ce sunt aici.

– Va trebui să aşteptaţi şi să vorbiţi cu căpitanul. Acum, aveţi o lampă acolo, pe masă, şi vi se va aduce mâncare în scurt timp. Doar liniştiţi-vă şi faceţi-vă comodă.

Se întoarse furioasă cu spatele la ei. Uşa se închise şi o cheie fu răsucită în broască. Scoase un oftat. Cum de avusese curajul de a se preface atât de îngâmfată? Indivizii arătau sinistru, în ciuda tachinării dintre ei şi a vocilor împăciuitoare. Ei bine, cel puţin ea nu le arătase nici o clipă că s-ar fi temut de ei. Nu o să aibă ei ocazia să vadă un membru al familiei Malory dând înapoi de frică. Şi asta îi dădea o satisfacţie imensă.

Se așează cu grijă pe un scaun șubred, întrebându-se, plină de disperare, dacă aceea avea să fie ultima ei clipă de mulțumire pentru o lungă perioadă de timp.

Capitolul 24

Mâncarea se dovedi delicioasă, chiar și în starea plină de agitație a lui Reggie. Mâncă porția de plăcintă din carne de pui de porumbel, budinca de orez și prăjituri cu șofran. Îi trimiseseră și un vin delicat. Dar de îndată ce atenția nu îi mai fu distrasă de mâncare, grijile reveniră.

Henri fusese cel care îi adusese mâncarea. Se îmbrăcase cu o cămașă de mătase cu volănașe, pantaloni negri, cizme înalte cu vârful lat și o vestă lungă. Dumnezeule, un cercel îi mai lipsea ca să întregească ținuta. Își răsese barba, lăsându-și doar mustața. De ce?

Oare în ce belea mai intrase și de data asta? Articole de îmbrăcăminte pentru femei erau întinse pe pat, după aspect părând nou-nouțe: halat de mătase, o cămașă de noapte dintr-un material mai ușor, papuci de dormitor cu blană și – stânjenitor – lenjerie de corp. Pe o măsuță erau articole de toaletă, o perie, pieptene, un parfum foarte scump, toate noi.

Tânărul venise să-i facă focul după-amiază devreme, iar Artie stătuse de pază la ușă. Îi zâmbise timid, iar ea îi răspunsese cu o privire glacială. Pe băiat îl ignorase cu desăvârșire.

Era noapte acum, dar ea refuză să folosească patul cel mare. Avea să stea trează toată noaptea dacă era nevoie, dar n-avea să se relaxeze până când nu-l întâlnea pe căpitan și nu-i spunea pe șleau părerea ei.

Întreținu focul cu lemnele pe care băiatul i le lăsase, apoi își trase un scaun aproape, vârându-și picioarele sub fusta de catifea bleumarin. Era cald în cameră și începu să i se facă somn.

De-abia auzi cheia răsucindu-se în broască. Sunetul o făcu să încremenească, dar nu se întoarse. La naiba, nu va catadicsi nici măcar să-i bage în seamă pe Artie sau pe Henri.

– Fiul meu mi-a spus că eşti de o frumuseţe răpitoare, se auzi o voce profundă. Permite-mi să văd ce l-a marcat atât de tare. Prezintă-te, Lady Montieth.

Ea se ridică şi, foarte încet, se întoarse să se uite la el. Surpriza fu atât de mare, că ochii i se făcură cât cepele.

– Unchiule James!

– *Regan?*

Strigară amândoi în acelaşi timp. Ea îşi reveni prima.

– O, unchiule! Doar nu intenţionezi să mă răpeşti pentru încă trei luni de distracţie la bordul navei *Fecioara Anne?!* Nu crezi că sunt un pic cam mare pentru asta acum?

Părând din cale afară de nedumerit, îşi întinse braţele.

– Vino aici, scumpo, şi îmbrăţişează-mă. Dumnezeule, dar chiar ai devenit o frumuseţe răpitoare.

Ea îl îmbrăţişă fericită.

– Au trecut trei ani, unchiule James, şi te-am văzut doar o oră data trecută. Este nedrept, să ştii, să fiu nevoită să mă furişez ca să-mi văd propriul unchi. Nu crezi că a venit timpul să cazi la pace cu fraţii tăi?

– Poate că eu aş fi dispus, spuse el încet. Dar mă îndoiesc că ei sunt, Regan.

Îi plăcuse dintotdeauna să fie diferit, până şi felul în care îi spunea numele ei era special. Unchiul ei, piratul, o furase de sub nasul fraţilor săi atunci când ei refuzaseră să-i permită să o vadă. O luase într-o aventură fabuloasă la bordul navei sale, hotărât să se bucure de timpul cuvenit cu ea. Reggie avea doisprezece ani, iar amintirile acelor trei luni incredibile încă erau vii în mintea ei.

Desigur, amândoi avuseseră de plătit pentru escapadă. James căzuse deja în dizgraţie pentru faptul că era pirat. Dar când o adusese înapoi pe Reggie, primise o mamă de bătaie pentru că o pusese în pericol. Şi fusese renegat de toţi, chiar şi de Tony, de care fusese mereu atât de apropiat. James a suferit din cauza rupturii, iar Reggie a suferit pentru că fusese cauza ei. El nu o învinuise nici o clipă, dar acel lucru doar o făcea să se simtă şi mai rău.

Se depărtă de James şi îl analiză din cap până în picioare. Nu se schimbase foarte mult de când îl văzuse ultima oară, în urmă

cu trei ani. Era încă masiv și blond, la fel de chipeș ca întotdeauna – și la fel de scandalos. Uite ce făcuse ca s-o aducă la el.

– Nici nu ar trebui să vorbesc cu tine, spuse ea cu asprime. M-ai speriat groaznic de tare. Ai fi putut cel puțin să le spui oamenilor tăi să mă informeze că faimosul căpitan Hawke era cel care comandase răpirea mea.

James explodă.

– O să-i jupoi de vii, fii sigură de asta! La naiba! Deschide ușa cu putere și strigă: Artie!... Henri!

– Unchiule, nu! protestă Reggie.

Crizele de furie ale lui James nu erau ca ale lui Tony. Anthony putea fi domolit. Chiar și cu Jason, care era încăpățânat ca un catâr, puteai vorbi atunci când era furios. Dar James Malory era înfricoșător. Deși ea nu fusese niciodată ținta furiei lui, Reggie se temea.

– Unchiule James, spuse ea, oamenii tăi au fost într-adevăr foarte blânzi cu mine, și-au dat tot interesul să nu fiu rănită. Nu m-am speriat, minți ea.

– S-a comis o greșeală, Regan, și nu voi accepta nici o scuză.

O sprânceană neagră se ridică brusc.

– Vrei să spui că nu trebuia să fiu adusă aici?

– Bineînțeles că nu. Aș fi venit să te văd înainte să plec din nou din Anglia. Nu te-aș fi adus la mine. Cu siguranță nu în acest mod.

Cei doi răufăcători apărură în ușă chiar atunci, neliniștiți când văzură privirea rece a lui James.

– Ne-ai strigat, căpitane?

– Știți pe cine mi-ați adus? întrebă ușor James, cu tonul său imprevizibil.

Henri își dădu seama primul de problemă.

– Altă doamnă?

– Permiteți-mi să v-o prezint, domnilor. James își întinse un braț către Reggie, după care explodă: pe *nepoata* mea.

– *Merde!*

– Exact, șopti Artie.

Un alt bărbat apăru în ușă.

– De ce dracu' strigi, Hawke?

– Connie! strigă Reggie de bucurie şi se năpusti în braţele lui.

Era bărbatul care o învăţase scrimă, să se cațăre la cuiburile ciorilor, ba chiar să navigheze atunci când unchiul ei nu se uita. Conrad Sharpe, cel mai bun prieten al lui James încă din copilărie, îi era acum secund pe *Fecioara Anne*. Un pirat mai viclean decât el, deşi unul agreabil, nici că mai trăia.

– Tu eşti, mogâldeaţă mică? urlă Conrad. Să fiu al naibii de nu e ea în carne şi oase! O îmbrăţişă strâns.

– Au trecut atâţia ani!

– Nu-i aşa? chicoti Conrad. Într-un final, surprinse faţa încruntată a lui James şi îşi drese glasul. Eu, ăăă, nu cred că ar trebui să fii aici, Regan.

– Aşa am înţeles şi eu. Se întoarse înapoi către James. Ei bine, unchiule, aici sunt ticăloşii. Îi vei biciui pentru această greşeală mişeleasc㎠? Dacă da, vreau să privesc.

– Regan!

– N-o s-o faci? Se uită la răpitorii ei. Ei bine, domnilor, sunteţi într-adevăr norocoşi că unchiul este într-o stare de spirit generoasă. Vă lasă să scăpaţi uşor. Eu v-aş fi jupuit pielea de pe spate cu siguranţă.

– Bine, Regan, ai câştigat, cedă James, dând din cap scurt pentru ca Artie şi Henri să plece.

– Nu s-a schimbat deloc, nu-i aşa, Hawke? chicoti Conrad când uşa se închise în urma celor doi.

– O mică diavoliţă şireată, mormăi James.

Reggie zâmbi la amândoi.

– Dar nu te bucuri să mă vezi?

– Lasă-mă să mă gândesc la asta.

– Unchiule James!

– Desigur, scumpo. James afişă zâmbetul lui larg, cel rezervat pentru cei pe care îi iubea. Dar chiar ai creat o problemă. Aşteptam pe altcineva, iar acum cred că la Silverley deja sunt toţi în alertă.

– Vrei să-mi spui despre ce este vorba? îl întrebă ea.

– Nimic care să te privească, Regan.

– Nu mă menaja, unchiule. Nu mai sunt un copil, să ştii.

–Asta văd și eu. El rânji. Uită-te la ea, Connie. E bucățică ruptă din sora mea, nu-i așa?

–Și când te gândești că ar fi putut să fie fiica mea, spuse Conrad melancolic.

–Vai, Connie, și tu? întrebă Reggie încet.

–Toată lumea a iubit-o pe mama ta, mogâldeață, chiar și eu, recunoscu Conrad cu tristețe.

–De aceea m-ai luat sub aripa ta?

–Să nu te îndoiești nici o clipă. Ți-ai făcut loc în inima mea singură-singurică.

–Atunci, poate o să-mi spui tu despre ce e vorba?

–Nu, mogâldeață, clătină Connie din cap și rânji privindu-l pe James.

–E mâna lui în toată afacerea asta. Dacă vrei să afli, mută-ți ochii mari și albaștri spre el.

–Unchiule James?

–Este... vorba despre o afacere neterminată pe care o am aici. Nimic care să te îngrijoreze.

–Dar contesa nu este un pic prea în vârstă pentru tine?

–Nu e asta, Regan, protestă James. Și ce naiba vrei să spui prin „în vârstă"?

–Păi, presupun că nu e chiar bătrână, bătrână, se corectă Reggie. Și are și foarte multă grijă de ea. Dar ce afacere poți să ai cu ea?

–Nu cu ea. Cu soțul ei.

–E mort.

–Mort? Mort! James se uită la Connie. La naiba! Nu are cum să fie mort!

Reggie se uită la Connie, uluită.

–Avea o poliță de plătit, mogâldeață, sublinie Connie. Acum se pare că i-a venit soarta de hac.

–Când a murit? întrebă James cu asprime. Cum?

Reggie deveni din ce în ce mai îngrijorată.

–Păi, de fapt, nu prea știu cum s-a întâmplat. Dar au trecut câțiva ani.

Privirea furioasă a lui James se transformă într-una uluită. Apoi amândoi bărbații începură să râdă, lăsând-o pe Reggie şi mai surprinsă.

– Ah, scumpo, mai că mă convinseseşi, chicoti James. Dar nu cred că ne gândim la acelaşi bărbat. Pe tânărul viconte îl vreau.

– Nicholas Eden? strigă ea.

– Acum ai înțeles. Îl cunoşti?

– Foarte bine, spuse ea.

– Atunci, poate poți să-mi spui unde este. Dumnezeu ştie că nimeni altcineva nu poate. L-am căutat peste tot. Jur că individul se ascunde de mine, doar are şi un motiv bun s-o facă.

– Dumnezeule! Reggie rămase fără suflare. M-ai răpit ca să servesc drept momeală, ca să-l faci pe Nicholas să vină la tine, nu-i aşa?

– Nu pe tine, scumpo, o asigură James. Idioții ăia au crezut că eşti nevasta lui Eden.

Reggie se dădu mai aproape de Conrad, trase adânc aer în piept şi apoi spuse, şovăind:

– Unchiule James, oamenii tăi nu au făcut... nici o greşeală. Eu sunt soția lui Nicholas.

Tăcerea tensionată care urmă răvăşi nervii tuturor. James încremeni. Conrad puse un braț protector în jurul lui Reggie şi aşteptară împreună explozia. Înainte de a porni, uşa se deschise şi tânărul se înclină.

– Henri tocmai mi-a spus că e verişoara mea. Este adevărat?

– Nu acum, Jeremy! îi spuse James, privindu-l încruntat.

Băiatul tresări.

– Nu! Nu pleca. Jeremy! Reggie prinse mâna băiatului şi îl trase în cameră. Unchiul James este supărat pe mine, nu pe tine.

– Nu sunt supărat pe tine, Regan, zise el, controlându-şi cu atenție vocea.

– Aveai de gând să țipi la mine.

– Nu aveam de gând să țip la tine! explodă el.

– Ei bine, ce bine mă simt acum, spuse Reggie.

James deschise gura, apoi o închise şi oftă cu exasperare. Ochii lui se întâlniră cu ai lui Conrad şi mesajul era clar: „Ocupă-te tu de ea. Eu mă dau bătut".

Conrad făcu prezentările.

– Jeremy Malory, Lady Regina Mal... aaa, Eden, contesă de Montieth.

– Pe toți dracii din iad! Jeremy rânji. Deci de-aia i-a sărit țandăra.

– Da, nu cred că-i place... Ei bine, nu contează. Ea zâmbi la tânărul frumos al cărui ten semăna foarte mult cu al ei. Nu m-am uitat bine la tine înainte. Dumnezeule, arăți exact ca unchiul Tony când era mai tânăr. Se întoarse spre James. Aveai de gând să-l ții secret pentru totdeauna, unchiule?

– Nu e nici un secret, spuse James morocănos.

– Familia nu știe.

– De-abia am aflat *eu* însumi în urmă cu cinci ani. Și nu am fost în relații tocmai bune cu frații mei de-atunci.

– Ai fi putut să-mi spui *mie* când te-am văzut ultima dată.

– Nu am avut timp de așa ceva atunci, Regan. „Apropo, am un fiu." M-ai fi atacat cu întrebările tale fără sfârșit, iar Jason și-ar fi trimis slujitorii în căutarea ta și m-ar fi găsit.

– Presupun că ai dreptate. Dar cum l-ai găsit? S-a întâmplat acum cinci ani?

– Un pic mai puțin de cinci ani, de fapt, răspunse el. Și am dat nas în nas într-o tavernă unde lucra el.

– Ar fi trebuit să-i fi văzut fața unchiului tău, mogâldeață, când l-a zărit pe băiat. Conrad zâmbi când își aduse aminte. Băiatul i se părea familiar, dar nu prea înțelegea de ce. Și nici Jeremy nu-și putea lua ochii de la el.

– Eu l-am recunoscut, adăugă Jeremy. Era prima oară când îl vedeam, dar mama mi l-a descris de atâtea ori că l-aș fi recunoscut oriunde l-aș fi întâlnit. Într-un final, am avut curajul să-l întreb dacă el e James Malory.

– Îți poți imagina reacția, spuse Conrad voios. Toată lumea din port îl știa doar drept Căpitanul Hawke și un dop de băiat îi spunea pe nume. Și-apoi, colac peste pupăză, îi spune că e fiul său! Totuși, eu eram singurul care râdea – Hawke nici gând. S-a uitat bine la tenul băiatului, i-a pus câteva întrebări și afurisit să fie dacă nu s-a transformat într-un tată mândru peste noapte.

–Deci, am un nou văr, unul aproape adult, zâmbi Reggie. Vai, este nemaipomenit. Bun venit în familie, Jeremy!

Era aproape la fel de înalt ca tatăl său, adică mult mai înalt decât Reggie. Ea se înălță pe vârfuri să-l sărute pe obraz și fu surprinsă de îmbrățișarea exuberantă care o lăsă fără suflare. Băiatul nu voia să-i mai dea drumul.

–Ajunge, Jeremy. Jeremy!

Băiatul făcu un pas înapoi.

–Verii se pot căsători? întrebă el.

Conrad râse zgomotos. James se încruntă. Reggie roși. Acum, înțelese motivul din spatele îmbrățișării pline de efuziune.

–Un alt crai în familie, unchiule James? spuse ea ironic.

–Așa s-ar părea, oftă James. Și învață toate trucurile prea devreme.

–Doar îți calcă pe urme, adăugă ușor Conrad.

–Ei bine, merge la culcare acum.

–La naiba, protestă Jeremy.

–Du-te! ordonă James cu asprime. Poți s-o vezi mai mult pe verișoara ta dimineață, în cazul în care te porți cum trebuie și îți amintești că e verișoara ta, nu o târfă de prin vreo tavernă.

După o asemenea replică, te-ai fi așteptat ca băiatul să plece rușinat. Nu și Jeremy. El rânji obraznic și îi făcu cu ochiul lui Reggie.

–Te voi purta în visele mele, scumpă Regan, în seara aceasta și în fiecare noapte ce va urma.

Ea aproape că izbucni în râs. Câtă îndrăzneală! Îi aruncă o privire insolentă și îi spuse:

–Nu fi odios, vărule. M-ai ținut îndeajuns de aproape să-ți dai seama că sunt foarte căsătorită.

Reggie bombăni, dându-și seama c-o luase gura pe dinainte. Jeremy îi aruncă o privire tatălui său și fugi spre ușă. Ea se pregăti, sigură că James înțelesese prea bine înțelesul cuvintelor ei.

–Este adevărat?

–Da.

–Blestemat să fie! Cum de s-a întâmplat asta, Regan? Cum dracu' ai ajuns să te căsătorești cu... cu...

– Ești la fel ca Tony, îl întrerupse ea. Fiecare din voi vrea o bucată din Nicholas. Așa că găsiți-l, împărțiți-l între voi, sfâșiați-l, împușcați-l, omorâți-l. Ce-mi pasă mie? E doar soțul meu și tatăl copilului meu.

– Uşurel, mogâldeață, spuse Conrad încet. Unchiul tău a renunțat la planurile pe care le avea cu băiatul în momentul în care a aflat că ești căsătorită cu el.

– Ce planuri? întrebă ea. Despre ce este vorba, unchiule James?

– Este o poveste lungă, scumpo, și...

– Te rog, nu mă trata ca pe un copil din nou, unchiule James.

– Foarte bine, spuse el. Pe scurt, l-am bătut serios pentru niște insulte pe care mi le-a adresat. Din cauza asta am ajuns în închisoare.

– Și a fost aproape de spânzurătoare, adăugă Conrad.

– Nu, Reggie rămase fără suflare, nu pot să cred că Nicholas...

– El le-a dat autorităților numele lui Hawke, mogâldeață. Poate că *Fecioara Anne* nu va mai arbora niciodată steagul piraților, dar Anglia nu iartă niciodată. Hawke a fost judecat pentru piraterie. A reușit sa scape, dar nu datorită lui Montieth.

– Acum înțelegi de ce băieții au fost prevăzători să nu îmi pronunțe numele în fața ta, spuse James. A trebuit să-mi înscenez moartea; altfel ar fi trebuit să părăsesc imediat Anglia. Îmi pare rău, Regan, adăugă el cu blândețe. Aș fi preferat să nu afli în ce porcării a fost implicat soțul tău.

– Nu-ți cere scuze, unchiule, spuse Reggie strângând din dinți. Mă uimește doar cât de des mi se reamintește cât de mult m-am înșelat în privința lui. Eu pur și simplu nu înțeleg cum de m-am putut amăgi că l-am iubit.

– Nu-l mai iubești?

– Nu. Și nu te uita la mine așa. Chiar nu-l iubesc.

– Protestează prea mult, Hawke, nu-i așa? rânji Conrad.

– Ce, asta crezi? spuse Reggie înfierbântându-se. Ei bine, *tu* ai iubi o soție care te-a părăsit chiar în ziua în care v-ați căsătorit? Nu-l voi ierta niciodată. Niciodată! Chiar dacă nu a vrut să se căsătorească cu mine, chiar dacă a simțit că are dreptate

să mă părăsească, e plin de ură pentru că nu... ei bine, e pur şi simplu plin de ură.

Cei doi bărbaţi se uitară unul la altul.

– Unde este? întrebă unchiul ei.

– A plecat din Anglia. Nu a putut suporta nici măcar să fie în aceeaşi ţară cu mine.

– Are vreo moşie în altă parte?

Ea ridică din umeri, pierdută în propria tristeţe din nou.

– A amintit la un moment dat că deţine proprietăţi în Indiile de Vest, dar nu ştiu dacă s-a dus acolo. Ce mai contează? Nu are nici o intenţie să se întoarcă. A fost cât se poate de...

Se opri din cauza agitaţiei care începu jos. James îi făcu semn lui Conrad să vadă ce se întâmplă. În momentul în care acesta deschise uşa, era clar că încăierarea era mai aproape, şi nu la etajul de jos. James ieşi după Conrad, iar Reggie chiar în spatele bărbaţilor.

Pe scări se încinsese o luptă, între Henri şi... *Tony?* Doamne, chiar era Tony! Artie era deja întins pe jos la capătul treptelor. Henri era pe cale să i se alăture. Reggie îşi făcu drum printre James şi Conrad.

– Tony, opreşte-te!

Anthony o văzu şi îi dădu drumul lui Henri, care căzu pe trepte.

– Deci am avut dreptate! exclamă Tony privindu-şi cu răutate fratele. Nu ţi-ai învăţat lecţia ultima dată când ai fugit cu ea, nu, James?

– Pot să te întreb cum ne-ai găsit? întrebă James cu un calm profund.

– Nu poţi! răspunse Anthony.

– Tony, nu înţelegi, începu ea.

– Reggie!

Ea scrâşni din dinţi. Tony era atât de încăpăţânat! Era o oportunitate pe care nu o putea rata. Fraţii erau împreună şi exista o şansă să se împace. Dar în cazul în care Tony voia doar să o ia de acolo, cum putea ea oare să-l facă să se calmeze şi să vorbească cu James?

– Auuu! Reggie apucă brațul lui James cu o mână și burta cu celălalt, aplecându-se de parcă ar fi durut-o. Mă simt... Auuu! Prea multă... agitație, un pat, unchiule. Du-mă într-un pat.

James o ridică ușor în brațe. Nu spuse nimic, dar îi aruncă o privire plină de îndoială atunci când îi surprinse privirea. Reggie îl ignoră și gemu din nou, chiar eficient.

Jeremy veni în fugă pe hol spre ei, vârându-și cămașa descheiată în pantaloni, ambele îmbrăcate în grabă.

– Ce s-a întâmplat? Ce e în neregulă cu Regan?

Nu îi răspunse nimeni, James și Conrad grăbindu-se înapoi spre dormitor cu Reggie.

– Tu cine ești? întrebă Jeremy când Anthony trecu iute ca vântul pe lângă el ca să-i prindă din urmă pe ceilalți.

Anthony rămase țintuit locului. Îl privi o singură dată pe băiat, dar fu de ajuns. Era ca și cum s-ar fi uitat în oglinda trecutului.

– Cine naiba ești *tu*?

Conrad râse și ieși din dormitor.

– Nu este al dumitale, dacă la asta te gândești, Sir Anthony. Dar face parte din familie, da. E băiatul lui James.

Reacția de surpriză a lui Jeremy copleși uimirea lui Anthony.

– Unchiule Tony? Pe toți dracii din iad! Am crezut că n-o să ajung niciodată să-mi cunosc rudele din partea tatălui meu, dar prima oară a fost Regan, iar acum tu, și toate într-o singură noapte.

Îl luă cu asalt pe Anthony într-o îmbrățișare plină de efuziune, care aproape că-l lăsă fără suflare. Tony apucă umerii largi ai băiatului și-l îmbrățișă și el, surprinzându-l pe Conrad.

– Să stai prin preajmă, tinere, spuse el morocănos, după care intră în dormitor.

Văzând-o pe Reggie întinsă pe pat, iar pe James lângă ea, furia îl cuprinse iar pe Tony.

– Să te ia naiba, James! N-ai nici un pic de creier să o târăști după tine în starea ei?

– Nu m-a târât, protestă Reggie.

– Nu minți ca să mă scapi pe mine, scumpo, o mustră James cu blândețe. El se ridică și își confruntă fratele mai mic. Chiar ai dreptate, Tony. Dacă aș fi avut vreun pic de creier, aș fi aflat cine

este proaspăta soție a lui Montieth înainte de a porunci să fie adusă aici ca să-l fac să iasă din ascunzătoare.

Tony îi aruncă o privire uluită, apoi plină de exasperare.

– O greșeală?

– Una colosală.

– Asta tot nu e o scuză, mormăi Tony.

– De acord.

– Încetează odată să mai fii de acord cu mine!

James râse.

– Nu ai nevoie de o scuză ca să îți încerci puterile pe mine, dacă asta arzi de nerăbdare să faci, frate.

– Nu face asta, unchiule Tony, spuse Jeremy intrând în cameră. Nu mi-ar plăcea deloc să am parte de o trântă cu tine când de-abia te-am cunoscut.

– E foarte protector cu tatăl lui, interveni Conrad. Crede că nu se poate descurca singur după munca istovitoare depusă din pricina lui Montieth.

– Am crezut că ți-am spus să te duci la culcare, Jeremy.

Dar fața încruntată a lui James era îndreptată spre secundul său.

– Am crezut că tu i-ai venit de hac lui Nicholas, nu invers, unchiule James, interveni Reggie.

– O, chiar a făcut-o, mogâldeață, rânji Conrad. El a plecat pe picioarele lui după confruntare – chiar dacă nu în cele mai bune condiții – în timp ce soțul tău, fără nici o îndoială, nu a făcut-o.

– Fără îndoială? repetă ea.

Conrad ridică din umeri.

– Am plecat în timp ce el era încă leșinat.

– Vrei să spui, întrebă ea furioasă, că l-ați abandonat în timp ce era rănit?

Conrad și James tresăriră.

– A primit ajutor suficient de repede, Regan, suficient de repede încât să mă arunce în închisoare în decurs de o oră.

– Ce e cu toată povestea asta? strigă Anthony.

– O, ar trebui să te încânte, Tony, spuse Reggie supărată. Se pare că nu ești singurul care-l vrea pe soțul meu fript pe un platou.

Anthony se încruntă.

– Credeam că te-ai săturat să-i iei apărarea escrocului ăluia!

– Cu siguranță, răspunse ea aspru. Dar eu trebuie să mă confrunt cu el, nu *voi*. Nu am nevoie ca unchii mei să se implice în condițiile în care sunt perfect capabilă să-l fac pe Nicholas Eden să regrete când se va întoarce în Anglia, dacă o va face vreodată.

– Asta chiar sună a amenințare, fu Anthony de acord.

– Chiar așa, nu? zâmbi James. Aproape că mi-aș dori să se întoarcă la ea.

– Excelent! se răsti Reggie. Mă bucur că voi doi aveți ceva în comun din nou.

– Nu-ți face speranțe prea multe, pisicuțo, o avertiză Anthony. Eu nu sunt tovarăș cu piratii care fug pe furiș cu copii.

– La naiba, Tony! spuse Reggie enervată. Au trecut ani întregi de atunci. Nu poți și tu să dai uitării?!

– Pe cine faci tu pirat? întrebă Jeremy întârâtat.

– Tatăl tău este pirat, spuse Anthony calm.

– Nu e! Nu mai este!

Anthony se uită la James pentru lămuriri, dar James refuză cu încăpățânare să explice vorbele fiului său. Cel care vorbi fu Conrad:

– *Fecioara Anne* s-a pensionat la scurt timp după ce Jeremy s-a alăturat echipajului. Nu prea puteam să-l creștem pe băiat la bordul unei nave, nu? Singurele călătorii pe care le mai face bătrâna acum, în afară de câteva călătorii înapoi aici, acasă, sunt pentru a ne duce recoltele la târg. Suntem plantatori pe insule.

– Este adevărat, James? se auzi o voce joasă din spatele ușii.

– Unchiule Jason! strigă Reggie, când îl văzu pe cel mai în vârstă dintre unchii săi. Jason arăta amenințător în costumul său Garrick impecabil, iar figura lui încruntată se potrivea perfect cu ținuta lui.

– Ah, îmi pare rău, James, se scuză Anthony. Am uitat să-ți spun că bătrânii erau imediat în spatele meu.

– Nu suficient de aproape, spuse Edward, rămas aproape fără suflare, când se ivi în ușă lângă Jason. Și nu trebuia să ne-o iei atât de înainte, Anthony. Frumos loc ți-ai găsit aici, James. Cât te costă?

– Încă pui afacerile pe primul loc, nu-i aşa, Edward? zâmbi James, după care adăugă: Vreţi să-mi spuneţi cum naiba m-aţi găsit? Şi cum de aţi ştiut că sunt în Anglia?

– Lui Anthony i se datorează totul, răspunse Edward. Văzuse nişte portrete desenate de Reggie. A trecut pe la mine când s-a întors în Londra în această dimineaţă ca să-mi spună cum o mai duce ea şi atunci şi-a dat seama unde îl mai văzuse pe unul dintre indivizii din schiţă. Era un membru al echipajului tău pe când ai cumpărat-o pe *Fecioara Anne*, după câte şi-a amintit. Jason tocmai venise din Haverston şi a descâlcit restul poveştii.

– Dar cum aţi ştiut să mă căutaţi aici?

– Uşor, răspunse Edward. Acesta este cel mai apropiat port. M-am gândit doar că eşti suficient de neruşinat încât să-ţi ancorezi nava chiar aici.

– Nu chiar atât de neruşinat, răspunse James înţepat. Aşteaptă în largul coastei.

– Atunci, aşa se explică de ce nu am dat de ea. Bineînţeles, Anthony nu este genul care să renunţe cu una, cu două. Ne-am petrecut restul după-amiezii iscodind oraşul de la un capăt la celălalt. În cele din urmă, am dat de un tip care te-a văzut intrând şi ieşind de la acest proprietar.

– Şi acum ce-o să se întâmple? întrebă James uitându-se direct la Jason. O să primesc din nou o lecţie de la fiecare dintre voi?

– Bineînţeles că nu, unchiule James, răspunse Reggie rapid. Sunt sigură că sunt dispuşi să uite trecutul, dacă şi tu eşti. La urma urmei, ai renunţat la piraterie. Eşti la casa ta acum şi ai o mândreţe de fiu. Sunt sigură că vor dori să-l primească în familia noastră.

– Un fiu!

– Eu, spuse Jeremy cu mândrie, uitându-se la Jason şi la Edward din partea cealaltă a camerei.

Reggie continuă înainte ca unchii ei mai în vârstă să-şi revină din şoc:

– Eu chiar nu cred că mai pot face faţă la şi mai multă agitaţie azi. Şi pe bună dreptate, aş putea pierde copilul dacă...

– Copil!

– Cum, Tony, nu le-ai spus? întrebă Reggie cu toată inocența de care putea da dovadă.

– Foarte bine jucat, pisicuțo, rânji Anthony. Și văd că ți-ai revenit și după supărarea de mai devreme.

– Aveam nevoie doar să mă întind pentru câteva momente.

El clătină din cap.

– Ei bine, cred că acum ne poți lăsa în siguranță să ne sărutăm și să ne împăcăm. Du-te și bea o ceașcă de ceai sau ce găsești pe-acolo. Și ia-l și pe noul meu nepot cu tine.

– Unchiule Jason?

Nu fu nevoie să adauge ceva. El dădu din cap. Încruntarea de pe chip era inofensivă acum, așa că totul era în regulă.

– Du-te, Reggie. Nu poate să spună omul nimic cât ești pe-aproape.

Reggie zâmbi triumfător și îl îmbrățișă pe James.

– Bine ai revenit în familie, unchiule James.

– Regan, draga mea, să nu te schimbi niciodată.

– De parcă voi patru m-ați lăsa să mă schimb fără să îmi dați aprobarea *voastră!* Ea își prinse brațul de al lui Jeremy. Vino, vărule. Tatăl tău le va spune totul despre tine și tu poți să-mi povestești *mie* totul despre tine.

– Mai bine merg și eu cu ei, spuse Conrad și făcu întocmai.

Pe când cei trei se îndepărtau, auziră în spatele lor:

– Încă ții cu tot dinadinsul să fii diferit, nu-i așa, James? Era vocea lui Jason. Numele ei nu este Regan!

– Nu este nici Reggie! Și oricum a depășit vârsta la care să fie alintată Reggie. Regan este mult mai potrivit pentru o femeie în toată firea.

– Din ce se aude, mi se pare că nu prea ai reușit să-i faci să se împace, își dădu cu părerea Jeremy.

– Prostii, chicoti Reggie. Spune-i tu, Connie.

– Are dreptate, băiete, confirmă Conrad în timp ce îi conduse pe cei doi pe hol. Nu ar fi fericiți dacă nu ar găsi vreun motiv de ceartă.

– Așa că doar gândește-te cât de fericiți i-ai făcut, Jeremy, adăugă Reggie cu înțelepciune. Acum pot să se contrazică și cu privire la educația ta.

Capitolul 25

Armăsarul lăsă în urmă o dâră de praf în timp ce galopă pe drumul plantației. Noi soiuri de flori europene de primăvară se contopeau cu flori tropicale pe marginea drumului, creând o abundență de culoare sălbatică. La dreapta drumului, la mai puțin de un kilometru și jumătate depărtare, oceanul trimitea valuri uriașe pe o plajă de nisip. Soarele fierbinte își arunca razele peste apa albastră cât puteai cuprinde cu privirea.

Nicholas nu băgă de seamă nimic din frumusețea care-l înconjura în acea zi sufocantă de început de aprilie. Se întorcea din micul port al insulei, de la o întâlnire cu căpitanul Bowdler, care îi reportase că nava va fi gata de plecare dis-de-dimineață. Nicholas se întorcea acasă în Anglia, acasă la Regina.

Șase luni departe de ea nu îl ajutaseră să și-o scoată din minte. Încercase. Își petrecuse luni întregi transformând o casă de plantație dărăpănată în mândria insulei, și mai multe luni pentru a pregăti terenul pentru a fi plantat. Aproape fiecare moment fusese petrecut muncind din greu, dar starea sa de spirit era încă periculos de sentimentală. Hotărâse de o sută de ori să se întoarcă acasă, și tot de atâtea ori se convinsese să nu o facă. Situația de acolo nu avea să se schimbe în vreun fel. Miriam și amenințările ei urmau să atârne în continuare deasupra capului său și al Reginei.

Dar în tot acest timp, Nicholas trecuse cu vederea ceea ce era evident. Regina probabil deja știa adevărul. Miriam nu ar fi putut locui șase luni cu tânăra, fără să încerce să o întoarcă împotriva lui. Da, cu siguranță deja aflase.

Probabilitatea îi fusese subliniată cu o săptămână în urmă, când trăsese o băută straşnică cu căpitanul Bowdler și își deschisese sufletul în fața bărbatului. Fusese nevoie de cineva obiectiv, și la fel de beat ca el, care să-l facă să înțeleagă că stătea pe insulă bocind ca un copil pentru că nu avea femeia pe care și-o dorea.

Ei bine, plânsese după ea suficient de mult. Era timpul să meargă acasă și să vadă ce era de făcut. Dacă soția lui îl detesta, atunci asta era, avea să-și ia gândul de la ea.

Dar dacă nu o făcea? Și căpitanul Bowdler îl întrebase asta. Ce ar fi fost dacă nu i-ar fi păsat de opinia publică și l-ar fi judecat după propriile merite? Ei bine, adevărul fie spus, o tratase îngrozitor și *doar* pentru acest lucru îl putea judeca aspru. De asemenea, ea cedase în fața unui scandal, care-o determinase să se căsătorească cu el. Și-ar fi dorit să creadă că se căsătorise cu el pentru alte motive decât decența, dar era puțin probabil.

Deci, în toată situația aceasta, care era rolul lui? Nici unul. Până când ajungea acasă, nu putea ști cât de mare era prejudiciul cauzat.

Un băiat ciocolatiu desculț alergă afară din casa mare albă ca să îi ia calul lui Nicholas.

Acesta era singurul lucru cu care Nicholas nu se obișnuise aici – să aibă sclavi. Era singurul lucru pe care îl ura pe insule.

– Oaspeți aveți, sir, în birou, îi spuse menajera.

Îi mulțumi și se îndreptă spre holul deschis, larg, un pic enervat. Cine venise în vizită? Încă mai avea bagaje de făcut și mai avea și o altă întâlnire cu administratorul moșiei. Nu avea timp de stat la taclale.

Intră în biroul întunecat, unde draperiile trase țineau departe căldura de la amiază. Aruncă o privire scaunelor ocupate din jurul biroului său. Prima lui reacție fu să închidă ochii, nevenindu-i să creadă ce vedea. Așa ceva era imposibil.

– Spune-mi că am vedenii, Hawke.

– Ai vedenii.

Nicholas traversă camera și se așeză în spatele biroului.

– Atunci, nu o să te superi dacă te voi ignora?

– Acum mă înțelegi, Jeremy? Se aruncă în gura lupului.

– Ăsta-i cel mai bun ajutor pe care l-ai găsit? întrebă Nicholas sec, arătând spre tânăr. Eu nu rănesc copii. Tu și cohorta ta roșcată nu puteți să vă descurcați fără ajutor?

– Nu pari surprins să mă vezi, Montieth, spuse James rece.

– Ar trebui să fiu?

– Păi, cam da. Ai plecat din Anglia înainte de spânzurare.

–Ah, spânzurarea, se lăsă Nicholas pe spate, zâmbind. S-a strâns multă lume?

–Ți se pare amuzant? întrebă Jeremy.

–Dragul meu băiat, tot ce mi se pare amuzant este propria mea prostie. Dacă aș fi știut că acest om va face din urmărirea mea misiunea vieții lui, n-aș mai fi aranjat cu gardienii să facă pe neglijenții astfel încât el să poată evada.

–Mincinos ordinar! se aprinse Conrad, alăturându-se discuției. Gardienii nu au putut fi mituiți! Le-am oferit suficient ca să știu asta.

–Tu ești Connie, nu-i așa?

–Sunt domnul Sharpe pentru tine!

Nicholas chicoti.

–Ar trebui sa știi că banii nu sunt întotdeauna răspunsul potrivit. De asemenea, este util să cunoști și oamenii potriviți.

–De ce? întrebă James calm.

–O, să nu te îndoiești vreo clipă că motivele mele nu au fost egoiste, bătrâne, răspunse Nicholas. Din moment ce nu urma să fiu prin preajmă ca să particip eu însumi la spânzurare, am decis să refuz și restului populației acea plăcere. Dacă aș fi putut aranja o amânare până la întoarcerea mea, te asigur că aș fi făcut-o. Așa că să nu simți că trebuie să-mi mulțumești.

–Dă-l pe mâna mea, Hawke. Furia puse stăpânire pe Conrad. Ea nu va trebui să afle niciodată.

–Dacă te referi la menajera mea, bătrâna probabil ascultă la ușă chiar acum. Dar nu lăsa asta să te descurajeze, bătrâne.

Conrad se ridică de pe scaun ca o săgeată, dar James îi făcu semn să se oprească. Căpitanul se uită gânditor la Nicholas pentru câteva momente, cercetându-i ochii de chihlimbar și apoi râse.

–Naiba să mă, nu cred nici jumătate din ce ai spus, Montieth! Îi punea la încercare ochii lui Nicholas, privindu-l cu atenție. Dar mă întreb, continuă el încet, care a fost motivul tău real. Te-ai gândit că dacă mă scoți din mizeria în care m-ai băgat, aș încheia pace? N-aș fi făcut-o. Nicholas nu răspunse, și James râse din nou. Nu-mi spune că un bărbat ca tine are conștiință? Un sentiment de sportivitate?

–Nici într-o mie de ani, mormăi Conrad.

– Ah, nu uita, Connie, nu urma să fiu spânzurat pentru ce i-am făcut lui, dar el a fost responsabil pentru arestarea mea.

– Foarte amuzant, spuse Nicholas rece. Acum putem renunța la aceste speculații inutile? Joacă-ți mâna, Hawke, sau ieşi afară. Am treabă de făcut.

– Şi noi la fel avem. Doar nu crezi că ne face plăcere să te vânăm, nu? Se pare că e tot ce mai fac în zilele astea, oftă James. Ultimele şase luni au fost cât se poate de obositoare.

– Vei înțelege dacă nu mă interesează câtuşi de puțin?

– Câtă obrăznicie ai de gând să-i permiți, Hawke? mormăi Conrad. Eşti gata să te răzgândeşti acum?

– Connie are dreptate, interveni Jeremy. Nu înțeleg ce a putut vedea Regan la el.

– Nu poți, băiete? rânji Conrad. Uită-te la fața asta chipeşă.

– Hei, lăsați-o mai moale, amândoi, îi avertiză James. Regan are mai multă minte decât să se lase păcălită de un chip atrăgător. Cu siguranță a văzut mai mult de-atât la el.

– Ei bine, nu este cu siguranță cum mi-am imaginat eu, mormăi Jeremy.

James zâmbi.

– Nu-l poți judeca doar după această primă vizită, Jeremy. Are garda ridicată.

Nicholas simți că fusese încolțit suficient.

– Hawke, dacă ai ceva să-mi spui, spune-o. Dacă vrei o altă răfuială, hai odată. Dar dacă voi trei vreți doar să vă certați pentru vreo puicuță, puteți face asta în altă parte.

– Mai bine ți-ai retrage cuvintele, Lord Montieth, strigă Jeremy. Ea nu este o puicuță!

– Cine naiba e băiatul ăsta?

James chicoti.

– Fiul meu, nu se vede? Am încercat să-l fac să rămână în urmă, pe navă, dar a refuzat cu desăvârşire. A fost hotărât să fie aici să vadă cum vei primi veştile.

– Mă îndoiesc că ai veşti care să mă intereseze.

– Soția ta nu te interesează?

Nicholas se ridică încet, țintuindu-l cu privirea pe căpitan.

– Ce e cu ea?

– Este foarte frumoasă, nu-i aşa?

– De unde?...

Cu un mârâit de furie, Nicholas se aruncă peste birou şi îl apucă pe James de gât. Fu nevoie de intervenţia lui Conrad şi a lui Jeremy ca să-l ia de pe căpitan. Îl ţinură în loc, fiecare apucându-l de câte un braţ.

– Dacă i-ai atins un singur fir de păr, Hawke, te omor!

James îşi frecă gâtul care-l durea, dar o sclipire îi lumina ochii negri. Era mulţumit.

– Ce ţi-am spus eu, Connie? Este asta reacţia unui bărbat căruia nu-i pasă? jubilă el.

– Soţia mea, mârâi Nicholas înainte ca măcar Conrad să apuce să se gândească ce să răspundă, ce i-ai făcut?

– O, ce spectacol, râse James. Conrad şi Jeremy îl strânseră şi mai tare pe Nicholas. Ce dulce răzbunare ar fi, băiete, să inventez o poveste cu care să te chinuiesc. Ţi-aş putea spune că ţi-am răpit scumpa soţie, ceea ce este chiar adevărat, de fapt. Intenţionasem să mă folosesc de ea pentru a te scoate din ascunzătoare. Ştii, noi nu ştiam că plecaseşi din ţară. Şi... din păcate, nu ştiam cine este soţia ta.

– Nu-mi spune că neînfricatul căpitan Hawke s-a lăsat intimidat de familia ei?

Întrebarea fu întâmpinată cu un râs atât de zgomotos din partea celor trei, că Nicholas fu luat prin surprindere. Reuşi să scape din strânsoarea lui Jeremy, apoi îi dădu o lovitură uimitoare lui Conrad în stomac. Se eliberă pentru o clipă, dar numai pentru o clipă.

– Uşurel, băiete. James întinse o mână ca să-l oprească pe Nicholas să mai lupte. Nu vreau să te rănesc. Rânji. Mai ales după ce mi-a luat săptămâni întregi să mă recuperez ultima oară.

– Asta ar trebui să mă liniştească? Mi-a luat la fel de mult timp ca să mă recuperez şi m-a împiedicat să o descurajez pe Regina... Ei bine, asta nu este treaba ta.

– Depinde de cum priveşti lucrurile, băiete. Ştiu că ai încercat să o faci să-ţi dea papucii. Păcat că nu a făcut-o, oftă el, dar nu despre asta e vorba.

– Dar spune odată despre ce e vorba! urlă Nicholas. Ce i-ai făcut Reginei?!

– Dragul meu flăcău, Regan nu va păți niciodată nimic rău din cauza mea. Doar e nepoata mea iubită.

– Regan? Nu dau doi bani...

– Nu?

Atitudinea căpitanului îl făcu pe Nicholas să înțepenească, încercând să-și adune gândurile. Dintr-odată, ce nu observase mai înainte deveni clar acum, când se uită la Hawke. Hawke și băiatul aveau trăsături distinctive, și la fel și ...

– James Malory?

– În carne și oase.

– Să fiu al naibii!

James râse.

– Nu te agita prea tare. Imaginează-ți cum m-am simțit eu când am aflat că prin căsătoria ta acum faci parte din familia mea. S-a zis cu planurile mele.

– De ce? replică Nicholas. Din câte îmi amintesc, familia te-a renegat.

– Asta era înainte de reuniunea noastră. M-am împăcat cu frații mei datorită lui Regan. Are un fel al ei de a obține ce vrea.

– Nu-i așa? murmură Nicholas cu o voce plină de ironie. Atunci, ce cauți aici? Ai venit să mă feliciți?

– Deloc, dragul meu, zâmbi James. Am venit să te iau acasă.

Ochii lui Nicholas erau de-a dreptul fioroși.

– Ba bine că nu!

– Fie că vrei, fie că nu vrei, vei veni cu noi. Zâmbetul lui James deveni amenințător.

Nicholas îi privi pe rând, unul după altul, dându-și seama că erau serioși.

– Escorta voastră nu este necesară. El decise să spună adevărul. Nava mea este gata. Pornesc dis-de-dimineață. Mă hotărâsem deja să mă întoarcă în Anglia, așa că nu am nevoie de voi, domnilor.

– Cum spui tu, dragul meu, răspunse James cu îndoială.

– Spun adevărul.

– Faptul că pleci din port pe cont propriu nu garantează că vei ajunge în Anglia. Nu, trebuie să insist să vii cu noi.

Temperamentul lui Nicholas se încinse din nou.

– De ce?

– Fraților mei nu le place că ți-ai părăsit soția. Vor să te întorci, ca să te poată ține sub supraveghere.

– În viața mea nu am auzit o asemenea prostie! Nu mă pot forța să rămân în Anglia dacă îmi doresc să plec.

– Nu îmi pasă ce faci după ce ajungi acasă, ridică din umeri James. Eu doar îi urmez ordinele lui Jason. Mi-a spus să te aduc acasă și așa voi face.

În timp ce îl escortară pe Nicholas afară din cameră, Jeremy îi șopti tatălui său:

– Unchiul Jason nu a spus că trebuie să-l aducem înapoi. A spus doar că trebuie să-i spunem de copil dacă dăm de el.

– Nu am mai făcut ce-mi cere fratele meu de la majorat, băiete, îi șopti tatăl lui. Nu am de gând să încep acum.

– Dar dacă ar ști, poate nu s-ar mai împotrivi atât.

James chicoti.

– Am spus eu cumva că vreau să aibă parte de o călătorie plăcută?

Capitolul 26

– Nicholas!

Eleanor sări repede în picioare când cei trei bărbați intrară în salonul de primire din casa lui Nicholas din Londra.

Reggie se ridică mai încet, cu ochii mijiți. Soțul ei era flancat din ambele părți.

– Unchiule James, tu ești de vină pentru asta?

– S-a întâmplat să dau nas în nas cu el, scumpo.

– Ei bine, poți să-l duci înapoi, oriunde s-a întâmplat să dai nas în nas cu el, spuse ea cu asprime. Nu este bine-venit aici.

– Regina! spuse Eleanor uimită.

Reggie își încrucișa brațele pe piept, refuzând cu încăpățânare să se uite la mătușa lui Nicholas. Se apropiase foarte mult de Eleanor în ultimele luni, ajunsese chiar să o iubească. Dar nimeni, nici rudele ei, nici ale lui, nu aveau să o facă pe Reggie să accepte un bărbat care îi fusese adus înapoi cu forța. Umilința acestui gest era aproape la fel de rea ca și părăsirea.

Nicholas o studie pe Regina pe furiș, pretinzând că se uita la mătușa lui. Îi venea să izbească cu pumnul în ceva, în orice. Și, de asemenea, simțea nevoia de a plânge. Uită-te la ea! Era clar că știa despre părinții lui și îl disprețuia din cauza asta. Citea asta pe buzele ei rigide; în postura ei sobră, de neînduplecat. „Deci Miriam i-a spus. Bine, am terminat și cu asta." Dacă ura gândul de a fi căsătorită cu un bastard, atunci asta merita pentru că îl forțase să o ia de nevastă.

Faptul că fusese adus acasă de unchiul ei îl făcuse să uite că se hotărâse chiar el să se întoarcă și să se împace cu ea. De fapt, uitase totul, cu excepția furiei lui.

– Nu sunt bine-venit aici, doamnă? spuse Nicholas ușor. Mă înșel eu, sau această casă îmi aparține?

Ochii ei îi întâlniră pe ai lui pentru prima dată. Doamne, uitase cât de devastatori erau ochii aceia de chihlimbar. Și arăta minunat, foarte bronzat, cu părul strălucitor, ars de soare. Dar nu-i putea permite să o păcălească iar.

– Uiți, domnule, că ai refuzat să împarți o casă cu mine. Ca să fiu și mai exactă, mi-ai *oferit* casa ta.

– Silverley, nu casa mea din oraș. Și ce naiba i-ai făcut casei ăsteia? întrebă el privind în jur la tot mobilierul nou și la tapetul cu flori.

Reggie zâmbi inocent și spuse cu vocea ei dulce:

– Vai, Nicholas, nu-ți place? Desigur, tu nu ai fost aici să mă ajuți să decorez, dar am fost chibzuită cu banii tăi. A costat doar patru mii de lire sterline.

James se întoarse repede ca să-și ascundă zâmbetul. Conrad descoperi brusc ce fascinant era tavanul. Numai Eleanor se încruntă. Cei doi tineri se fixau acum din priviri.

– Nicholas, așa o întâmpini pe soția ta după șapte luni?

– Ce faci aici, mătușă Ellie?

– Şi aşa mă întâmpini pe mine? Figura lui nu se înmuie. Ea oftă. Dacă vrei să ştii, casa aceasta este atât de mare încât m-am gândit că Reginei i-ar prinde bine compania mea. Nu era normal ca soţia ta să locuiască singură aici.

– Am lăsat-o la Silverley! tună el.

– Să nu îndrăzneşti să ţipi la Ellie! strigă Reggie la el. Şi du-te tu să locuieşti la Silverley cu Miriam. Mie îmi place aici.

– Cred că ne vom întoarce amândoi la Silverley, spuse el cu o voce rece, acum că nu mai am nici un motiv să o evit pe mama.

– Inacceptabil.

– Nu ţi-am cerut permisiunea. Un soţ nu are nevoie de permisiunea soţiei sale... pentru nimic, spuse el cu asprime.

Ea rămase fără suflare la înţelesul cuvintelor.

– Ai renunţat la toate aceste drepturi, spuse ea cu înverşunare.

El zâmbi.

– Nu am renunţat. Doar că nu le-am folosit... până acum. La urma urmei, familia ta şi-a dat atât de mult silinţa să ne aducă iar împreună, că eu, unul, nu vreau să-i dezamăgesc, spuse el cu cruzime.

– Lady Reggie, întrerupse din uşă o servitoarea mai în vârstă. Este timpul.

– Mulţumesc, Tess, şi Reggie îi făcu semn din cap bonei să plece, apoi se întoarse către James şi Conrad şi le spuse: Ştiu că aţi avut intenţii bune, dar veţi înţelege că nu vă mulţumesc pentru efortul făcut.

– Ai spus într-adevăr că te poţi descurca de una singură, Regan, îi aminti James.

Ea zâmbi pentru prima dată de la sosirea lor. Era vechiul ei zâmbet neastâmpărat şi îi îmbrăţişă şi îi sărută pe ambii bărbaţi.

– Aşa am făcut până acum. Şi aşa voi face şi în continuare. Acum, domnilor, vă rog să mă scuzaţi, trebuie să mă ocup de fiul meu.

James şi Conrad izbucniră în râs când Reggie ieşi din salon. Soţul ei rămase neclintit de parcă ar fi prins rădăcini, cu gura deschisă şi cu o privire perplexă.

– Ce ţi-am spus eu, Connie? urlă James. Merită expresia de pe faţa lui tot efortul depus sau nu?

Capitolul 27

Nicholas dădu pe gât cel de-al treilea coniac în douăzeci de minute şi îşi turnă încă un pahar. James Malory şi Conrad Sharpe, care îi fuseseră umbre pentru atât de mult timp, tocmai plecaseră, iar el încă era înfuriat de cât de mult se amuzaseră pe seama lui. Chiar şi aşa, îşi spuse sieşi, avea probleme mai importante care să-l macine.

Stătea în ceea ce fusese până de curând biroul său, dar care acum era un salonaş de muzică. Un salon de muzică! Dacă acesta nu era un gest de răutate făcut în ciuda lui, atunci nu ştia ce era. Biroul unui bărbat era sacru. Şi ea nu îi schimbase biroul, ci îl anulase cu totul.

Nu se aşteptase ca el să se întoarcă la un moment dat? Sau sperase că o va face? Să o ia naiba! Soţia lui frumoasă şi blândă se transformase într-o femeie răzbunătoare, iute la mânie, din acelaşi aluat ca şi cei doi unchi ai ei mai tineri. Să-i ia naiba şi pe ei!

Eleanor măsura cu paşii camera, uitându-se dezaprobator la Nicholas de fiecare dată când ridica paharul cu coniac la buze. Îl vedea cum fierbe de mânie.

– Ce dracu' a făcut cu actele mele, cu biroul meu, cărţile mele?

Eleanor se forţă să fie calmă.

– Tocmai ai aflat că ai un fiu. Doar asta eşti în stare să întrebi?

– Vrei să spui că nu ştii unde mi-a pus lucrurile?

Eleanor oftă.

– În pod, Nicky. Totul este în pod.

– Ai fost aici când mi-a întors casa cu susul în jos? o acuză el.

– Am fost aici, da.

– Şi nu ai încercat s-o opreşti? întrebă el neîncrezător.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Nicky, te-ai căsătorit. Doar nu te-ai aşteptat să păstrezi o reşedinţă de burlac după căsătorie.

– Eu nu am vrut să mă căsătoresc, spuse el cu amărăciune. Şi m-am aşteptat să rămână unde am lăsat-o, nu să-mi invadeze

spațiul de aici. Dacă voia să redecoreze, de ce naiba nu şi-a satisfăcut dorința schimbând Silverley?

– De fapt, cred că Silverley i-a plăcut exact cum era.

– Atunci, de ce nu a rămas acolo? izbucni el.

– Chiar trebuie să întrebi?

– Care a fost problema? mârâi. Draga mea mamă nu a vrut să predea frâiele?

– Regina şi-a ocupat locul cuvenit acolo, dacă la asta te referi.

– Atunci s-au înțeles de minune? Ei bine, de ce nu? râse batjocoritor. Au atât de multe în comun, amândouă mă disprețuiesc.

– Eşti nedrept, Nicky.

– Nu-mi spune că o să-ți aperi sora şi după atâta amar de vreme?

– Nu, răspunse Eleanor cu tristețe.

– Înțeleg. Îi iei partea Reginei. Ei bine, ai vrut să mă însor cu ea. Eşti mulțumită de felul în care au decurs lucrurile?

Eleanor scutură din cap.

– Jur că pur şi simplu nu te mai recunosc. De ce ai făcut-o, Nicky? Este o fată minunată. Te-ar fi putut face atât de fericit.

O durere bruscă îi invadă pieptul şi simți că se sufocă. Nu putea fi niciodată fericit alături de Regina, indiferent de cât de mult şi-ar fi dorit. Dar Eleanor nu putea înțelege de ce, pentru că Miriam nu îi spusese niciodată adevărul. De când se ştia el, surorile nu fuseseră apropiate. Şi dacă Miriam sau Regina nu îi spuseseră, cu siguranță el nu avea de gând să o facă. Scumpei Ellie îi va fi milă de el şi el nu voia să audă de aşa ceva. Mai bine să creadă despre el că era un diavol împielițat, aşa cum îl percepeau toți.

Se uită în jos, la paharul din mână şi murmură:

– Nu-mi place să fiu forțat.

– Dar gestul fusese deja făcut, sublinie Eleanor. Te-ai însurat cu ea. Nu i-ai putut da nici o şansă?

– Nu.

– În regulă. Am înțeles. Erai înverşunat. Dar acum, Nicky, nu poți încerca acum?

– Şi să-mi râdă în față? Nu, mulțumesc.

– A fost rănită, asta-i tot. La ce te aşteptai când ți-ai părăsit mireasa în ziua nunții? Mâna strânse cu putere sticla.

– Ţi-a spus ea asta? Că a fost rănită?

Eleanor se uită în altă parte.

– De fapt...

– Aşa mă gândeam şi eu.

– Nu mă întrerupe, Nicky, se încruntă ea cu asprime. Urma să spun că refuză cu desăvârşire să vorbească despre tine cu mine. Dar crede-mă că o cunosc pe fată după ce am locuit împreună cu ea timp de patru luni.

– Este înţeleaptă să nu-ţi spună ce crede. Ştie că ai o slăbiciune pentru mine.

– Tu pur şi simplu nu o să te dai pe brazdă, nu? strigă ea. El refuză să răspundă şi ea îşi pierdu răbdarea. Şi cu fiul tău ce o să se întâmple? O să crească într-o familie dezbinată de conflicte, aşa cum ţi s-a întâmplat ţie? Asta îţi doreşti pentru el?

Nicholas se smuci din scaun şi îşi aruncă paharul în perete. Eleanor fu prea şocată ca să vorbească şi, după o clipă, el explică, rostind cu o voce răguşită:

– Nu sunt prost, doamnă. Poate că a spus tuturor că băiatul este al meu, dar ce altceva poate să spună? Las-o să încerce să-mi spună în faţă că acel copil este al meu!

– Vrei să spui că tu şi ea... că tu niciodată...

– O singură dată, mătuşă Ellie, o singură dată. Şi s-a întâmplat cu patru luni înainte să mă căsătoresc cu ea!

Figura lui Eleanor se relaxă.

– A născut la cinci luni după nuntă, Nicky.

Inima îi stătu în loc, apoi spuse convins:

– Naşterea a fost prematură.

– Nu a fost! izbucni Eleanor. De ce ai spune una ca asta?

– Pentru că mi-ar fi spus despre copil ca să mă ţină lângă ea dacă ar fi fost însărcinată atunci când am plecat, spuse el gânditor. Nu poţi să-mi spui că nu ştia pentru că ar fi fost însărcinată în patru luni. De asemenea, s-ar fi văzut, şi nu a fost cazul. Ar fi putut fi doar într-o lună sau două atunci când am plecat şi, evident, nu era conştientă de starea ei.

– Nicholas Eden, până când nu încetezi să mai fii atât de pervers, nu mai am ce vorbi cu tine!

Spunând asta, Eleanor ieşi furioasă din cameră. Nicholas puse mâna pe carafa de brandy şi fu pe cale să o trimită după pahar. În loc de asta, o duse la buze. De ce nu?

Da, i-ar fi spus dacă ar fi fost însărcinată atunci când s-au căsătorit. Îşi aduse aminte de vremurile când le permitea altor bărbaţi să o ducă acasă. Îşi aminti de George Fowler în special şi de furia aprigă pe care acesta o trezea în el. Să fi fost o intuiţie? Să fi ştiut că nemernicul nu avea s-o ducă direct acasă?

Nicholas era atât de furios, încât abia mai putea gândi lucid. Încercase să nu se gândească la copil din momentul în care aflase de naşterea lui. Fiul lui, zicea ea? Las-o doar să încerce să-l convingă şi pe el de asta.

Capitolul 28

Reggie zâmbi absentă în timp ce pumnul micuţ îi frământa sânul. Alăptarea fiului ei fusese întotdeauna un moment minunat şi plin de satisfacţie, dar în seara asta gândurile ei se întorceau la ceea ce se întâmpla la parter. Nici măcar nu observă când gurița se opri din supt.

–A adormit din nou, Reggie, şopti Tess.

–O, aşa este. Dar nu pentru mult timp, nu?

Reggie ridică uşor copilul pe umăr şi îl mângâie pe spate. Capul i se lipi acolo, trăgând aer încă o dată, după care renunţă. Ea se uită în sus şi zâmbi la fosta ei bonă, acum bona fiului ei.

–Poate că de data asta nu se va mai trezi, îi şopti Reggie lui Tess în timp ce îl puse înapoi în pat. Dar în momentul în care îl puse jos pe burtică, îşi dădu capul pe spate cu o mişcare bruscă, începu să mişte vioi din picioare şi ochii curioşi se deschiseră.

–Este normal, zâmbi Tess. Pur şi simplu nu mai are nevoie de la fel de mult somn acum. Creşte.

–Atunci va trebui să încep să îţi caut ajutoare.

– Nu îţi bate capul cu asta, spuse Tess încrezătoare. Când o avea şase luni şi va începe să meargă de-a buşilea, atunci voi fi recunoscătoare pentru ajutor.

– Dacă spui tu, râse Reggie. Dar du-te să serveşti cina acum. O să stau eu cu el până termini.

– Nu, nu, fata mea. Ai companie jos.

– Da, oftă Reggie, soţul meu. Dar cum nu am nimic să-i spun, nu o să mă duc jos. Acum du-te, Tess. Şi, te rog, spune să-mi trimită şi mie o tavă sus, da?

– Dar...

– Nu! Reggie luă iar în braţe bebeluşul treaz. Acest domn de aici este singura companie pe care mi-o doresc în seara aceasta.

Tess plecă, iar Reggie renunţă la toate pretenţiile de comportament de lady şi se întinse pe podea să se joace cu fiul ei, imitându-i sunetele şi gesturile şi făcându-l să zâmbească. Încă nu era suficient de mare să râdă, dar n-avea să mai dureze mult, pentru că auzise suficiente râsete în jurul lui. Mulţimea de vizitatori, de la slujitori la unchii ei, toţi încercaseră să-l facă să zâmbească cu diverse giumbuşlucuri care erau la fel de ridicole ca ale mamei lui.

Cât îl iubea pe omuleţul acesta. Chiar înainte de naşterea lui, se confruntase cu o depresie teribilă. Dar de la naştere, care îl uimise pe medic cât de uşoară fusese pentru o primă sarcină, Reggie deborda de euforie. Clar şi simplu, copilul îi lumina viaţa. De fapt, în ultimele două luni, fusese atât de ocupată să înveţe despre noul ei statut se mamă şi să se bucure de el, încât rareori se mai gândise la Nicholas sau, cel puţin, nu mai mult de o duzină de ori pe zi.

– Dar acum s-a întors, iubire. Ce ne vom face? oftă Reggie.

– Nu te aştepţi ca el să-ţi răspundă, nu?

– Of, Meg, m-ai speriat!

– O vrei acolo jos pe podea? Meg ţinea în mână o tavă cu mâncare. Am surprins-o pe slujnică venind aici cu ea.

– Acolo, pe masă, te rog, o direcţionă Reggie. Şi acum, spune-mi totul despre ieşirile tale cu Harris. Nicholas îl lăsase pe Harris în urmă, spre disperarea valetului. Bietul bărbat fusese nefericit în toate aceste luni, şi cu atât mai mult după ce Reggie se mutase în casa de la oraş. Se arătase de-a dreptul ostil, iar

el şi Meg avuseseră câteva confruntări aprinse, apărându-şi teritoriul.

Brusc, după venirea pe lume a copilului, totul se schimbase. Harris se deschisese faţă de Reggie sau, mai exact, faţă de Meg. Astfel, Meg şi Harris descoperiseră cu surprindere că se simpatizau unul pe celălalt. În ultima vreme chiar ieşiseră împreună şi se înţeleseseră de minune atâta timp cât Meg nu spunea nimic care să-l denigreze pe viconte.

Meg puse tava jos, cu zgomot.

– Lasă-l încolo pe încăpăţânatul ăla cu care mi-am pierdut vremea. Nu cred că o voi mai face. Ce face în momentul în care aude că vicontele este aici? Nici nu-şi cere scuze că mă lasă singură, ci se şi grăbeşte la etaj ca să-l vadă pe milord! L-aş fi scutit eu de deranj. Tess mă informase că încă o sticlă de coniac tocmai fusese trimisă în salonul de muzică.

– Salonul de muzică? Ah, da, chicoti Reggie brusc. Salonul de muzică. Uitasem ce am făcut cu biroul său.

– Tess a spus că el şi Lady Ellie ţipau unul la celălalt, o informă Meg.

– Da? Mi-e teamă că nu mă interesează.

– Prostii, râse ironic Meg. Ai da orice să ştii ce au spus despre tine.

– Presupui că se certau din cauza mea.

– Dacă nu din cauza asta, atunci de ce?

– Da chiar, din ce cauză? întrebă Nicholas din uşa deschisă.

Meg se întoarse valvârtej, blestemându-se că nu a închis uşa. Reggie, întinsă pe podea, îşi dădu capul pe spate şi se uită de jos în sus la soţul ei. Era întinsă pe spate, cu fiul ei întins pe pieptul său. Se ridică încet.

Nicholas se apropie de ea, zărind un căpşor pe umărul ei, cu un pumn înfipt sănătos în gură. Smocul de păr negru şi ochii albaştri vii erau de neconfundat. Un Malory din cap până în picioare. Îi dădu roată şi îi oferi mâna.

– Faci des asta, iubire?

Nu se lăsă păcălită de tonul moale. Avea buzele rigide şi o strălucire aprinsă în ochi. Asta-i bună, nu îi plăcuse deloc fiul său! Cum putea sta aşa uitându-se la el şi să nu fie încântat?

Mândria ei de mamă o făcu să se înfurie. Se sprijini de mâna lui și se ridică, dar în momentul în care fu în picioare, se întoarse cu spatele la el.

– Dacă nu ai venit aici ca să-l vezi pe Thomas, poți pleca, rosti ea glacial.

– O, dar am venit să-l văd, rânji Nicholas încruntat. I-ai pus numele Thomas, după tatăl tău?

Reggie puse ușor copilul în patul lui și se aplecă să-l sărute. Se întoarse și își confruntă soțul.

– Thomas Ashton Malory Eden.

– Ei bine, cu asta te-ai asigurat că familia *ta* e bine reprezentată, nu-i așa?

Sarcasmul lui o făcea să-i fiarbă sângele în vene.

– Dacă ți-ai fi dorit să-l numesc după familia ta, ar fi trebuit să fii prin preajmă la naștere.

– De ce nu mi-ai spus?

Strânse din ochi. Încă o clipă și vor începe să țipe, iar ea nu va permite acest lucru în camera copilului.

– Meg, stai tu cu Thomas până se întoarce Tess, te rog. Apoi îi zise lui Nicholas: Camerele mele sunt pe partea cealaltă a holului. Dacă vrei să termini această conversație, mă poți vizita acolo.

Reggie nu îl aștepta și porni țanțoș pe hol, intrând în salonul ei de zi. Nicholas o urmă, închizând ușa cu putere. Ea se întoarse și se uită urât la el.

– Dacă vrei să trânțești ușile, fii amabil și fă acest lucru într-o altă parte a casei.

– Dacă vreau să trântesc ușile, ceea ce nu am făcut acum, o voi face unde vreau eu în casa mea. Acum răspunde-mi! De ce nu mi-ai spus?

Ce să-i răspundă? Nu avea de gând să admită că nu voise să-l țină lângă ea în acest fel. Nu era deloc sigură că era ceva care l-ar fi putut face să nu plece, nu în condițiile când el nu reușise să arate nici cea mai mică urmă de afecțiune nici față de ea, nici față de fiul lui.

În cele din urmă, ea întrebă pur și simplu:

– Ar fi schimbat cu ceva situația?

– Cum vom şti vreodată, din moment ce nu mi-ai spus? Comportamentul lui căpătă o notă sardonică. Desigur, există posibilitatea ca tu să nu fi ştiut şi, prin urmare, nu aveai cum să-mi spui.

– Să nu ştiu că sunt însărcinată în patru luni? Ea zâmbi. Am avut foarte puține simptome, e adevărat. Dar patru luni? Oricărei femei îi este clar până atunci.

Se apropie până când fu în picioare chiar în fața scaunului ei.

– De obicei, la patru luni şi toți ceilalți își pot da seama de sarcină, spuse el încet, datorită motivului evident al pântecului mărit. Nu aveai aşa ceva, iubire.

Ochii lui Reggie dădură de ai lui şi rămase uluită de ce citi în ei.

– Crezi că nu e al tău! şopti ea neputând să creadă aşa ceva. Nu e de mirare că de-abia te-ai uitat la el! Se ridică şi el se dădu înapoi ca să îi permită să treacă. Se adresă camerei întregi. O, este incredibil! Nu m-am gândit nici o clipă că vei gândi asta.

Totuşi, putea vedea ironia situației şi, în alte împrejurări, ea ar fi râs. Ce răzbunare perfectă pentru felul în care o tratase vârându-i pe gât copilul altui bărbat la întoarcere. Dar Reggie nu era într-o dispoziție în care să perceapă partea amuzantă a lucrurilor. Fusese şocată să-l vadă din nou şi avusese un şoc şi mai mare înțelegând concluzia lui nedemnă.

Îi atinse umărul, rotind-o ca să fie față în față cu ea.

– Această pretinsă surpriză este cea mai bună reprezentație de care eşti în stare, doamnă? Ai avut suficient timp să inventezi o scuză ca să explici cum rochia de mireasă se mula perfect pe talia ta minusculă în ziua în care m-am căsătorit cu tine. Sunt foarte curios să aud ce inventezi.

Ochii ei migdalați se întunecară şi se micşorară, transformându-se în nişte fante subțiri, ce emanau furie, dar își menținu vocea calmă:

– Eşti? Ar putea fi scuza evidentă a unui corset bine strâns. Asta să spun că a fost? Ai crede asta? Nu? Oricum nu contează, din moment ce nu-mi strâng niciodată tare corsetul.

– Atunci recunoşti? mârâi el.

– Ce să recunosc, Nicholas? Îți spun că am avut o sarcină foarte atipică. A fost atât de neobișnuită, de fapt, încât am început chiar eu să-mi fac griji că era ceva în neregulă cu copilul meu când eram însărcinată în șapte luni și am văzut o femeie care era gravidă doar în cinci luni și era de două ori cât mine. Trase adânc aer în piept. Unchiul Jason m-a asigurat că sarcina bunicii mele s-a desfășurat la fel. Lumea de-abia își dădea seama că era însărcinată până când a născut. Mi-a spus că el și frații lui s-au născut la fel de mici ca Thomas și uite cum arată azi. Și avea dreptate. Thomas crește în salturi, perfect format, perfect normal. Într-o bună zi, probabil va fi la fel de dezvoltat ca tatăl său. Ea termină, aproape rămânând fără respirație, fiind încă furioasă, dar un pic ușurată. Îi spusese totul. Acum, ce avea să creadă sau să nu creadă depindea doar de el.

– A fost o poveste bună, originală, iubire, cu siguranță mai bună decât mă așteptam.

Reggie clătină din cap. El își făcuse o părere și nu avea de gând să renunțe la ea.

– Dacă nu vrei să-l recunoști pe Thomas, atunci nu o face. Chiar nu-mi pasă ce crezi, spuse ea simplu.

Nicholas explodă.

– Spune-mi că este al meu! Spune-mi în cuvinte simple.

– Este al tău.

– Nu te cred.

– Bine. Dădu din cap. Acum, dacă mă scuzi, mi se răcește cina.

El o privi cu uimire în timp ce trecu pe lângă el și se îndreptă spre ușă.

– Nu încerci să mă convingi?

Reggie se uită la el și ezită. Privirea lui uluită, în care se citea o ușoară speranță, aproape că o făcu să se înmoaie. Dar ea făcuse tot ce putuse. Convingerea trebuia să vină din interiorul lui.

– Pentru ce? răspunse ea. Thomas nu are nevoie de tine. Mă are pe mine. Și cu siguranță nu va duce lipsă de atenție masculină, nu cu patru unchi care dau în mintea copiilor pentru el.

– Peste cadavrul meu! strigă el. Nu voi permite ca acei dictatori nemernici să-mi crească... Închise gura, uitându-se la ea cu furie. Du-te și mănâncă-ți cina!

Reggie zâmbi în timp ce reveni în camera copilului, redobândindu-şi starea de bine. Foarte bine! Acum avea cu siguranţă ceva la care să se gândească, nu-i aşa?

Capitolul 29

Nicholas se ridică încet, încruntându-se să desluşească zgomotul necunoscut care îl trezise. Îşi scutură capul şi se întinse din nou, dar nu dură mai mult de o clipă şi fu pe deplin treaz. Copilul plângea. Pesemne că îi era foame.

Descoperise ce se auzea, dar rămase treaz, întrebându-se de câte ori se întâmpla chestia asta cu sculatul altora din somn. Dar nu conta. Mâine se vor întoarce toţi la Silverley. Şi dacă rămânea şi el acolo, camerele lui erau mai departe de camera copilului decât aici.

Dacă rămânea? De ce nu ar rămâne? Miriam îl ţinuse departe de Silverley ani întregi, dar Miriam nu mai avea ce rău să facă, nu după ce îi spusese Reginei despre naşterea lui. Odată ce ea ştia asta, nu mai conta dacă afla şi restul lumii. Miriam nu-l mai putea răni acum. Şi cu siguranţă, el nu avea de gând să îi permită Reginei să-l ţină departe de Silverley. Silverley era, îşi aminti el cu înverşunare, casa lui. Încă mai avea nişte drepturi în lumea asta!

Era linişte acum – fără îndoială, copilul era hrănit de doică. Oare se trezise şi Regina? Şi-o imagină în camera de alături, ghemuită în pat, probabil dormind dusă. Trebuia să fi fost obişnuită cu aceste episoade şi cu siguranţă dormea fără să fie deranjată.

Cum nu o mai văzuse niciodată în pat, nu putu să-şi închipuie prea bine cum ar arăta. Avea oare mâinile împreunate sub bărbie ca un copil? Părul ei brunet era despletit sau vârât într-o bonetă de noapte? Cât de lung era părul ei? Nu îl văzuse niciodată altcumva decât aranjat în mod formal. În ce era îmbrăcată? Nu ştia nimic despre ea, şi era soţia lui.

Avea tot dreptul să meargă câțiva pași până la camera ei, să o trezească și să facă dragoste cu ea. Își dorea asta. Dar ea nu va fi niciodată de acord. Nu mai era tânăra pasională și pură care îi oferise fecioria ei într-o noapte caldă de vară. Îl va respinge, îl va trata cu dispreț și batjocură. Nu avea de gând să îndure așa ceva.

Dar... ea nu trebuia să știe că el mersese tiptil în camera ei și se uitase la ea, nu? Nicholas se dădu jos din pat și își luă halatul înainte chiar să ducă la bun sfârșit gândul. În scurt timp, fu în încăperea dintre salonul de zi al Reginei și camera bebelușului. Ușa ei era închisă și sub ușă nu se vedea nici o lumină. În schimb, ușa de la camera copilului era întredeschisă și se zărea o lumină slabă. O femeie fredona încetișor un cântec de leagăn familiar.

Nicholas puse mâna pe ușa închisă, pe ușa Reginei. Dar simți o atracție ciudată pentru camera bebelușului. Doicii nu îi va plăcea să fie deranjată, dar el își dori brusc să intre în încăperea aceea, și nu într-a Reginei. Nu se uitase cum trebuia la băiat, mai devreme. Ce moment mai bun decât acum?

Nicholas împinse ușa întredeschisă. Bona, Tess, dormea buștean într-un pătuț aflat lângă perete. O lampă mică lumina pe o masă de lângă un fotoliu plușat. În acel fotoliu stătea Regina, care își alăpta fiul.

Îl făcu să se oprească în loc de mirare. Doamnele din înalta societate nu își alăptau copiii. Nu se cădea. O vedea dintr-o parte, cu capul aplecat asupra copilului, fredonând încet. Buclele scurte, la modă în timpul zilei, îi încadrau fața, în timp ce restul părului ei era lung și strălucitor, revărsându-se peste partea din spate a fotoliului în valuri – așa îl purta în miez de noapte. Era îmbrăcată cu un halat alb cu mâneci lungi, descheiat, care dezvăluia o cămașă de noapte din același material, tras în jos pe o parte, suficient cât să-i dezvelească un sân. Gura copilului sugea cu nesaț și o mânuță se odihnea chiar deasupra sfârcului, ca și cum ar fi ținut sânul prizonier.

Nicholas fu fascinat. Din străfundurile inimii, sentimente necunoscute îl luară cu asaltat, sentimente tandre, care îl vrăjiră.

Chiar şi atunci când ea îi simți prezența şi îşi ridică privirea, el nu se mişcă.

Privirile li se întâlniră. Pentru multă vreme, se uitară pur şi simplu unul la altul. Ea nu arătă nici surprindere, nici mânie. El nu simți nimic din ostilitatea de mai devreme. Păreau să se atingă reciproc fără a-şi folosi mâinile, printre ei trecând un fel de curent care trecea dincolo de neînțelegerile dintre ei.

Regina fu prima care îşi luă privirea.

– Îmi pare rău dacă te-a trezit.

Nicholas îşi veni în fire.

– Nu, nu, nu contează. Nu... mă aşteptam să te găsesc aici. Apoi întrebă timid: Nu ai putut să găseşti pe cineva care să-l alăpteze?

Reggie zâmbi.

– Nu am căutat. Când Tess mi-a spus că mama a sfidat tradiția şi m-a alăptat ea, am hotărât să fac acelaşi lucru cu Thomas. Nu am regretat nici o clipă.

– Dar te privează de multe, totuşi, nu-i aşa?

– Nu am ce altceva să fac, nu am de mers nicăieri ca să fiu departe de Thomas. Firește, nu pot face multe vizite, dar nu pot numi asta o privațiune.

El nu mai avea nimic de spus, dar nu voia să plece.

– N-am văzut niciodată o mamă alăptându-şi pruncul. Te deranjează? întrebă el neîndemânatic.

– Este băiatul t... nu, nu mă deranjează, termină ea, fără să-şi ia ochii de la copil.

El se rezemă de uşă pentru o clipă, studiind-o. Era copilul lui? Ea aşa spunea. Şi fiecare instinct îi confirma că era adevărat. Atunci, de ce refuza cu încăpățânare adevărul? Pentru că să părăsească o soție care îl forțase să o ia de nevastă era un lucru, dar să părăsească o soție însărcinată era cu totul altceva.

Într-adevăr, nu îi spusese. Dar plecarea lui era vrednică de dispreț, având în vedere sarcina prin care trecuse de una singură. La naiba cu totul! Ea îl pusese în această poziție când nu-i spusese nimic despre starea ei. Cum naiba avea să iasă din situația asta?

Reggie întoarse băiatul ca să îi dea celălalt sân. Nicholas rămase fără răsuflare când ambele sfere crem rămaseră descoperite pentru o clipă, înainte ca ea să își acopere unul dintre sâni.

El se apropie de ea încet, atras împotriva voinței sale, și nu se opri până când nu ajunse în fața scaunului ei. Ea se uită în sus la el, dar el nu avu încredere în sine să o privească în ochi. Doar atât putea face ca să se abțină să nu o atingă.

Nu își luă ochii de la copil, dar astfel privirea îi căzu pe pieptul ei, către gâtul gol și pe buzele moi. Ce ar face dacă ar săruta-o? Se aplecă ușor ca să afle.

Nicholas auzi cum respirația i se întretăie chiar înainte să pună stăpânire pe gura ei. O sărută scurt și dulce, cu o atingere ușoară și încheie înainte ca ea să aibă vreo șansă să-l respingă. Apoi se îndreptă de spate, încă evitându-i ochii.

– E un copil minunat, Regina.

Trecu ceva timp înainte ca ea să răspundă.

– Îmi place să cred asta.

El zâmbit șovăielnic.

– Îl invidiez în acest moment.

– De ce?

Se uită fix în ochii limpezi, albastru-închis.

– Trebuie să întrebi?

– Nu mă vrei, Nicholas. Ai fost destul de clar în privința asta înainte de a pleca. Te-ai răzgândit?

Încremeni. Voia s-o implore, nu? Așa ar avea ocazia să-l umilească. Jurase că nu-l va ierta niciodată și probabil nu o va face. Nu o învinuia, dar nu avea de gând să înrăutățească și mai mult lucrurile. Se întoarse și plecă fără să spună nimic.

Capitolul 30

Vorbise serios! Chiar voia să împacheteze tot ce luau la Silverley și să plece în aceeași zi. Nicholas făcu anunțul autoritar la micul dejun, folosindu-se cu aroganță de scuza că nu poate rămâne

într-o casă în care nu avea nici un birou. Ce mai putea spune ea, ea care se făcuse vinovată de această scuză cu mult timp în urmă, într-un moment de furie? Ce bărbat enervant!

Ei bine, nu avea să meargă fără Eleanor. Asta îi mai lipsea, să fie blocată la țară cu două persoane neprietenoase. Nu, Eleanor trebuia să vină și ea. Dar nu îi spuse asta lui Nicholas, ci lui Eleanor. Ellie refuză la început, dar Reggie insistă până când ea cedă.

Și astfel, pentru tot restul zilei, toți erau ocupați, cu excepția lui Nicholas, care pur și simplu stătea și privea mulțumit de revoluția pe care o crease. Reggie nu avu timp să își ia la revedere de la familie. Bilete scrise în grabă aveau să fie suficiente pentru asta. Dar chiar și cu toată lumea dând o mână de ajutor – toată lumea cu excepția lui Nicholas – aproape că se făcu seară înainte ca ultimul cufăr să fie încărcat în trăsura de care fuseseră nevoiți să mai facă rost.

Reggie nu mai vorbea cu vicontele, dar supărarea ei nu se limita la harababura creată în acea zi. Ea era de fapt tulburată după întâlnirea cu el din seara precedentă. Indiferent de ce își propusese Nicholas, reușise să îi fie imposibil să o mai ia somnul. Și nu sărutul era de vină. Dacă era să fie sinceră cu ea însăși, motivul era că el nu făcuse nimic altceva în afară de sărut.

De acolo și confuzia ei. Cum de încă îl dorea după tot ce îi făcuse? Dar îl dorea cu adevărat. Îl văzuse stând acolo în prag, cu halatul de mătase descheiat până aproape de talie, cu părul deschis la culoare de la soare, ciufulit, și cu o privire intensă în ochii de chihlimbar, și fusese brusc cuprinsă de o dorință atât de puternică, încât o speriase. Văzându-l așa, fusese de ajuns pentru a o face să uite de toate lunile în care îl blestemase.

Și acum ce avea de gând să facă? Doar nu avea să-l ierte. Nu. Refuza să se gândească la el într-un fel pasional.

Eleanor, Tess și copilul mergeau în trăsura mai mare, cu Reggie și Nicholas, în timp ce Meg, Harris și slujnica lui Eleanor ocupau trăsura mai mică. Înconjurat de trei femei, Thomas nu duse lipsă de sâni moi pe care să doarmă. Fu un pasager tăcut pentru cea mai mare parte din drum, iar femeile vorbiră liniștite, acum că se puteau relaxa. Nicholas ținu cu tot dinadinsul să pară plictisit

de pălăvrăgeala lor. Ele, la rândul lor, îl ignorară. Reggie nici nu ezită să își lase rochia în jos ca să-și alăpteze fiul atunci când acesta începu să se agite. „Doar să spună ceva. Să îndrăznească!"

În acest moment, o schimbare surveni la Nicholas. Toată ziua fusese amuzat de aerul arogant al soției lui și chiar de privirile reci ale mătușii sale, pentru că Eleanor, calmă din fire, nu putuse niciodată să stea supărată pe el prea mult timp. Fusese puțin surprins de faptul că ea mergea la Silverley, pentru că nu mai fusese acolo de la moartea tatălui său, în urmă cu șase ani. Dar presupusese că Eleanor simțise că Regina avea nevoie de sprijin moral, iar acest lucru îl amuza, dar în același timp îl și făcea să sufere.

Totuși, amuzamentul era doar o parte din vârtejul emoțiilor sale. Pesemne că era un depravat din moment ce era stârnit de imaginea Reginei hrănind copilul, dar asta era cât se poate de adevărat. O voce compătimitoare îi șopti din adâncul conștiinței că era prea dur cu el. Uita că Regina avusese întotdeauna acest efect asupra lui.

Dar să-și dea seama de asta nu îl ajută cu nimic. Regina avea să-i evite avansurile. Și s-ar fi făcut de râs dacă ar fi încercat să-și implore soția, nu? Dacă ar fi să împartă același dormitor, apropierea ar putea fi de ajutor. La urma urmei, era o femeie pasională. Dar locul de unde plecaseră și acela spre care se îndreptau erau amândouă atât de mari, încât nu erau nevoiți să stea prea aproape.

Era o singură modalitate de a putea împărți vreodată o încăpere cu ea, adică de nevoie – ceea ce era improbabil să se întâmple... sau nu? Doamne, da! Avea cum și aproape că ratase ocazia, pentru că parcurseseră deja mai mult de jumătate din drumul spre Silverley. Analiză repede ideea și hotărî că ar putea să funcționeze. Fără să mai cerceteze planul, lucru care ar fi scos la iveală doar posibile neajunsuri minuscule, Nicholas strigă la vizitiu să oprească la hanul următor.

– S-a întâmplat ceva? întrebă Eleanor.

– Deloc, mătușă Ellie. Tocmai mi-am dat seama că aș prefera o masă caldă în seara asta și nu primirea rece care ne-ar aștepta la Silverley, având în vedere că vom ajunge la o oră târzie.

– Dar nu este atât de târziu. Aproape că am ajuns, nu? întrebă Reggie.

– Nu chiar, iubire. Şi sunt absolut lihnit de foame. Nu mai pot să aştept.

Hanul la care ajunseră în curând era un loc în care Nicholas era bine cunoscut. Îl ştia pe proprietar suficient de bine încât să-i spună bărbatului exact ce voia. Acum, se gândea el, dacă nu l-ar părăsi norocul în noaptea ce urma...

Capitolul 31

Reggie chicoti în timp ce se împletici spre pat. Meg plecase după ce o dojenise serios în timp ce o ajutase să se dezbrace. Meg credea că Reggie era beată. Ei bine, desigur că nu era. Eleanor era. Era amuzant, pentru că Reggie trebuise s-o ajute pe femeia în vârstă să ajungă în camera ei, unde o certase şi pe ea slujnica *ei*. Cât tupeu aveau servitorii zilele-astea.

Eleanor consumase doar – cât? – o jumătate de duzină de pahare din vinul acela delicios pe care patronul îl păstrase doar pentru ei. El îi spusese asta lui Nicholas. Reggie băuse la fel de mult şi se simţea chiar minunat, dar nu era beată, nu. Doar că toleranţa ei era mai mare decât cea a lui Eleanor.

Se trânti pe pat, se târî în sus pe cuvertură, apoi se îndreptă. Nu era camera ei spaţioasă de la Silverley, dar îi va fi de ajuns pentru o noapte. La jumătatea cinei, Nicholas le spusese să nu se grăbească, zicându-le că în graba lui nici nu se gândise la ele, scuza lui fiind că nu era obişnuit să călătorească într-o companie atât de mare. Îşi dăduse seama cât de nechibzuit ar fi să ajungă la Silverley atât de târziu, şi fără să anunţe, pentru că toţi servitorii ar trebui să fie treziţi ca să le pregătească nişte camere, să se ocupe de cai, să descarce bagajele şi aşa mai departe. Hotărâse că ar putea ajunge de dimineaţă, astfel că făcuse rost de camere pentru ei la han.

Cina fusese lungă și plăcută, Nicholas fiind hotărât să își ia revanșa pentru neplăcerile pe care le cauzase. De fapt, fusese chiar fermecător și o făcuse pe mătușa lui să râdă la anecdotele hazlii pe care le spunea. În curând și Reggie se trezise râzând împreună cu ei. Spera că Meg, Tess și ceilalți servitori se simțiseră la fel de bine.

Reggie căscă și se întinse să stingă lampa de pe noptieră. Mâna îi trecu chiar pe lângă lampă și chicoti. Înainte de a încerca și a doua oară, se deschise ușa și Nicholas intră în încăpere.

Reggie fu mai mult uimită, decât orice altceva, când îl văzu stând în ușă. Nu își ceru scuze pentru greșeală. Era o greșeală? De ce se afla în camera ei?

– Ai nevoie de ceva, Nicholas?

El zâmbi. După ce aruncă o privire prin cameră, descoperi că una dintre valizele ei îi fusese adusă sus, dar nimic de-al lui nu fusese descărcat din trăsură. Harris protestase cu privire la situație, mai ales când i se spusese că va dormi în grajd cu lacheii pentru a justifica povestea că hanul era prea ocupat pentru a-i găzdui confortabil pe toți.

Reggie se încruntă când el începu să se dezbrace.

– Ce... ce faci?

– Mă pregătesc de culcare, spuse el nonșalant.

– Dar...

– Nu ți-am spus? Se încruntă. Eram sigur că ți-am spus.

Părea confuză.

– Ce nu mi-ai spus?

– Sunt doar trei camere care pot fi închiriate aici. Mătușa mea și slujnica ei au una. Slujnica ta și bona o au pe cealaltă, cu un pat sigur făcut acolo pentru Thomas. Așa că a mai rămas doar această cameră.

Se așeză pe partea opusă a patului și își scoase cizmele. Reggie se uită cu o ochi neîncrezători la spatele lui lat.

– Ai de gând să dormi aici? întrebă ea cu un glas pițigăiat. Aici?

– Unde altundeva să dorm?

Încercă să pară afectat.

– Dar...

Nu reuşi să-şi ducă vorba mai departe, căci el se întoarse cu faţa spre ea, tulburând-o cu apropierea lui.

– E vreo problemă? întrebă el. Suntem căsătoriţi. Şi, te asigur, eşti în perfectă siguranţă în acelaşi pat cu mine.

Trebuia să-i reamintească mereu că nu o mai doreşte?

– Nu sforăi, nu-i aşa? întrebă ea, doar ca să fie răutăcioasă.

– Eu? Cu siguranţă nu.

– Atunci presupun că nu *prea* contează dacă împărţim camera pentru o noapte. Îţi laşi totuşi nişte haine pe tine, nu?

– Nu pot suporta nimic care să mă stinghereasc㠖

– Atunci o să sting lumina acum, dacă nu te superi, spuse ea.

– Ca să nu te şochez cu goliciunea mea? Chiar te rog.

I se citea amuzamentul în voce? Bădăranul. Va trebui doar să-l ignore.

Prinse lampa cu ambele mâini de această dată – nu avea de gând să o acuze că era beată – dar apoi găsi incredibil de greu marginea cuverturilor întoarse ca să-şi poată strecura picioarele sub ele. După ce reuşi într-un sfârşit, Nicholas terminase cu dezbrăcatul şi, fără nici un pic de efort, se întinse sub cuverturi exact în acelaşi moment cu ea. Patul se lăsă atât de tare sub greutatea lui că Reggie trebui să se ţină de marginea cuverturilor ca să nu se rostogolească spre el. Stătea întinsă, înmărmurită ca o stâncă de piatră, încercând să nu-l atingă nici măcar cu un deget.

– Noapte bună, soţie.

Reggie se încruntă.

– Noapte bună, Nicholas.

Nu trecu nici un minut, şi el începu deja să sforăie. Reggie scoase un sunet de nemulţumire. „Da, ce să zic, nu sforăie pe naiba!“ Cum putea să doarmă cu racheta asta lângă ea? Mai aşteptă un minut, după care, fără întârziere, îi mişcă umărul.

– Nicholas?

– Fie-ţi milă, iubire, murmură. O dată a fost suficient pentru seara asta.

„O dată ce... Oh!“ rămase ea surprinsă şi speriată când îşi dădu seama ce voia el să spună. Credea că e altcineva şi că voia ca el să facă dragoste cu ea – din nou. Ce idee!

Își dădu drumul din nou pe pernă, furioasă. O clipă mai târziu, el începu să sforăie din nou, dar ea doar scrâșni din dinți. După câteva minute, Nicholas se întoarse către ea și își puse mâna alarmant de aproape de pieptul ei. Un picior i se întinse peste coapsa ei.

Îi trecu prin minte că pieptul care îi apăsa brațul era gol, că piciorul care era întins peste ea era și el gol... Of, Doamne, dacă se mișca, îl putea trezi. Cu toate acestea, această intimitate îi trezea sentimente care era mai bine să rămână uitate și nu putea dormi așa.

Foarte ușor, ea încercă să-i ridice mâna. Reacția lui fu de a-i prinde sânul. Ochii ei se măriră de uimire. Respirația i-o luă la goană. Iar el dormea în continuare, fără să fie conștient de ceea ce făcea.

Ea încercă încă o dată să se elibereze, ridicându-i degetele unul câte unul de pe ea, încet. Când mâna lui fu eliberată, se mută din inerție, dar nu unde intenționase ea. Îi alunecă încet în jos pe abdomen, peste locul dintre picioarele ei, înapoi până sus, oprindu-se pe celălalt sân al ei. Exact atunci, genunchiul i se mișcă suficient pentru a se odihni pe coapsele ei. Degetele îi mângâiau pieptul.

– Foarte... frumos.

Suflarea lui caldă îi atinse obrazul în timp ce el murmură în somn. Geamătul veni din adâncul ei, surprinzând-o și făcând-o să roșească. Era o nebunie. El dormea! Cum putea să o facă să se simtă așa când el dormea?!

Vinul era de vină. Trebuia să fie, pentru că aproape își dorea ca ea să fie bărbatul și el femeia, ca să-l poată trânti pe spate, să-l încalece și să-și satisfacă această nevoie crescândă.

Nu avea ce să facă, trebuia să riște să-l trezească. Trebuia să-l trimită pe partea lui de pat.

– Nicholas? șopti ea. Nicholas, trebuie să...

– Ești insistentă, nu-i așa, iubire? Mâna lui se ridică și îi cuprinse gâtul, aducându-i chipul lângă al lui. Vino atunci, dacă insiști.

Buzele calde le atinseră pe ale ei, ușor la început, apoi cu pasiune. Mâna de pe gâtul ei începu să o mângâie, încet, făcând-o să simtă fiori în tot corpul.

– O, iubire, murmură el răguşit în timp ce buzele i se plimbau pe obrazul ei până când ajunseră şi puseră stăpânire pe lobul urechii. Ar trebui să insişti mai des.

Reggie fu cuprinsă de o încântare plină de dorință. Ce conta că nu era complet treaz şi că nu ştia ce făcea? Îşi strecură şi ea o mână după gâtului lui, exercitând o presiune suficientă ca să-l țină aproape.

Nicholas aproape că îşi strigă victoria. Faptul că îi acceptase sărutul îi pecetlui soarta. Buzele lui se plimbau de-a lungul gâtului ei cu o pasiune care o făcea să vibreze. Repede, cu multă dibăcie, îi desfăcu rochia şi, dintr-o singură mişcare rapidă, i-o trecu peste cap şi o dădu deoparte.

Mâna lui Reggie, smulsă de pe gâtul lui în timpul dezbrăcării, căzu înapoi pe umărul lui. Muşchii lui se încordau unde îl atingea. Ea tremura din toate încheieturile. Nu mai era nici o cale de întoarcere acum. El era al ei în această noapte, fie că era conştient, fie că nu.

Degetele ei îi alunecară pe spate. Pielea era moale, caldă. O masă uşor, apoi mai tare, apoi din nou uşor, bucurându-se doar de plăcerea de a-l atinge din nou. Trecuse atât de groaznic de mult. Şi, ah, o făcea să-şi amintească despre cum fusese prima dată. Buzele lui trasară o linie mistuitoare de la gâtul ei până la coapse.

Nicholas se îmbătă cu mirosul şi gustul ei. Pielea ei era la fel de fermă şi de mătăsoasă ca în noaptea în care îi dăruise virginitatea. Corpul nu i se schimbase deloc odată cu naşterea, cu excepția plinătății sânilor ei, iar pe ei se temea cel mai mult să-i atingă, deşi tânjea să o facă. Dar ei erau teritoriul copilului acum şi nu voia ca ea să se gândească la copil în clipa aceea. Nu voia să se gândească la nimic.

Capul lui Reggie se mişca dintr-o parte în alta, iar pulsul i-o luă la goană. Dacă Nicholas nu renunța la tortura incredibilă a degetelor lui care o explorau, în curând avea să-l implore.

Probabil că el îi citi gândurile, pentru că trupul său lung se întinse peste al ei, care-i întâmpină greutatea cu nerăbdare. Îşi ridică picioarele şi le încolăci în jurul şoldurilor lui când membrul lui cald intră în ea, umplând-o, penetrând-o adânc, adânc.

Gura lui puse stăpânire pe a ei, înăbușindu-i strigătele de plăcere cu sărutări pătimașe. Îi întâmpină fiecare mișcare, prinzându-i ceafa cu mâinile, în timp ce degetele îi erau înfipte în părul lui.

Eliberarea îi purtă pe amândoi către înălțimi cutremurătoare, simțind val după val de plăcere împărtășită. Plăcere descoperită și savurată. Odată pasiunea consumată, lumea întreagă dispăru și ei adormiră, unul în brațele celuilalt.

Capitolul 32

Nicholas se trezi din cauza unui ciocănit în ușă și conștientiză brusc două lucruri. Avea picioarele încolăcite cu ale Reginei și persoana care ciocănise nu avea să aștepte să fie invitată înăuntru.

S-o vadă pe soția sa alături de el fusese o surpriză plăcută, trezindu-i amintiri minunate. Se întoarse spre ușă și mormăi un blestem. Slujnica Reginei stătea acolo, cu o lumânare într-o mână, iar cu cealaltă ținându-l strâns pe Thomas pe umăr. O surpriză atât de mare i se citea pe față, încât părea de-a dreptul caraghioasă.

– Nu e normal să aștepți până când ești invitată înăuntru? mormăi Nicholas.

Dar Meg nu se lăsă intimidată.

– Nu e normal deloc, milord, nu atunci când intru în camera domniței mele Reggie.

– Ei bine, Lady Reggie nu este singură, așa că, dacă te întorci, mă voi face prezentabil. Meg rămase cu gura căscată când el se ridică fără să mai spună nimic. Se întoarse valvârtej, vărsând ceara pe podea. Ce făcea el în patul lui Reggie? Biata fată, îi frânsese inima când o părăsise, iar acum iată-l înapoi, și din câte presupunea ea, fără nici măcar o scuză.

– Te poți întoarce acum și să-mi spui de ce-ai venit.

Meg simți că i se face pielea de găină. Se uită ezitant peste umăr în timp ce el se apropia din spate, împiedicând-o să vadă patul.

Suspicioasă, ea întrebă:

– Ea știe că sunteți aici?

Nicholas râse.

– Draga mea, mă acuzi de ceva?

Meg stătu țeapănă, încercând să se gândească la ce ar trebui să spună.

– E vreo problemă care te aduce aici în miez de noapte? o întrebă Nicholas înainte ca ea să poată răspunde.

– L-am adus pe Lord Thomas pentru alăptatul de noapte, explică ea, făcându-l să se întrebe cum de putuse uita atât de repede că bebelușul avea nevoie de îngrijire în miez de noapte.

Meg continuă de parcă i-ar fi citit gândurile.

– Este obositor, adevărat, dar nu va mai dura mult cu aceste mese târzii. Câteva nopți a dormit deja fără ele. Călătoria și camera străină l-au agitat în seara aceasta.

– Foarte bine, dă-mi-l mie.

Meg se dădu înapoi, surprinsă.

– Îmi cer scuze, milord, dar nu ar fi mai bine dacă ați pleca puțin din cameră?

– Nu, nu ar fi, spuse Nicholas ferm. Dar tu poți face asta. Și nu, dragă femeie, nu-mi imaginez că-i pot satisface chiar eu nevoile, așa că nu ar trebui să te uiți așa la mine. Îl voi duce la mama lui și voi avea grijă să ți-l aduc înapoi după ce termină.

Se întinse după Thomas și Meg fu obligată să se conformeze, deși îl avertiză:

– Aveți grijă. Trebuie să-i susțineți gâtul... așa, exact așa. Știți, nu este o păpușă de cârpă.

O privi atât de încruntat, că ea se grăbi să plece. Nicholas oftă. Nu avea ce face, trebuia s-o trezească. La naiba, nu voia să o trezească. Dormise suficient de mult încât să se risipească toate efectele vinului. Va fi șocată de prezența lui. Dar oare copilul nu putea suge fără să o trezească? Sânii ei minunați erau deja descoperiți și ea stătea într-o parte. Oare nu putea copilul să facă asta și de unul singur?

Îl ridică ușor pe băiat și îl puse aproape de Regina. Nu se întâmplă nimic. Nicholas se dădu în spate și se încruntă. De ce naiba nu funcționa? Copiii nu aveau un fel de instinct în sensul ăsta? Întoarse chipul mititelului spre ea până când obrazul bebelușului îi atinse sfârcul. Dar căpșorul se întoarse din nou, iar Thomas începu să scoată sunete de frustrare.

Exasperat, Nicholas se întinse în spatele lui Thomas și îl întoarse într-o parte, ghidându-i gurița spre sfârc. Îl ținu pe băiețel până când în sfârșit sfârcul fu găsit și Thomas începu să sugă.

Nicholas zâmbi, mulțumit de sine și de copil. Susținându-i capul cu mâna și ținându-l ferm lipit de sursa lui de hrană, Nicholas stătea acolo și privea pe îndelete mama și copilul. „Orice proaspăt tată este atât de norocos", își spuse el.

Aproape că râse cu glas tare când își dădu seama cât de isteț fusese. Se simțea al naibii de mândru. Era fiul lui – o să reducă la tăcere pe oricine ar pretinde contrariul – și el, chiar el, participase la hrănirea lui. Ei bine, adusese copilul la sursa de hrană, oricum. Era aproape același lucru. Înțelegea un pic din ce simțea Regina de fiecare dată când îl hrănea. Era un sentiment minunat.

Privindu-i, fu cuprins din nou de căldura și tandrețea pe care le simțise cu o noapte înainte, dar și un impuls uriaș de posesivitate. Soția lui, copilul lui. Îi aparțineau. Și trebuia să se asigure că și ei știau acest lucru și îl acceptau.

Nicholas ținu în brațe bebelușul cu mult mai multă încredere când traversă holul, spre camera pe care Meg o împărțea cu bona. Reușise chiar să îi întoarcă pe amândoi, astfel încât celălalt sân al Reginei, destul de plin de lapte, să poată fi la fel de bine scurs. Și toate astea fără să o trezească.

Meg deschise ușa, uitându-se dezaprobator. Acum, crezu el, era un moment bun să înceapă să-i câștige acceptarea.

– Spune-mi ceva, Meg. Această animozitate a ta împotriva mea este ceva personal sau doar o reflectare a sentimentelor domniței tale pentru mine?

Meg, mult mai în vârstă decât Nicholas, era suficient de îndrăzneață ca să spună ce gândea.

– Ambele. Nu ar fi trebuit să vă întoarceți. O ducea foarte bine fără dumneavoastră şi o va duce din nou bine după ce plecați.

– Să plec? Fu şocat cu adevărat. Vrei să plec când tocmai m-am întors?

– Păi, n-o s-o faceți? replică Meg, trecând-o toate năduşelile. Nu ați vrut-o de soție. Este pe deplin conştientă de acest lucru acum.

– Şi dacă nu mai plec, Meg? Ce se întâmplă atunci? întrebă el încet.

Meg se ținu tare. Nu avea să-l lase să scape atât de uşor.

– Vă va face viața un calvar, asta e ceea ce se va întâmpla. Exact ceea ce meritați, fie-mi cu iertare, milord. Eu şi Tess nu am crescut o domniță fără minte, de asta pot să vă asigur. Nu puteți răni un Malory de două ori.

Nicholas dădu din cap. Auzise destul. Dacă cineva cunoştea sentimentele reale ale Reginei, aceea era Meg, iar slujnica fusese suficient de deschisă încât să-i spună adevărul. Avea dreptate oare? Să nu mai fie nici o speranță pentru el şi Regina?

Capitolul 33

Era opt şi un sfert şi Meg roia prin cameră, scuturând rochia violet şi haina cu mânecă scurtă pe care Reggie avea să le poarte. Reggie se aşeză pe marginea patului, jucându-se cu Thomas. Îl hrănise deja şi o aştepta pe Tess să se întoarcă după el.

– Sunt surprinsă că Thomas a dormit toată noaptea, tu nu eşti, Meg? Mă gândeam că locurile acestea nefamiliare îl vor agita.

– Vrei să-mi spui că nu-ți amintești că ți l-am adus aici azi-noapte?

Reggie se uită în sus, uluită.

– Lordul l-a adus înapoi la mine liniştit şi hrănit, spuse Meg. Sunt sigur că ar vrea să-şi asume meritul pentru alăptarea copilului, dar dacă bărbații sunt la fel ca în tinerețile mele...

– Nicholas ți l-a adus înapoi?

– Da și văd că tu nu-ți amintești. Ți-am spus că prea mult vin...

– O, mai taci, o repezi Reggie scurt. Desigur că îmi amintesc. Mi-a luat doar puțin să... O, nu contează. Du-l înapoi la Tess, te rog. Simt că mă ia o durere de cap.

– Nu e de mirare, cu atât de mult...

– Meg!

Când ușa se închise, Reggie se întinse pe spate pe pat. Ce era în neregulă cu ea? Știa că Nicholas își petrecuse noaptea cu ea. Își amintea că venise în cameră și că adormise imediat. Ce s-a întâmplat după aceea? Da, nu putea uita nimic din ce se întâmplase după. Dar de ce nu își amintea că îl alăptase pe Thomas în miez de noapte?

Începu să se întrebe dacă era sigură de ceva. Poate că adormise imediat după Nicholas și poate că visase restul. Apoi își aminti că avea pe ea cămașa de noapte atunci când se trezise. O, deci totul fusese un vis? Dezamăgirea o lovi ca un val.

În timpul petrecut în trăsură mai târziu în acea dimineață, Nicholas se arătă morocănos. Rămase în colțul său, de-abia catadicsind să fie politicos. Ce diferență mare față de cum se comportase noaptea trecută la cină! Ce se întâmplase cu el?

Cele trei femei scoaseră un oftat colectiv de ușurare atunci când ajunseră în cele din urmă la Silverley. Erau așteptați. Ușile marelui conac se deschiseră și o ceată de servitori așteptau să descarce bagajele. Se părea că fiecare slujitor din casă venise să-i ureze bun venit stăpânului, și chiar și contesa aștepta în picioare, calmă, în cadrul ușii.

Într-un târziu, Reggie își dădu seama că o parte din agitație avea de-a face cu Thomas, noul lord. Unul câte unul, toți încercau să îi arunce câte o privire copilului când Regina se dădu jos din trăsură și intră pe marile uși duble.

Miriam îl privi pe Thomas cu răceală, după care ochii ei lipsiți de orice sentiment se îndreptară spre Reggie și Nicholas.

– Deci, spuse ea prozaic, ai adus acasă bastardul.

Eleanor rămase fără răsuflare. Aruncându-i surorii ei o privire furioasă, intră în casă. Biata Tess se făcu roșie ca focul,

recunoscătoare că țâfnoasa Meg nu fusese suficient de aproape ca să audă.

Nicholas, care era în spatele lui Reggie, deveni extrem de bățos, dar în afară de asta nici o altă emoție nu i se citi pe față. Era sigur că insulta era la adresa lui, nu a copilului. Miriam nu avea să se schimbe niciodată. Sufletul ei era atât de plin de amărăciune, că veninul ei ieșea la iveală uneori. Acesta era felul de a fi al lui Miriam.

Reggie rămase nemișcată, cu chipul aprins de furie și cu ochii fixând-o pe contesă. Femeia părea mulțumită că îi tulburase cu succes pe toți cei care o auziseră. Cu o voce joasă, Reggie spuse:

– Fiul meu nu este bastard, Lady Miriam. Și dacă-i mai spui vreodată așa, voi recurge la violență.

Intră în casă înainte ca Miriam să poată răspunde. Tess o urmă, lăsându-l pe Nicholas singur să râdă de mina furioasă a lui Miriam.

– Trebuia să fii mai explicită, mamă. Îi spunea așa doar pentru că știa cât de mult o înfuria acest lucru. La urma urmei, suntem atât de mulți bastarzi în jur, zilele-astea.

Miriam nu catadicsi să-i răspundă, schimbând vorba.

– Intenționezi să stai de data aceasta? întrebă ea cu răceală.

Zâmbetul lui Nicholas se lăți batjocoritor.

– Da, vreau să stau. Vreo obiecție?

Amândoi știau că nu va avea nici o obiecție. Silverley era conacul lui și ea locuia acolo doar datorită generozității lui.

După ce Regina merse la etaj, Nicholas se închise în bibliotecă, încăperea care îi plăcuse dintotdeauna cel mai mult la Silverley, sanctuarul lui. Era recunoscător să vadă că nimic nu se schimbase. Biroul lui era încă în colțul său, un dulap bine aprovizionat cu băuturi imediat alături. Avea să se uite peste registre astăzi, să vadă dacă îi va putea înțelege calculele lui Miriam. Și se va îmbăta.

De fapt, Nicholas nu s-a putut îmbăta. Nu a înțeles o iotă din registre, dar nu a fost surprins. Era sigur că Miriam o făcuse intenționat, pentru ca el să fie nevoit să își petreacă cu ea ore întregi în timp ce ea catadicsea să-i explice ce făcuse cu proprietatea.

Metoda ei implica întotdeauna convingerea că s-ar alege praful de Silverley dacă nu ar fi ea.

Amândoi știau că ea era motivul pentru care el stătuse atât de departe de Silverley după moartea tatălui său, bizuindu-se pe administratorul său să-l țină la curent cu privire la orice schimbare. Pur și simplu nu putea sta sub același acoperiș cu ea pentru mult timp. Amenințările și tachinările lui Miriam îl făceau să-și piardă cumpătul.

Era văduva tatălui său. Pentru lumea întreagă, ea era mama lui, așa că nu putea s-o dea afară pur și simplu. Fusese întotdeauna mai ușor să plece el. Dar acum, își adusese soția și copilul la Silverley, iar Miriam nu avea să-l mai alunge de-acum încolo.

Când se duse la etaj să se schimbe pentru cină, era într-o stare de spirit îngrozitoare. Nu se putuse abține să nu se îngrijoreze din cauza problemelor cu Regina și era și măcinat de vina că o îmbătase. O îmbrăcase iar cu cămașa de noapte ca să nu fie stingherită atunci când slujnica ei venea să o trezească. Dar chiar dacă ea nu-și amintea de noaptea lor împreună, el știa că o păcălise ca să-i accepte pasiunea.

Trei servitoare ieșiră din salonul care separa camerele stăpânilor exact în momentul când Nicholas se apropie.

– Unde vă duceți cu toate astea? urlă el.

O servitoare transporta un coș cu pantofi, iar celelalte două servitoare purtau teancuri de rochii întinse pe brațe.

Servitoarele se făcură albe ca varul auzindu-l, dar nu spuseră nimic. Reggie apăru în spatele lor și, după ce le îndemnă să plece, își întrebă soțul:

– De ce țipi la ele?

– Nu-ți plac camerele tale? întrebă el, nedumerit că hainele ei erau scoase afară.

– Dimpotrivă, îmi plac foarte mult. Servitorii scot lucrurile lui Lady Miriam, așa cum au mai făcut-o și înainte. Presupun că s-a mutat înapoi după ce am plecat eu, crezând că nu o să mă mai întorc.

Răspunsul ei nu-l liniști. Era într-o starea prea deplorabilă ca să fie liniștit.

– Nu te-ai fi întors dacă nu aș fi insistat eu, nu-i așa?

Reggie ridică din umeri.

– Nu m-am gândit niciodată la asta. M-am întors în Londra doar pentru că am vrut să fiu aproape de familia mea pentru naşterea lui Thomas.

– Desigur, iubita ta familie, mârâi el. Ei bine, familia ta este foarte departe de aici, doamnă, şi îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta. Nu vei mai fugi din nou la ei.

Reggie încremeni, mijindu-şi ochii, furioasă.

– Nu am *fugit* niciodată înapoi la ei, sir. Dar dacă aş vrea să fac asta, aş face-o fără îndoială.

– Nu, nu ai face-o! strigă Nicholas. Şi ţi-o spun încă de pe acum: Afurisiţii tăi de unchi nu sunt bine-veniţi în casa asta!

– Nu vorbeşti serios, rosti ea pe nerăsuflate.

– Doar aşteaptă şi ai să vezi!

– O! Cum e posibil... Dar era prea furioasă ca să termine ce avea de spus. O!

Se întoarse şi intră ţanţos în dormitorul ei, trântind uşa. Nicholas se holbă la uşa închisă, aproape explodând de furie. În doi paşi, se apropie şi o deschise de perete.

– Să nu pleci niciodată de lângă mine când vorbesc cu tine! urlă din prag.

Reggie, speriată, se întoarse, dar nu se lăsă deloc intimidată de imaginea lui fierbând de furie. Îşi reprimase şi ea mânia prea mult timp.

– Nu vorbeai! îşi ridică ea vocea ca să se potrivească ţipătului lui. Urlai, ba chiar nişte prostii, să ştii. Să nu ai impresia că îmi poţi impune astfel de restricţii, domnule, pentru că nu o să accept aşa ceva! Nu sunt sclava ta!

– Şi, rogu-te, spune, ce eşti?

– Soţia ta!

– Exact! Soţia mea. Şi dacă doresc să-ţi impun restricţii, să fiu blestemat dacă n-o s-o fac!

– Ieşi afară! ţipă ea. Afară!

Ea îl împinse cu uşa până când reuşi s-o închidă, iar el rămase de partea cealaltă. Nicholas se încruntă, dar nu încercă s-o deschidă din nou. Semnificaţia gestului de a fi alungat din camera

ei era prea importantă, era exact respingerea pe care o anticipase. Se uită la ușa închisă și văzu o barieră, una solidă și de netrecut.

Capitolul 34

– Cred că ar trebui să vă anunț că aștept musafiri pe perioada sfârșitului de săptămână.

Afirmația lui Miriam atrase toate privirile către ea. Cina era servită în salonul formal destinat dineurilor, Nicholas stând la un capăt al mesei lungi, iar Reggie la celălalt. Distanța fizică atât de mare era simbolică pentru relația dintre domnul și doamna casei. Lui Reggie îi convenea de minune această așezare la masă. Nu-i adresase nici măcar un cuvânt soțului ei în ultimele trei zile.

Miriam și Eleanor stăteau una în fața celeilalte, în centrul mesei. Era mult mai ușor să vorbească așa, dar cele două surori nu aveau nimic să își spună una alteia.

Sir Walter Tyrwhitt stătea lângă Miriam. Prietenosul vecin trecuse pe acolo mai devreme, și ea îl invitase să li se alăture la cină. Ca de obicei, felul de a fi al lui Miriam era foarte diferit atunci când domnul vesel era prezent. Era aproape caldă.

De fapt, Tyrwhitt era un bărbat foarte simpatic. De vârstă mijlocie, chiar cu câțiva ani mai tânăr decât Miriam, era un bărbat care arăta bine, cu șuvițe argintii care îi brăzdau părul șaten-închis. Ochii lui erau verzi. Era fermier în adâncul sufletului și nu se sătura niciodată să vorbească despre pământ, culturi, vreme. Era amuzant să observi cât de serios devenea atunci când discuta despre aceste lucruri, pentru că trata toate celelalte subiecte cu o indiferență naturală.

Nicholas își dădu silința să se comporte admirabil cu oaspetele, ceea ce fu o mare ușurare pentru toți, după trei zile de dispoziție proastă. El îi făcu pe plac lui Sir Walter cu o conversație lungă despre culturile de primăvară. Sau își făcea sieși pe plac? Poate era cu adevărat interesat. Reggie fu uimită de cât de implicat

devenise. Era şi el fermier în adâncul inimii? Cât de puține ştia despre bărbatul cu care era căsătorită.

Dar amabilitatea lui nu se extinse şi asupra soției sale. Toți ceilalți se bucuraseră de ea. Chiar şi Miriam primise răspunsuri politicoase. Dar pe Reggie nu făcuse decât s-o ignore, rănind-o. Ea nu mai era supărată din cauza disputei lor, pentru că rareori ținea mult la supărare. Era rănită pentru că nu putea să uite acel vis. Păruse atât de real. Nu putea uita cum se simțise în brațele lui, cum se simțise când el făcuse dragoste cu ea. Cât de proastă fusese să îl accepte în inima ei... De ce era atât de uşor de sedus, cum de era în stare să ierte atât de uşor?

Afirmația lui Miriam îl făcu pe Nicholas să se încrunte.

– Tot sfârşitul de săptămână? Să înțeleg că nu este dineul tău obişnuit?

– Nu, nu este, răspunse Miriam. Sper că nu te deranjez. Mă tem că invitațiile plecaseră chiar înainte să te întorci. Nu mă aşteptam să vii acasă.

– Şi nici nu te aşteptai să rămân, sunt sigur, spuse Nicholas sec.

Eleanor interveni înainte să se iște o ceartă.

– Cred că este o idee bună. Destul de aproape de sezonul de la Londra, care va începe peste vreo două săptămâni. Câte persoane ai invitat, Miriam?

– Doar vreo douăzeci. Cu toate acestea, nu vor sta aici toți.

– Nu-ți sunt caracteristice astfel de petreceri, doamnă, comentă Nicholas. Pot să întreb care este ocazia?

Miriam îşi întoarse capul direct spre Nicholas astfel încât Walter să nu-i vadă ochii.

– Trebuie să existe o ocazie?

Ochii ei erau plini de venin.

– Nu. Dacă au început să-ți placă balurile, îți sugerez să vizitezi Londra în acest an şi să le savurezi pe îndelete. Poți chiar folosi casa mea din oraş, acum că soția mea a redecorat-o cu atâta atenție.

– Nici nu visez să plec şi să las Silverley nesupravegheat, spuse Miriam rigidă.

– Te asigur, doamnă, că o să mă forțez să rămân aici și să am grijă de proprietate. Sunt capabil să fac asta, chiar dacă îți place să crezi contrariul.

Miriam nu mușcă momeala. El își dădu seama că ea nu pornea la război atâta timp cât Sir Walter era prezent. Ce situație favorabilă. Ce distractiv! Dar mătușa Ellie se încruntă la el, iar bietul Tyrwhitt părea stingherit. Regina, scumpa Regina, se uita în jos la farfuria ei, evitându-i privirea. El oftă.

– Iartă-mă, mamă. N-am vrut să sugerez că mi-aș dori să scap de tine sau că nu ai încredere în singurul tău fiu. El rânji și se îndreptă de spate. Poate că mai existau câteva plăceri mici de care să se bucure pe lumea asta. Chiar te rog să dai petrecerea. Sunt sigur că mătușa Ellie și soția mea se vor bucura să te ajute cu aranjamentele.

– Am aranjat totul deja, spuse Miriam repede.

– Atunci, nu ne mai rămâne nimic de discutat despre asta, nu-i așa?

Nicholas începu iar să mănânce, iar Reggie clătină din cap. Ea considerase certurile ei mici cu contesa sub demnitatea ei, dar fusese întotdeauna provocată. Miriam nu făcuse nimic în seara aceasta ca să-l provoace pe Nicholas. De ce voia cu tot dinadinsul să fie dezagreabil?

De îndată ce doamnele îi lăsară pe bărbați cu coniacul lor, Reggie se retrase în camerele sale. Dar Thomas dormea, iar Meg era în aripa servitorilor, cu Harris, și era prea devreme să meargă la culcare. Cu toate acestea, nu voia să meargă jos. Era jignitor să fie ignorată de soțul ei în fața altora.

Nicholas observă absența Reginei în momentul în care intră în salon și o abordă pe Eleanor.

– Ea unde e? întrebă brusc.

– A spus că se retrage.

– Atât de devreme? Se simte rău?

– Dragul meu Nicky, unde a fost acest interes față de soția ta atunci când ea era alături de tine?

– Nu arunca cu pietre, mătușă Ellie. Cred că am fost pus la zid suficient.

– Şi tot persişti în atitudinea ta încăpățânată, oftă Eleanor, lucru care te face să te simți jalnic. Recunoaşte!

– Prostii, spuse el iritat. Şi tu nu ştii toată povestea, mătuşă Ellie.

Ea oftă, văzându-i bărbia rigidă.

– Poate. Dar modul în care ai ignorat-o pe biata fată tot este deplorabil. Nu cred că te-am auzit adresându-i nici două cuvinte de când am ajuns aici.

– Mai mult de două, te asigur.

– O, cât de exasperant poți fi, Nicholas! Eleanor nu ridică vocea. Pur şi simplu, refuzi să admiți că ai greşit, că ai o soție minunată şi că nu ai nici un motiv bun să nu o prețuieşti.

– Recunosc asta. Soția mea este cea care regretă acum alegerea soțului. I-am spus la un moment dat că o va face. Ce ironie crudă, adăugă el, să descoperi că ai avut dreptate cu privire la singurul lucru asupra căruia ai fi vrut să te înşeli.

Îl privi cum se depărtă, tristețea citindu-i-se în ochi. Cât îşi dorea să-l poată ajuta. Dar era singurul care putea rezolva această problemă.

Mult mai târziu, Nicholas intră în camera de zi care despărțea dormitoarele principale şi fu surprins să o găsească pe Regina ghemuită pe canapea, citind. Purta un capot de satin de culoarea acvamarinului, prins cu o curea în talie, mulându-se ispititor pe trupul ei firav. Părul, aşa cum îl purta noaptea, se întindea pe umerii ei subțiri într-o dezordine plină de senzualitate. Ea îşi lăsă cartea jos şi se uită la el. Se uită direct în ochii lui, cu puterea sa obişnuită de a-l face să tresară. La dracu'! Urma o altă noapte pe care şi-o va petrece perpelindu-se şi agitându-se.

– Am crezut că te-ai dus la culcare.

Frustrarea îi făcea vocea ascuțită. Reggie îşi puse încet cartea în poală.

– Nu mă simțeam obosită.

– Nu puteai citi în camera ta?

Reuşi să pară neperturbată.

– Nu mi-am dat seama că această cameră este doar pentru tine.

– Nu este, dar dacă ai de gând să trândăveşti pe jumătate îmbrăcată, fă-o în pat, îi spuse categoric.

Se încruntă la ea pentru un moment, apoi intră în camera lui. Reggie se ridică. Şi iată cum s-a zis şi cu încercarea ei de a se face abordabilă. Cum de-şi închipuise că poate reuşi să-l ispitească? Tot ce reuşise să trezească în el fusese furia. Ar fi fost mai bine să nu uite asta, îşi spuse ea.

Capitolul 35

– Ador casa ta, Nicky, izbucni Pamela Ritchie când îl găsi în bibliotecă. Este atât de... mare! Mama ta a fost aşa de drăguţă să-mi facă un tur de prezentare.

Nicholas zâmbi forţat, fără să spună nimic. Dacă ar fi fost oricine altcineva, ar fi fost mândru să primească laude pentru căminul său. Dar învăţase ceva despre această brunetă seducătoare în timpul aventurii lor fierbinţi, de două săptămâni, din urmă cu câţiva ani, şi anume că rareori credea ceea ce spunea. O, da, era impresionată de Silverley, dar era cu siguranţă furioasă că nu era doamna conacului.

După ce aventura lor se încheiase, auzise de la nişte servitori că îşi distrusese dormitorul într-un acces de furie. O mai văzuse din când în când după acel episod. Îi zâmbea întotdeauna cu căldură, dar ca să îţi dai seama cum era în realitate trebuia să o vezi pe Pamela răbufnind.

Femei precum Pamela şi Selena intrau, în cele din urmă, în conflict cu felul lui de a fi, iute la mânie. În zilele lui nebune, cunoscuse toate tipurile de temperament feminin, dar într-un singur caz fusese într-un pericol real – al minunatei Caroline Symonds. Şi, din fericire, ea era căsătorită cu bătrânul duce de Windfield. Nu o văzuse pe Lady Caroline de trei ani, iar durerea despărţirii lor trecuse de mult.

– Ne întrebam pe unde te-ai ascuns, Nicky, spunea Pamela. Se cocoţă, neinvitată, pe marginea unui scaun lângă biroul lui.

Ceaiul este servit în salon. Au sosit mai mulți invitați. Nu îi cunosc, un moșier sau... O! Și minunata ta soție și-a făcut în sfârșit apariția. O fată dulce, fermecătoare. Desigur, am mai întâlnit-o, nu știu când, în sezonul trecut. Era la mare căutare atunci. Tinerii erau în al nouălea cer pentru un singur zâmbet de-al ei. Am fost chiar un pic invidioasă până când a devenit evident că era ceva, ei bine... în neregulă cu ea, biata.

Își dăduse seama că trăncănitul ei avea un scop precis, dar chiar și așa, nu putu să nu se încrunte.

– Ar trebui să ghicesc ce vrei să spui cu asta?

Ea chicoti.

– Speram ca *tu* să-mi spui. Toată lumea arde de nerăbdare să afle.

– Să afle? repetă Nicholas tăios.

– Da, să afle ce ți s-a părut în neregulă la ea.

– Nu mi se pare nimic în neregulă la soția mea, Pamela, spuse el cu răceală.

– Deci nu vrei să mărturisești? Ce galant ești, Nicky, dar nu foarte lămuritor, suspină ea. Îți poți imagina zarva pe care ai creat-o. Nu în fiecare zi unul dintre burlacii noștri cei mai promițători se căsătorește, după care practic își părăsește soția la altar. Se zvonește că unul dintre unchii lui Lady Reggie te-a adus la ea în lanțuri.

Nu fu ușor pentru Pamela să fie sigură că și-a îndeplinit misiunea. Numai tensiunea mâinilor lui îi trăda furia. Voia ca el să-și iasă din fire. Căci nutrea mai multă dușmănie împotriva acestui bărbat decât împotriva celorlalți iubiți ai ei la un loc. Își făcuse planuri serioase cu Nicholas Eden, iar el i le zădărnicise. Afemeiat afurisit! Era încântată că sfârșise alături de o soție care nu i se potrivea.

– Acest zvon, în special, este o absurditate, Pamela, spuse Nicholas cu asprime. M-am întors în Anglia în compania lui James Malory pur și simplu pentru că el a fost destul de amabil să-mi ofere un loc pe nava lui când m-a găsit blocat în Indiile de Vest. Și, continuă el repede înainte ca ea să poată să spună ceva, nu-mi place să te dezamăgesc, dar afacerile m-au făcut să-mi las

mireasa în urmă. O situaţie de urgenţă privind o proprietate de pe insulă, care nu suferea amânare.

– Un alt bărbat şi-ar fi luat şi mireasa cu el, prelungindu-şi luna de miere... interveni ea. Ciudat că nu te-ai gândit la asta.

– Nu am avut timp să... începu el, dar ea zâmbi şi se ridică să plece.

– Va fi interesant să mă uit la voi doi, totuşi. Ciudat că daţi o petrecere atât de curând după nuntă.

– Această mică adunare nu a fost ideea mea.

– Da, mama ta a trimis invitaţiile, dar cum tu erai deja aici, presupun că ai vrut o petrecere. Ei bine, se spune că modul cel mai bun de a scăpa de plictiseală este să dai o petrecere. Sper doar că nu te-ai gândit la o petrecere *personală* doar pentru *noi* doi când m-ai inclus pe lista de invitaţi. Bărbaţii căsătoriţi nu mă atrag, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Ieşi din cameră înainte ca el să poată răspunde. Nicholas rămase aşezat, holbându-se la uşă. Fusese respins direct, fără ca măcar să propună ceva. Câtă îndrăzneală!

Un sentiment feroce de furie îl cuprinse. Auzi, să fie ceva în neregulă cu Reggie! Ieşi din bibliotecă dorindu-şi cu ardoare să-şi găsească soţia şi să i se dedice pe deplin până când şi ultimul oaspete avea să plece. Dar când ieşi din bibliotecă, uitându-se spre holul de la intrare, o văzu pe Selena Eddington coborând din trăsura ei. Nervos, se duse să o caute pe Miriam.

– Mi se pare amuzant că m-ai urmărit îndeaproape în toţi aceşti ani, îi spuse. Cât devotament! Desigur, asta ţi-a permis să ştii exact ce persoane *nu* mi-aş dori să văd.

– Chiar deloc, răspunse ea, cu un zâmbet puţin crispat. Sunt, de fapt, multe suflete bune care simt că o mamă ar trebui să fie informată cu privire la ceea ce face fiul ei într-o capitală atât de plină de vicii... şi cu cine. Nu îţi poţi imagina câte intenţii bune a trebuit să suport, şi să par recunoscătoare când de fapt nu-mi păsa dacă aşa-numitul meu fiu zăcea pe fundul Tamisei. Îi aruncă o privire plină de ură pură. Cu toate acestea, astfel de informaţii sunt, uneori, de folos.

Se uită la ea cu furie. Se întoarse şi se îndreptă spre scări, urmărit de râsul plin de încântare al lui Miriam.

– Nu te poți ascunde tot sfârșitul de săptămână, Lord Montieth, strigă ea cu dispreț.

Nicholas nu se uită înapoi. Ce naiba spera intriganta asta bătrână și malițioasă să obțină invitându-le pe două dintre fostele sale amante în casa lui? Și, Dumnezeule, câte surprize îl mai așteptau?

Capitolul 36

Salonul era destul de aglomerat, căci cele douăzeci de persoane ale lui Miriam se transformaseră în treizeci. Salonul de muzică era deschis și sunetele unor cântăreți la harpă pluteau dinspre încăpere. Sala unde se servea dineul era de asemenea deschisă, masa lungă fiind aranjată pentru un bufet. Oaspeții treceau dintr-o cameră în cealaltă.

Selena Eddington nu se schimbase prea mult din anul în care o văzuse Reggie. Îmbrăcată într-o rochie roz de dantelă cu volănașe care o făcea pe Reggie să se simtă matroană în veșmântul ei albastru-închis, Selena îi făcea pe toți bărbații să o soarbă din priviri. Din când în când, ea se întorcea spre Reggie cu un rânjet satisfăcut.

– Fruntea sus, draga mea. Era clar că asta se va întâmpla la un moment dat.

Reggie se întoarse către Lady Whately, o cunoștință din trecut. Stătea lângă Reggie pe canapea.

– Ce era clar că se va întâmpla? întrebă Reggie.

– Să te întâlnești cu femeile din trecutul soțului tău, având în vedere că sunt atâtea.

– Dacă vrei să spui că Lady Selena...

– Nu doar ea, draga mea. Este și ducesa de acolo, și acea târfă Ritchie, și doamna Henslowe, deși Anne Henslowe a fost doar o mică aventură, sau așa mi s-a spus.

Ochii lui Reggie cercetară fiecare femeie pe care bătrâna bârfitoare o numi, mărindu-se de uimire atunci când o întâlniră

pe Caroline Symonds, ducesa de Windfield, o blondă incredibil de frumoasă cu doar câțiva ani mai în vârstă decât Reggie. Ducesa stătea cu sfială alături de un bărbat de peste şaptezeci de ani. El trebuia să fie ducele de Windfield. Cât de nefericită trebuia să fie tânăra cu soțul ei atât de în vârstă, se gândi Reggie.

Pamela Ritchie, Anne Henslowe, Caroline Symonds şi Selena Eddington. Patru dintre amantele din trecut ale lui Nicholas în aceeaşi cameră cu soția lui! Era prea mult de suportat. Ce se presupunea că ar trebui să vorbească cu ele? Să facă pe gazda plină de grație?

Nicholas îşi făcu apariția exact atunci, iar ea îşi dorea să se încrunte la el, dar nu putea face asta. În timp ce ea privea, Lady Selena îi luă brațul lui Nicholas şi îl ținu strâns.

– Nu te-a deranjat asta, nu-i aşa, draga mea?

Reggie se întoarse şi văzu că Lady Whately plecase, iar Anne Henslowe îi luase locul. Urma acum să fie consolată de către una dintre amantele lui?

– De ce ar trebui să mă deranjeze? răspunse Reggie rigidă.

Doamna Henslowe zâmbi.

– Nu ar trebui. La urma urmei, ea l-a pierdut şi tu îl ai. A fost foarte supărată din cauza asta.

– Şi dumneata?

– O, Doamne. Cineva şi-a băgat coada. Mi-era teamă de aşa ceva.

Reggie pur şi simplu nu putu să rămână contrariată. Femeia era cu adevărat simpatică, cu ochii ei căprui plini de compasiune. Nu era o alegere proastă, iar aventura ei cu Nicholas se întâmplase cu mult timp înainte ca Reggie să-l cunoască.

– Nu merită să te gândeşti la asta, zâmbi Reggie.

– *Eu* nu mă gândesc. Sper doar ca *dumneata* să n-o faci. Fii sigură, draga mea, că Nicholas nu mănâncă de două ori din acelaşi fel de mâncare.

Reggie chicoti, şocată.

– Bine spus.

– Şi adevărat, spre disperarea femeilor din trecutul lui. Multe au încercat să-l recâştige şi toate fără noroc.

– Şi dumneata? întrebă Reggie direct.

– Dumnezeule, nu. Nu eram potrivită pentru el şi am fost conştientă de asta. Am fost recunoscătoare pentru noaptea mea cu el. S-a întâmplat curând după ce mi-am pierdut soţul, când eram la un pas să-mi pierd şi minţile, şi Nicholas m-a ajutat să înţeleg că viaţa mea nu se terminase. Îi voi fi mereu recunoscătoare pentru asta.

Reggie dădu din cap, şi Anne Henslowe îi mângâie braţul.

– Nu te lăsa afectată, draga mea. El este al tău acum, pentru totdeauna.

Dar nu era al ei şi nu mai fusese al ei după acea noapte din urmă cu aproape un an.

Îi mulţumi doamnei Henslowe şi se uită după Nicholas. Nu era acolo, şi nici în salonul de primire sau în cel de muzică. Mai rămânea sera, iar ea se îndreptă încet spre încăperea cu pereţi de sticlă. Era cald şi întuneric, singura lumină strecurându-se prin ferestrele îndepărtate ale salonului principal. Era suficientă de lumină cât să vadă până la fântână, să zărească rochia de dantelă roz şi buclele negre scurte ale Selenei Eddington, care-şi ţinea braţele în jurul gâtului lui Nicholas.

– Îţi place turul casei, Lady Selena? strigă Reggie apropiindu-se de ei.

Vocea ei îi făcu să se dezlipească unul de altul. Selena avu eleganţa de a părea jenată. Dar Nicholas nu păru deloc spăşit. De fapt, era furios. Indignarea lui Reggie se transformă într-o durere sufocantă. Ticălosul! Nu voise să-i dea drumul Selenei.

Ea se întoarse şi se îndepărtă cât de repede putu. Nicholas o strigă, dar ea se grăbi şi mai tare. Afemeiat incurabil! Cum de putuse fi atât de proastă – atât de naivă – încât să spere?

Când ajunse în anticamera, Reggie se opri brusc. Nu, nu va fugi şi nu se va ascunde de parcă i s-ar frânge inima. Cei din familia Malory erau mai puternici de-atât. Nu făceau greşeala de a se îndrăgosti de aceeaşi persoană de două ori. Nu din cauza asta avea un nod sufocant în gât. Nu, într-adevăr, de furie se sufoca, asta era tot.

Ea intră în salon din nou, afişând iar zâmbetul pe care îl avusese în cea mai mare parte a zilei. Calmă, ocupă un scaun şi se implică într-o conversaţie cu Faith şi Lady Whately.

Nicholas intră în salon după ce Reggie se așeză. Aruncă o privire figurii ei liniștite și inima îl duru. La ce se așteptase? Lacrimi? Ca să fii gelos, trebuie să îți pese. Să o ia naiba pe Selena că îl înlănțuise cu brațele, îl prinsese cu garda jos. Știuse oare că Reggie era prin apropiere? Inițial, el refuzase să facă turul casei pentru Selena, dar ea îl provocase, sugerând că i-ar fi frică să nu fie văzut cu ea, șoptindu-i că nu mai e deloc independent. Ca un prost, el o târâse din cameră în cameră, prezentându-i casa. Idiot!

Ea voise să vadă ce era în spatele ușilor închise ale serei și de îndată ce intraseră, o singură floare pe un lujer răsucit îi atrăsese privirea. Trebuia să o aibă cu orice preț. După două încercări de a ajunge la floare ea însăși, se rugase cu glas dulce de el să i-o dea. Se dusese să ia afurisita aia de floare și de îndată ce o smulsese și se întorsese să i-o dea, ea își petrecuse brațele după gâtul lui. Două secunde trecuseră, după care o auzise pe Regina. Incredibil, cel mai mare ghinion imaginabil.

El se uită la Regina din nou și ochii lor se întâlniră. În acel moment, înainte de a se întoarce, ochii ei fierbeau de furie.

Nicholas începu să spere. Rânji. Nu-i păsa? Atunci de ce era atât de furioasă pe el?

De astă dată hotărât, se apropie de cele trei femei de pe canapea.

– Pot să vă țin companie, doamnelor? Cu toate îndatoririle de gazdă, nu am avut ocazia să-mi petrec nici un moment cu minunata mea soție.

– Nu este loc, Nicholas, spuse Reggie categoric.

Și chiar nu era, nu cu posteriorul mare al lui Lady Whately, care ocupa jumătate din canapea. Dar nu fu descurajat de asta sau de tonul rigid al lui Reggie.

O prinse de încheietura mâinii, ridicând-o în picioare, apoi se așeză și o trase în poala lui.

– Nicholas! exclamă ea.

– Nu te jena, iubire.

Îi zâmbi, ținând-o strâns să nu plece.

– E scandalos, Lord Montieth! Lady Whately se arată chiar mai stingherită decât Regina. Dacă eşti atât de dornic să fii lângă soţia ta, poţi să iei locul meu.

Ea plecă şi apoi plecă şi Faith, pretinzând că este brusc interesată de o pictură din capătul celălalt al camerei. Reggie se ridică din poala soţului şi se aşeză lângă el. Ar fi vrut să plece, dar braţul lui aşezat peste umărul ei o ţinu pe canapea.

– Asta a fost...

– Sssst, şopti el. Şi zâmbeşte, iubire. Suntem observaţi.

Ea îi adresă un zâmbet forţat, dar ochii îi aruncau văpăi. El chicoti.

– Asta e tot ce poţi să faci? Nu s-a întâmplat nimic, îi spuse apoi încet.

Nu fu nevoie să îl întrebe ce a vrut să spună.

– Bineînţeles că nu, răspunse ea ironic.

– Chiar nu s-a întâmplat. A încercat să mă seducă şi nu a reuşit. Asta e tot.

– Dar te cred, milord, spuse ea categoric, cu vocea ca de gheaţă. Te cred pentru că mi s-a spus de două ori în seara aceasta că amantele nu te mai interesează odată ce se încadrează în categoria fostelor. Una dintre fostele tale iubite m-a asigurat că „nu mănânci de două ori din acelaşi fel de mâncare". Aşa că trebuie să cred, chiar şi atunci când ochii îmi spun contrariul.

– Eşti geloasă.

– Prostii!

El zâmbi răutăcios.

– Informatoarea ta, iubire, s-a înşelat. Dacă ai fi tu masa, te-aş devora în mai multe feluri şi desert, şi m-aş înfrupta până aş muri.

– Of! suspină ea. Nu am nici un chef să fiu ironizată, domnule! Noapte bună!

Ea se ridică dintr-o mişcare înainte să o poată prinde şi ieşi din cameră. O lăsă să plece, zâmbind în sinea lui. Începea să creadă că reuniunea lui Miriam era exact ceea ce avea nevoie pentru a-şi recăpăta soţia.

Cotoroanţa ar fi murit de ciudă dacă ar fi ştiut că-l ajutase! Rânjetul lui se lărgi. Fu cuprins de un optimism debordant.

Capitolul 37

Lumina caldă a soarelui se strecura în salonul de dimineaţă şi în încăperea unde se servea micul dejun, ambele camere fiind lăsate deschise pentru a găzdui mulţimea de musafiri. Pe bufetul lung erau platouri umplute vârf cu ouă, scrumbie afumată, şuncă şi cârnaţi, mai multe feluri de pâine prăjită, brioşe şi rulouri, şi şase tipuri de jeleuri. Se oferea ciocolată caldă, precum şi ceai, cafea şi lapte. Lacheii reumpleau platourile de îndată ce se goleau.

Era dimineaţă devreme şi mulţi încă dormeau sau împrumutaseră unul dintre numeroşii cai din grajd pentru a-şi face plimbarea de dimineaţă. Reggie era jos pentru că Thomas o trezise în zori şi după ce îl hrănise, ea nu a mai reuşise să adoarmă la loc. Familia Whately lua micul dejun, alături de Pamela Ritchie şi ducele de Windfield. Reggie nu se implică în conversaţia lor. Nu ţinea morţiş să facă pe vesela din nou. Gânduri serioase puseseră stăpânire pe ea în pat noaptea trecută şi încă nu îi dădeau pace, Nicholas fiind în centrul acestor gânduri.

Nu era ca şi cum nu ar fi ştiut tot timpul ce fel de om era, dar naiba să-l ia, nu mai putea aştepta până se întorcea la Londra ca să se încurce cu o altă femeie? Oricum, de ce rămăsese la Silverley? Ea cu siguranţă nu se aştepta ca el să rămână. Şi încruntarea lui constantă era extrem de enervantă.

Ea trebuia să plece, era conştientă de asta. De divorţ nu se punea problema, dar nu era obligată să trăiască sub acelaşi acoperiş cu el. Se putea întoarce la Haverston. Pe unchiul Jason nu l-ar fi deranjat.

Dar nu avea nici un drept să-l ţină pe Thomas departe de tatăl său. Şi Tess îi spusese că Nicholas venea în vizită în camera copilului de cel puţin două ori pe zi, alungând-o pe doică pentru a fi singur cu fiul său. Acceptase că Thomas era fiul său, dar se îndoia că va recunoaşte vreodată asta în faţa ei.

Oftă adânc. Nu spusese ea cândva că nu va conta cum va fi căsnicia ei atâta timp cât nu trebuia să meargă la vânătoare după un soț? Cât de naivă a putut fi!

– Draga mea, ai un vizitator, o anunță Eleanor când intră în cameră, în timp ce Lord Dicken Barrett era chiar în spatele ei. George...? O, Doamne. Nu-mi mai amintesc.

– George Fowler, lămuri Lord Barrett.

– O, da, Fowler, încuviință Eleanor. Sayers l-a invitat în salonul de așteptare, dat fiind că întreaga casă e atât de aglomerată.

Sayers stătea în ușă, iar Reggie se încruntă ca să-și ascundă surprinderea de pe chip. Se ridică.

– Nu se cuvine ca George să stea în salonul de așteptare. Invită-l în bibliotecă. Ar trebui să fie liberă la ora asta. Și trimite după ceai. Îi făcu semn din cap lui Sayers să purceadă, apoi se întoarse către Eleanor. Ar fi trebuit să dormi mai mult, Ellie, dacă ești încă obosită.

– Sunt bine, dragă. A fost o noapte lungă, dar m-am simțit bine.

Privirea ei o întâlni pentru o clipă pe cea a lui Lord Barrett.

– Voi fi ca nouă de îndată ce îmi servesc ceaiul. Îl cunoști pe musafirul tău?

– Da, răspunse Reggie. Dar nu-mi pot imagina ce caută aici.

– Ei bine, mai bine te-ai duce să-l vezi. Eu și Dicken vom servi câte ceva înainte de a merge la o plimbare călare.

Eleanor la o plimbare călare? Imaginează-ți!

– Nu știam că îți place să călărești, Ellie.

– O, îmi place foarte mult! Și este mult mai plăcut atunci când ai pe cineva care să-ți țină companie. Se aplecă mai aproape, adăugând: Ar trebui să încercați și tu, și Nicholas.

Reggie răspunse evaziv și ieși din cameră. George Fowler se ridică în momentul în care ea intră în bibliotecă, întâmpinând-o ca să-i facă o reverență. Uitase ce arătos era George, cu cascada sa de bucle șaten-deschis, mustața aranjată cu atenție, nuanța verde-închis a ochilor și cu un chip parcă sculptat. Era un pic cam scund – de fapt nu, chiar nu era. Nu trebuia să-i compare pe toți bărbații cu soțul ei.

– Mă tem că am venit într-un moment nepotrivit, îşi ceru el scuze. Cel care mi-a luat calul a mormăit că nu mai e loc pentru nici măcar un cal în grajd.

– Este un pic de înghesuială, dar nu mă deranjezi cu nimic.

– Dar trebuie să te ocupi de oaspeţi...

– Chiar deloc, îl asigură ea. Este petrecerea soacrei mele, pe care a planificat-o înainte de venirea noastră. Majoritatea sunt prietenii ei – şi ai soţului meu – şi doar câţiva sunt treji la această oră. Dar, te rog, ia loc, George. Se aşezară unul în faţa celuilalt. Eşti bine-venit să rămâi dacă vrei. Ştii probabil pe mai toată lumea de aici şi sunt sigură că îţi putem face rost de un loc unde să-ţi petreci noaptea, dacă nu te deranjează să împarţi camera.

Zâmbi fericit.

– Aş accepta dacă nu aş fi primit deja o invitaţie de la mama. Este în vacanţă în Brighton şi m-am gândit să trec pe-aici în drum spre ea, să văd cum o mai duci.

Reggie îi zâmbi. Se depărtase mult de la drumul său ca să o vadă.

– A trecut mult timp, nu-i aşa? deschise ea subiectul bucuroasă, amintindu-şi cât de fermecător putea fi.

– Al naibii de mult, sublinie el.

Hallie aduse ceaiul, iar Reggie turnă în ceşti.

– Ce mai face mama ta, George?

– Cât de bine se poate, având în vedere dispoziţia ei. Spuse asta cu o grimasă, ca şi când se aştepta la o ciomăgeală bună când ajungea în Brighton. Toată familia e bine. Vorbind de familie, l-am văzut pe unchiul tău Anthony la club săptămâna trecută. Părea supărat din vreun motiv. Aproape că s-a luat la pumni cu un tip doar pentru că s-a împiedicat de el.

Reggie ştia ce înseamnă asta. Cu o săptămână în urmă, Anthony aflase că Nicholas se întorsese.

– Unchiul Tony are ieşirile lui, deşi din fericire nu se întâmplă prea des.

– Şi tu?

Chipul îi deveni brusc serios.

– Dacă am ieşiri, George? Nu avem cu toţii?

– Nu te deranjează să fii izolată aici, la țară? Eu aș da ortul popii într-o săptămână.

– Îmi place Silverley. Întotdeauna am preferat să stau la țară...

El păru dezamăgit.

– M-am gândit că poate... nu ești fericită aici. Lumea vorbește.

Tuși. Oare era ruşinat?

– Atunci nu ar trebui să dai crezare bârfelor, îl mustră ea. Sunt fericită, George. Dar nu îl putu privi în ochi.

– Eşti sigură?

– Tocmai ți-a spus asta, Fowler, rosti cu răceală Nicholas din uşă. Şi din moment ce este evident de ce ai venit, aş aprecia dacă ai pleca.

Reggie sări în picioare.

– Nicholas!

– E în regulă, Reggie, zise George ridicându-se.

– Este Lady Montieth, amice, spuse Nicholas direct, cu ochii strălucind de mânie. Să nu uiți asta!

Lui Reggie nu îi venea să-şi creadă ochilor.

– Nu trebuie să pleci, George, chiar nu e nevoie.

– Nu, dar chiar trebuie, insist. Apoi Nicholas se întoarse şi urlă în hol. Sayers! Domnul pleacă.

Reggie roşi de furie.

– Îmi pare rău, George. Nu există nici o scuză pentru o astfel de grosolănie.

– Stai liniştită. George îi făcu o plecăciune, ignorându-l pentru o clipă pe bărbatul neîmblânzit din uşă. Mi-a făcut plăcere să te văd din nou, indiferent cât de scurtă a fost vizita.

Reggie aşteptă doar două secunde după ce George se strecură afară din cameră, după care scoase un strigăt de furie, ochii ei de cobalt aruncând scântei.

– Cum îndrăznești? Eu ți-am dat afară târfele? Am făcut-o? Făcu o pauză scurtă să respire. Eşti insuportabil! Cel mai insuportabil! izbucni ea. Este vreo altă regulă absurdă de-a ta? Mai întâi refuzi să permiți familiei mele să mă viziteze aici, iar acum prietenii mei nu sunt bine-veniți!

– Nu aş spune că un fost iubit e prieten, replică el.

– Nu este un fost iubit. Şi s-a găsit cine să vorbească, cu patru dintre fostele tale iubite dormind în casa asta noaptea trecută. Măi să fie, probabil că ai şi fost cu una dintre ele sau chiar cu mai multe azi-noapte!

– Dacă ai fi împărțit patul cu mine noaptea trecută, ai fi ştiut cu cine am fost.

Deschise gura, apoi o închise cu furie. Să împartă patul cu el după ce îl prinsese cu o altă femeie?! O enerva înadins. Ei bine, reuşise să o înfurie la culme. Îşi îndreptă umerii.

– Comportamentul tău ruşinos m-a făcut să mă hotărăsc, domnule. Refuz să mai locuiesc încă o zi cu un astfel de soț necioplit. Plec acasă.

Replica îl făcu pe Nicholas să tresară.

– Asta *este* casa ta, Regina.

– Ar fi putut fi, dar tu ai făcut-o de nesuportat.

– Nu o să pleci, spuse el categoric.

– Nu mă poți opri.

– Ba pot să fac exact asta. Testează-mă şi ai să vezi!

Urmă un moment de tăcere. Se uitară unul la altul, după care Regina ieşi țanțoş din bibliotecă.

Nicholas îşi plecă, trist, capul. De ce naiba îşi pierduse cumpătul în felul ăsta? Intenționase să o convingă să revină la starea ei firească, de dinainte, apoi să o atragă în patul lui în seara asta. Totul s-ar fi putut rezolva până mâine. Care naiba era problema lui? Avea dreptate, comportamentul lui era intolerabil şi nici măcar el însuşi nu reuşea să se înțeleagă.

Capitolul 38

Uşa se deschise cu o bufnitură răsunătoare. Reggie se întoarse în scaunul de la măsuța de toaletă, cu peria încă ridicată.

– Ce? Nu ți-ai făcut încă bagajele? spuse el răguşit.

Reggie puse încet peria jos.

– Eşti beat, Nicholas.

– Nu chiar, iubire. Doar suficient cât să-mi dau seama că m-am dat cu capul de un zid fără nici un motiv.

– Spui aiureli.

Închise ușa, sprijinindu-se de ea, cu ochii de chihlimbar studiind-o.

– Gândeşte-te la asta. Casa este a mea. Camera este a mea. Soția este a mea. Nu am nevoie de o altă permisiune ca să o duc în pat. Nu te împotrivi, iubire, adăugă el.

Ea îl avertiză pe un ton glacial:

– Cred că ar fi mai bine să pleci înainte să...

– O să țipi, iubire? Pentru ca servitorii şi oaspeții să vină într-un suflet? Nu vor îndrăzni să ne deranjeze, să ştii. Şi vei fi foarte stingherită mâine.

Zâmbea la ea, bruta.

– N-o să iasă cum vrei tu, Nicholas Eden.

– Ba da, o corectă el. Şi hai să renunțăm la istericale.

– Când o să fac istericale, spuse ea printre dinți, o să ştii.

– Ce bine că eşti atât de rezonabilă, iubire. Acum, de ce nu-ți scoți chestia aia drăguță pe care o porți?

– De ce nu te duci dra...

– Doamnă! păru şocat. Dacă nu poți fi politicoasă...

– Nicholas! strigă Reggie plină de frustrare. Nu am nici un chef de prostii.

– Ei bine, dacă te grăbeşti, iubire, te voi obliga.

Înaintă spre ea, iar ea fugi după patul mare. El îşi continuă drumul, înconjurând patul.

– Nu te apropia.

Țipa din ce în ce mai tare. Dar el nu se opri. Reggie sări pe pat şi se rostogoli peste el. Se uită în sus şi îl văzu rânjind. Îi făcea plăcere vânătoarea.

– Vreau să pleci în secunda asta!

Vocea ei era plină de furie. El urcă pe pat, aplecându-se ca să nu se lovească în baldachin, iar ea fugi spre uşă. Sunetul înfricoşător scos de Nicholas care sări din pat o făcu să-şi schimbe direcția. În spatele divanului în stil Queen Anne era mai sigur.

Nicholas se duse la ușă, o încuie, apoi puse cheia deasupra ușii, unde Reggie nu putea ajunge. Ea privi într-acolo, și înapoi la Nicholas. Apucă o carte de pe masa de lângă ea și o aruncă în el. El se feri cu agilitate, râzând de eforturile ei în timp ce își scotea haina.

– Dacă insiști, Nicholas, jur că îți voi scoate ochii!

– Poți încerca, iubire. El zâmbi, se îndreptă spre divan și o trase din spatele lui, ținând-o cu putere.

– Nicho...

Buzele ei fură reduse la tăcere. O clipă mai târziu, o aruncă pe pat și o presă pe saltea cu trupul său lung. Gura lui o devoră pe a ei, fără să-i lase vreo șansă să respire, cu atât mai puțin să urle la el. Își încleștă degetele în părul lui, dar nu-i putea clinti capul. Îl mușcă de buză, iar el se retrase, rânjind la ea.

– Nu vrei să faci asta, iubire. Cum pot să te sărut așa cum trebuie când tu mă răneşti? Când îl trase cu răutate de păr, mormăi: Ar fi trebuit să te îmbăt din nou cu vin. Eşti mult mai agreabilă atunci când eşti beată.

În timp ce o sărută din nou, Reggie făcu ochii mari. Să o îmbete cu vin? Nu fusese un vis! Chiar făcuse dragoste cu ea în acea noapte la han. Şi pusese totul la cale! Şi o dorise suficient cât să o păcălească... O dorise suficient cât să-i dea prea mult vin... O dorise.

Dumnezeule, acele sentimente puneau stăpânire pe ea din nou. Cât timp putea să reziste?

Se uită la ea din nou, cu ochii în flăcări.

– O, iubire, spuse el răguşit, iubeşte-mă. Iubeşte-mă cum ai făcut-o cândva, îi şopti cu pasiune şi ea rămase lipsită de apărare.

Dintr-odată îi răspundea la sărut cu toată pasiunea de care dădea dovadă. Nu era din piatră. Era făcută din carne şi sânge, iar sângele îi fierbea în vene.

Degetele ei își schimbară direcția, trăgându-i capul spre ea. Gemetele lui de plăcere o încântau peste măsură. Nicholas o dorea... o dorea cu adevărat. Acesta fu ultimul ei gând, după care nu mai avu timp să gândească.

Capitolul 39

– Bună dimineața, iubire. Dinții lui Nicholas apucară buza de jos a lui Reggie și o strânseră pentru o clipă. Ți-a spus cineva vreodată ce imagine fermecător de ciufulită ai la răsărit?

Ea zâmbi ca un drăcușor.

– Meg este singura care mă vede la răsărit și ea nu spune lucruri care i se urcă la cap unei fete.

Nicholas râse, trăgând-o mai aproape.

– Îndărătnica ta de Meg nu mă place, și nu-mi pot imagina de ce. Sunt un tip atât de simpatic.

– Ești un om insuportabil și tu știi asta.

– Dar un om insuportabil *simpatic.*

Ea râse.

„Ce mod minunat să fii trezită", se gândi Reggie, trăgându-se mai aproape de trupul ferm al soțului ei. Și nu era obosită, chiar dacă fusese iubită cu ardoare până în zori. Nu era obosită. Se simțea minunat. Va trebui să insiste să o forțeze mai des.

Bocetul lui Thomas era singurul lucru care le putea perturba idila, iar ea îl auzi într-o clipă.

– Mă întrebam când va începe.

Reggie rânji la el.

– Ar trebui să mă duc să mă ocup de el.

– Vii repede înapoi, da?

– Mai mult ca sigur, domnule.

Când Reggie reveni în dormitorul ei, douăzeci de minute mai târziu, nu era nimeni acolo. Verifică în salon, apoi merse în dormitorul lui Nicholas. Nu era nici urmă de el. Se întoarse în camera ei și așteptă. El nu apăru.

Unde plecase? Și de ce? O folosise, iar acum o trata cu indiferență? Dar trăgea concluzii pripite. Trebuia să existe o explicație pentru dispariția lui.

Reggie o zori pe Meg cu îmbrăcatul și apoi aproape că zbură din cameră și coborî treptele. Vocile din salonul pentru mic dejun o atraseră în acea direcție. La ușă, se opri brusc, simțind cum

îi îngheață sângele în vine. Nicholas, îmbrăcat doar în pantaloni și cu o bluză de casă scurtă, din catifea verde, stătea în fața bufetului. Era cu spatele la ea, la fel și Selena Eddington. Selena stătea lângă el, atât de aproape încât umărul ei îi atingea brațul. Capul lui era aplecat spre ea și Selena râdea la ce îi spunea el.

Reggie văzu roșu în fața ochilor.

– Deranjez... din nou?

Ei se întoarseră. Nu mai era nimeni în cameră, nici măcar un lacheu, dar Nicholas nu păru deloc rușinat.

– Nu trebuia să cobori, iubire. Îi zâmbi. Tocmai luam un platou cu prăjituri să ți-l aduc sus.

– Sunt sigură că asta făceai, răspunse ea cu răceală, ochii ei fixându-i pe ai Selenei. Doamnă, vă rog să vă faceți bagajul și să plecați din casa mea înainte de prânz.

Chipul îngâmfat al Selenei căpătă imediat o expresie scandalizată.

– Nu poți face asta. Lady Miriam m-a invitat.

– Nu Lady Miriam este doamna casei. Eu sunt. Și noi, cei din familia Eden, suntem renumiți pentru faptul că dăm lumea afară din casă.

După ce își spuse oful, Reggie se întoarse și plecă. Nicholas o prinse din urmă în holul principal, apucând-o de braț.

– Ce naiba a fost asta?

– Dă-mi drumul! șuieră ea, smucindu-și brațul.

De data asta o apucă de umăr.

– Vino aici. O trase în bibliotecă și închise ușa în urma lor. Ești nebună?

– Trebuie să fiu dacă am crezut că te-ai schimbat! spuse ea.

– Ce vrei să spui?

– Patul meu încă nu se răcise și tu ai ieșit deja la vânătoare! Îi bine, distrează-te cu toate femeile pe care le dorești, domnule, dar să nu te mai joci cu mine vreodată!

– Ai putea să crezi că mi-aș mai putea dori o altă femeie după azi-noapte? îi răspunse el, cu adevărat surprins. N-am făcut nimic. Selena doar s-a întâmplat să fie acolo când am venit să îți iau prăjiturile. Nu voiam decât să te hrănesc, ca să nu ai nici o scuză să părăsești camera în dimineața asta.

– Ai o casă plină de servitori care să aducă prăjituri, domnule, sublinie ea.

– Sunt ocupați cu toți oaspeții noștri. Am avut timp să cobor eu pentru că oricum așteptam să te întorci.

– Nu te cred.

Oftă, exasperat.

– Este absurd, Regina. Nu aveai nici un drept să te comporți așa, și, desigur, nici un drept să o dai pe Selena afară. I-am spus asta.

– Nu ai făcut-o!

– Dacă te gândești măcar cât de ridicol te comporți...

Focul care îi strălucea în ochi îl determină să facă o pauză.

– Ridicol? Da, cred că da. Sunt și proastă și cea mai mare naivă. Dar tu, domnule, ești un fecior de lele get-beget. Nu poți suporta ca prietena ta să plece? Atunci, chiar te rog, las-o să stea. De fapt, las-o să se mute aici definitiv, pentru că eu nu voi fi aici să văd. Și dacă încerci să mă oprești, te voi... împușca!

Chipul i se întunecă și căpătă o expresie furioasă, dar ea era atât de pornită să-și verse mânia strânsă în atâtea luni, că nu-și dădu seama cât de periculos de furios era. Când se întoarse fără să-i dea nici o replică, ea fugi în fața lui și îi blocă ieșirea.

– Să nu îndrăznești să ieși atunci când eu încă mă cert cu tine!

– Ce mai e de spus, doamnă? rosti el cu amărăciune. Ai zis-o în cele din urmă. Nu am ce să spun în apărarea mea.

Era lovitura de grație. Fără minciuni și fără scuze.

– Re... recunoști că încă o dorești?

– Să doresc pe cine? mormăi el. Eu vorbesc despre nelegitimitatea mea, desigur. Am încercat să te scutesc de asta, dacă îți amintești. Mi-am dat toată silința să te împiedic să te căsătorești cu un fecior de lele.

– Ai fi putut să te schimbi, replică ea aprig.

– Cum poți schimba circumstanțele nașterii tale?

– Naștere? se încruntă ea. Ce-i cu tine, Nicholas? Eu vorbesc despre comportamentul tău. Ești un fecior de lele.

Fu o pauză plină de încordare și apoi întrebă:

– Miriam nu ți-a spus? Cum, nu ți-a dezvăluit secretul meu întunecat?

– Despre ce vorbești? îl întrebă Reggie. Da, Miriam mi-a povestit despre nașterea ta. A savurat momentul chiar. Ce are asta de-a face cu discuția noastră? Dacă mă întrebi pe mine, ar trebui să fii bucuros că nu e mama ta.

Îl lovi ca un trăsnet.

– Vrei să spui că nu-ți pasă?

– Să-mi pese? Nu fi absurd, spuse ea. Am doi veri care sunt nelegitimi. Asta înseamnă că îi iubesc mai puțin? Bineînțeles că nu. Nașterea ta nu este în nici o măsură vina ta. Respiră, după care continuă. Tu, domnule, ai o grămadă de defecte și fără a mai adăuga încă unul. M-am săturat să-ți fiu doar pe jumătate nevastă. Am vorbit serios. Nu voi sta aici ca să privesc cum îți reînnoiești prietenii vechi. Dacă te mai văd cu acea femeie încă o dată, jur că voi pune în aplicare lecțiile primite de la Connie și vă tai pe amândoi în bucățele!

El nu vru – sau nu putu – să se oprească din râs. Și era suficient pentru a o face pe Reggie să țipe. În acel moment, intră Eleanor.

– Aici are loc un război, dragii mei, sau este doar o ceartă în familie?

– Familie? strigă Reggie. El nu știe că face parte dintr-o familie. Ar prefera să fie burlac. Crede că este burlac.

Nicholas se dezmetici.

– Nu este adevărat.

– Explică-i tu, Ellie, spuse Reggie. Spune-i că nu le poate avea pe toate, trebuie să aleagă. Fie este soț, fie nu este.

Reggie ieși din cameră, trântind ușa în urma ei. Ajunse până la jumătatea scărilor când își aminti de cuvintele lui și aproape că se împiedică. „Mi-am dat toată silința să te împiedic să te căsătorești cu un fecior de lele."

Rămase ca o stană de piatră, privind în gol. Oare de-asta se comportase atât de oribil? De ce nu se gândise la asta atunci când Miriam îi dezvăluise, chipurile, din pură întâmplare informația? Oare Nicholas crezuse că ea nu putea suporta să fie căsătorită cu un bastard?

Of, ce prost, ce idiot! Reggie se așeză pe scări și începu să râdă în hohote.

Capitolul 40

Seara, fu servită o cină rece pe terasa din spate, cu scopul de a se organiza meciuri de crochet. Reggie îl aduse jos pe Thomas să se bucure de soarele acelei după-amiezi târzii. Cu o pătură mare întinsă sub el, întorcea încântat capul spre sunetele care îi atrăgeau atenția. Fiecare oaspete veni să îl cunoască pe noul moștenitor Montieth.

Doar câțiva dintre musafirii lui Miriam mai petreceau încă o noapte la Silverley. Cei mai mulți plecaseră în acea după-amiază, inclusiv Selena Eddington. Regina nu știa dacă Nicholas vorbise cu ea din nou sau hotărâse de una singură că era prudent să plece.

Pamela Ritchie trecu să se uite la Thomas. Ce femeie nefericită. Dacă nu-și acorda atenție, acele riduri de nemulțumire aveau să devină permanente.

Reggie nu se simțise deloc deranjată când Nicholas și Anne Henslowe jucară într-un meci de crochet împreună. Stăteau unul lângă altul așteptându-și rândul și râdeau, dar Reggie nu simțea nimic. Știa că reacția ei era legată de toate acele rânjete și feluri în care Nicholas îi făcuse cu ochiul toată după-amiaza. Era ca și cum împărtășeau o glumă numai a lor, deși nu își spuseseră nici un cuvânt de când se văzuseră la masa de prânz. Chiar și așa, doar se uita la ea și era de-ajuns pentru a începe să râdă.

Era un bărbat fericit. Reggie credea că știa de ce, iar bănuielile ei o făcură la fel de fericită ca și el.

Soarele începea să apună și întreaga natură era îmbrăcată în nuanțe minunate. Thomas stătuse suficient în aer liber pentru o zi și se agita pe pătură plin de vigoare, un semn clar că îi era foame.

– Este așa de liniște aici, în acest moment al zilei, spuse Eleanor liniștită. O să vă duc lipsa, și ție, și micuțului ăstuia.

– Doar nu te gândești să pleci deja, nu-i așa? întrebă Reggie surprinsă.

– Nu mai ai nevoie de mine aici, draga mea. Ştiau amândouă că rămăsese doar să o ajute pe Reggie să se acomodeze cu mariajul. Dicken mi-a spus că Rebecca a fost o adevărată scorpie de când am plecat. Şi Dicken îmi duce lipsa. Şi, ca să fiu sinceră, timpul cât am fost departe de Cornwall mi-a deschis ochii.

– O, Eleanor, tu şi Dicken sunteţi...? spuse Reggie încântată.

Eleanor zâmbi.

– M-a cerut în căsătorie de mai multe ori în ultimii patru ani. Cred că sunt în sfârşit dispusă să mă gândesc serios la asta.

– Excelent! Ne vei lăsa pe Nicholas şi pe mine să facem petrecerea de nuntă, sau îşi va dori Rebecca să o facă?

– Mă tem că Rebecca va insista, râse Eleanor. Mi-l bagă pe Dicken pe gât de ani întregi.

Thomas ţipă, cerând atenţie.

– Vrei să-l duc sus, draga mea?

– Nu, doar dacă nu reuşeşti cumva şi să-l hrăneşti, zâmbi Reggie.

– Atunci, grăbeşte-te înapoi. Nicky nu te-a scăpat o clipă din ochi aproape toată ziua. Sunt sigură că va veni să te caute dacă lipseşti mult.

– Nu atâta timp cât ştiu unde este, spuse Nicholas, apropiindu-se din spatele lor. Îl ridică pe Thomas. Deci ştrengarului îi e foame, nu? Dumnezeule, şi face şi pipi!

Îl îndepărtă repede pe băiat de lângă el, iar femeile râseră. Reggie înfăşură o pătură mică în jurul fundulețului lui Thomas.

– Copiii fac asta, chiar de multe ori. Gata, dă-mi-l mie.

– Nu, o să-l duc eu sus pentru tine. Nicholas se aplecă mai aproape, şoptindu-i încât să audă doar ea. Poate, după ce termini cu el, putem să ne petrecem puţin timp singuri.

– Ce să vezi, ce imagine înduioşătoare, îi întrerupse vocea dură a lui Miriam. Un tată iubindu-şi la nebunie bastardul. Voi, bărbaţii din familia Eden, sunteţi nişte taţi minunaţi, Nicholas. Păcat că sunteţi atât de răi ca soţi.

Nicholas se întoarse.

– Nu am să te contrazic, doamnă. În mod clar eşti supărată că intriga ta bine pusă la cale nu ţi-a reuşit după cum te aşteptai.

– Nu ştiu ce vrei să spui, îi răspunse ea cu dispreţ.

– Nu? Permite-mi să îți mulțumesc acum, înainte să uit. Dacă nu ar fi fost lista ta genială de invitați, probabil că încă aș fi fost în conflict cu soția mea. Dar nu mai suntem. Și ție trebuie să-ți mulțumesc pentru împăcarea noastră, *mamă*.

Chipul lui Miriam se schimonosi de o furie pe care nu o putea ascunde.

– M-am săturat să te tot aud spunându-mi așa. Și, Nicholas, încă nu știi cât de genială este lista mea de oaspeți cu adevărat, râse ea. Am o surpriză minunată pentru tine. Vezi tu, mama ta adevărată este aici! Nu este minunat? Așa că de ce nu te faci de râs petrecându-ți restul serii întrebând fiecare doamnă de aici dacă ea e târfa care te-a făcut? Va fi *așa* de distractiv.

Nicholas încremeni. Fu atât de uluit, că nici măcar nu se duse după Miriam. Reggie simți cum i se strânge inima când i-l luă pe Thomas din brațe, iar el nici nu păru să-și dea seama că făcuse asta.

– Of, Nicholas, nu o lăsa să te supere, spuse Reggie cu blândețe. Ți-a spus asta doar ca să te întristeze.

– Oare? Reggie văzu chinul din ochii lui. Oare? Dar dacă a spus adevărul?

Disperată după ajutor, Reggie se întoarse către Eleanor. Femeia mai în vârstă era albă ca varul. Reggie înțelegea, dar acum avea nevoie mai mult ca niciodată de ea.

– Spune-i, spuse ea încet, și Ellie rămase fără suflare.

– Regina!

– Nu vezi? Este timpul.

Îl apucă mai strâns pe Thomas și aşteptă. Nicholas privi când la Reggie, când la Eleanor, pe chipu-i citindu-se deopotrivă tristețe și confuzie.

– Of, Nicky, nu mă urî, începu Eleanor pe un ton în care îi cerea iertare. Miriam ți-a zis în ciudă, dar ți-a spus adevărul.

– Nu! Smulse cuvintele cu greutate. Nu tu. Mi-ai fi spus dacă...

– Nu am putut. Eleanor plângea. I-am dat lui Miriam cuvântul meu că nu o să-ți spun când *ea* mi-a dat cuvântul *ei* că o să te crească de parcă ai fi propriul ei copil.

–Asta crezi tu că a făcut? întrebă el îndurerat. Nu s-a comportat niciodată ca o mamă cu mine, Ellie, nici măcar când eram copil. *Ştii* asta.

–Da şi ţi-am şters lacrimile şi ţi-am alinat suferinţa şi am murit câte un pic de fiecare dată. Tatăl tău nu a vrut să fii considerat bastard, Nicky, şi nici eu nu am vrut. Miriam s-a ţinut de cuvânt că nu va spune niciodată, aşa că a trebuit să mă ţin şi eu de cuvânt.

–I-a spus soţiei mele. Şi m-a făcut să trec prin iad, şuieră el.

–A judecat-o corect pe Regina. Ştia că secretul nu va ajunge la urechile altcuiva şi aşa a fost.

–A ameninţat întotdeauna că o să scoată la iveală secretul.

–Numai ameninţări, Nicky.

–Dar eu a trebuit să trăiesc cu ameninţările ei. Ele mi-au guvernat viaţa. Chiar şi aşa, mi-aş fi asumat ruşinea cu bucurie dacă aş fi avut o mamă adevărată. Nu ţi-ai dat seama de asta când mi-am vărsat amarul faţă de tine în toţi aceşti ani? *De ce nu mi-ai spus?*

Stigmatul de bastard nu era la fel de important ca acest război. Amândoi erau conştienţi de asta.

–Iartă-mă, plânse Eleanor, şi fugi în casă.

Reggie îşi puse mâna pe braţul lui Nicholas.

–I-a fost teamă să-ţi spună, teamă că o vei urî. Du-te după ea, Nicholas. Ascult-o cu calm şi las-o să-ţi spună ce mi-a spus mie. Nu a fost uşor nici pentru ea în toţi anii aceştia.

–Tu ştiai? întrebă el nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

–De când l-am născut pe Thomas, răspunse ea cu blândeţe. Mi-a fost alături în timpul travaliului şi a vrut să cunosc motivul real pentru care nu erai lângă mine. Ştii, Nicholas, mă tem că nu puteam crede că cineva poate fi atât de prost încât să nu se căsătorească din cauză că a e copil din flori. Zâmbi în sus, către el. Îmi pare rău, dar nu am apreciat niciodată cât de mult a contat asta pentru tine.

–Nu mai contează prea mult acum, recunoscu el.

–Atunci nu o judeca atât de aspru, Nicholas, şi ascult-o fără furie. Te rog.

El rămase acolo, uitându-se în gol, şi ea continuă:

– Nu orice femeie are curajul să crească singură un copil nelegitim. Gândeşte-te cum te-ai confruntat tu cu asta, la urma urmei. Te-ai hotărât să nu te căsătoreşti niciodată pentru că nu îţi doreai ca soţia ta să ducă pe umeri aceeaşi povară. Crezi că pentru o mamă nu e mai rău? Şi aminteşte-ţi cât de tânără era Eleanor la momentul respectiv.

– Tu ai fi făcut-o, nu?

Ea ridică din umeri.

– Da, dar nu uita că noi, cei din familia Malory, suntem deja obişnuiţi să avem bastarzi în familie.

El mormăi.

– Du-te, Nicholas. Vorbeşte cu ea. Vei descoperi că este aceeaşi femeie care ţi-a fost întotdeauna cea mai bună prietenă. Ţi-a fost mamă de la bun început. Acum este rândul tău să-i asculţi durerea.

El îi cuprinse tandru chipul în palme. Thomas se zvârcolea în braţele ei, iar Nicholas îi spuse:

– Du-te şi hrăneşte-mi fiul, doamnă.

Reggie zâmbi când el se îndepărtă, ducându-se spre casă. Peste pajişte, ochii ei îi întâlniră pe ai lui Miriam şi clătină din cap în timp ce Miriam se întoarse brusc. Oare Miriam se va schimba vreodată?

Îşi frecă obrazul de capul lui Thomas şi se îndreptă spre casă.

– Nu-ţi face griji, îngeraşul meu, vei avea parte de atât de multă iubire, că nu îţi va lipsi afecţiunea ei. Doar aşteaptă până când vei fi destul de mare ca să-ţi povestesc despre unchii tăi. Unul dintre ei a fost pirat pentru o vreme şi...

Capitolul 41

Uşa dormitorului lui Eleanor era închisă, dar Nicholas auzea suspinele sfâşietoare ce veneau din interior. Deschise uşa fără zgomot. Ea era întinsă pe pat, cu capul îngropat în braţe şi umerii

tremurându-i cumplit. El simți o durere puternică în piept. Închise uşa şi se aşeză lângă ea, luând-o în braţe.

– Îmi pare rău, Ellie. Nu mi-aş fi dorit să te fac să plângi pentru nimic în lume, ştii asta.

Ea deschise ochii de chihlimbar inundaţi de lacrimi. Ochii lor erau atât de asemănători. Doamne, cât de prost fusese că nu-şi dăduse seama de asta până acum.

– Nu mă urăşti, Nicky?

– Să te urăsc? repetă el. Pe tine, cea care m-a consolat întotdeauna, singura persoană despre care eram sigur că mă iubeşte? Clătină din cap. Nu îţi poţi imagina de câte ori mă prefăceam că tu eşti mama mea adevărată, când eram mic. De ce nu mi-am dat seama că era adevărat?

– Se presupunea că nu trebuia să ştii.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama oricum, mai ales atunci când nu ai mai venit aici după ce a murit tata. M-am întrebat întotdeauna de ce veneai aici de fapt. Tu şi Miriam de-abia vă vorbeaţi. Veneai pentru tata, nu-i aşa?

– Cred că ai înţeles greşit, Nicky. Tatăl tău şi cu mine am fost împreună o singură dată. Nu, veneam la Silverley doar ca să fiu aproape de tine. El a menţinut pacea între mine şi Miriam, făcând posibil ca eu să fiu cu tine în casa asta. Nu am mai venit la Silverley după ce a murit el a fost pentru că ai crescut. Ai plecat pe mare timp de doi ani, iar apoi te-ai mutat în Londra. Veneai rareori la Silverley, aminteşte-ţi.

– Nu suportam să stau cu Miriam, spuse el cu amărăciune. Ai văzut-o toată săptămâna asta. Tot timpul a fost la fel, Ellie.

– Trebuie să o înţelegi şi pe Miriam, Nicky. Nu m-a iertat niciodată pentru că l-am iubit pe Charles, ia tu erai un memento constant că îşi ratase căsnicia cu el.

– De ce naiba nu te-ai căsătorit tu cu el?

Ea zâmbi şovăitoare.

– Charles avea douăzeci şi unu de ani când a venit prima oară în vizită la Miriam. Ea avea optsprezece ani, iar eu, dragul meu, aveam doar paisprezece. Eram de neobservat. El era îndrăgostit nebuneşte de ea, iar eu de el. Paisprezece ani este o vârstă

impresionabilă, ştii, iar Charles era atât de chipeş şi de bun. Dar ei s-au căsătorit în anul în care s-au cunoscut.

–Spre nenorocirea tuturor, spuse el încet. A tuturor.

Dar ea clătină din cap.

–L-a iubit, Nicky, în primii ani ai căsniciei lor. Au fost foarte fericiţi. Şi să înţelegi acest lucru, Nicky. El nu a încetat nici o clipă să o iubească, indiferent de cât de dificilă a fost mai târziu. Miriam s-a înşelat în privinţa asta. Bărbaţii din familia Eden sunt nişte soţi excepţionali, pentru că iubesc o singură dată. Dar Charles îşi dorea un fiu, iar Miriam nu putea ţine o sarcină, pierzând trei sarcini în tot atâţia ani. Acest lucru a pus o presiune teribilă asupra ei. Era prea speriată să mai încerce să aibă fiul pe care el şi-l dorea, aşa că a început să-l respingă. Mă tem că frica a întors-o împotriva lui Charles. Dragostea ei pentru el nu a rezistat unei presiuni atât de mari. Dar el a iubit-o.

–Atunci, tu locuiai aici?

–Da. Ai fost conceput aici. Îşi coborî ochii, încă simţindu-se vinovată că îşi trădase sora. Aveam şaptesprezece ani şi îl iubeam pe Charles. Avuseseră o ceartă groaznică în acea zi, pentru că refuzase să-l accepte în patul ei. Până seara s-a îmbătat şi... s-a întâmplat pur şi simplu, Nicky. Nici măcar nu sunt sigură că ştia ce făcea, deşi *eu* ştiam. Amândoi am regretat după aceea şi ne-am promis că Miriam nu va afla niciodată. M-am dus acasă la părinţii mei, iar Charles s-a dedicat soţiei sale. Ea oftă. În cele din urmă, poate că Miriam ar fi trecut peste teama ei de a concepe un copil. Poate ar fi fost fericiţi din nou.

–Dar am venit eu pe lume?

–Da, recunoscu ea. Când mi-am dat seama că voi avea un copil, am devenit isterică. O singură greşeală şi eram însărcinată. M-am gândit chiar să mă sinucid. Nu le puteam spune părinţilor mei. M-am îmbolnăvit din cauza grijilor. În cele din urmă, disperată, am mers la Silverley pentru a-i povesti despre dilema mea lui Charles. Dumnezeu să-l binecuvânteze! A fost încântat! Nu-mi venea să cred la început, dar chiar a fost. Mă gândisem doar la mine, că viaţa îmi va fi distrusă, dar Charles s-a gândit mai întâi la tine. M-a făcut să înţeleg cât de egoistă am fost că îmi doream să scap de tine. Iartă-mă, Nicky, dar chiar am gândit că asta era

soluția. Eram tânără și îngrozită, iar fetele care proveneau din familii bune nu aveau copii în afara căsătoriei.

O strânse la piept.

– Desigur, Ellie. Te înțeleg.

– Ei bine, continuă ea, Charles te-a vrut. A fost dispus să-și distrugă căsnicia pentru ca tu să vii pe lume. Poate că lucrurile ar fi stat altfel dacă nu ar fi fost cele trei sarcini pierdute de Miriam. Nu era sigur că ea îi va oferi vreodată un copil. Iar eu eram însărcinată în trei luni.

– Deci, i-ați spus lui Miriam.

Măcar atât știa și el.

– A fost șocată, desigur. Nu i-a venit să creadă că propria soră fusese capabilă de așa ceva. Cât m-a urât din acea zi! Și pe Charles – nu l-a iertat niciodată. În cele din urmă, a ajuns să te urască și pe tine, singura persoană nevinovată din toată situația asta nefericită. Ea nu a mai fost niciodată la fel, Nicky. Cea mai mare amărăciune a ei a fost că reușisem să-i ofer lui Charles fiul pe care și-l dorea. Simțea că l-a dezamăgit, dar a dat vina pe el și pe mine că am intervenit înainte ca ea să aibă vreo șansă să încerce din nou. Iar amărăciunea ei a devenit de-a dreptul monstruoasă de-a lungul anilor. Miriam nu a fost dintotdeauna așa cum este acum. Eu sunt de vină, pentru că l-aș fi putut refuza pe Charles în noaptea când ai fost conceput. Aș fi putut, dar nu am făcut-o.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Ellie, ai spus deja că încetase să-l iubească până atunci.

– Știu, dar poate ar fi ajuns să-l iubească iar. După o tăcere lungă, contemplativă, ea continuă. Eram surori, nu uita. Asta a însemnat ceva. A uitat chiar și de resentimentele ei în timpul acelor ore lungi cât am fost în travaliu, pentru că a fost un travaliu dificil, și credea că s-ar putea să mor. Am reușit să o fac să jure că nu te va renega public. Speram să te iubească, dar chiar și atunci mi-era teamă că nu o va face. Așa că am pus-o să jure și a făcut-o. Dar și ea m-a făcut să jur că n-o să-ți spun niciodată că sunt mama ta. Am vrut să-ți spun de atât de multe ori, dar promisesem, așa că nu am putut. Iar după ce tatăl tău a murit, Rebecca m-a avertizat să las lucrurile așa.

– Ştia toată povestea?

Eleanor dădu din cap.

– Încă nu cred că ţi-aş fi spus dacă nu ar fi insistat Regina.

– Soţia mea-i minunată, nu-i aşa, mamă?

Era prima dată când îi spunea aşa, iar faţa lui Eleanor străluci de încântare.

– Ţi-a luat destul de mult să-ţi dai seama de asta, îi spuse ea.

– Am ştiut dintotdeauna că e minunată. Doar am fost un idiot notoriu închipuindu-mi lucruri care nu erau reale. Cum aş putea să te învinuiesc pentru ce-ai făcut, când teama de stigmatul de bastard aproape că m-a făcut să o pierd pe frumoasa mea Regina? Frica a pus stăpânire pe mine, aşa cum s-a întâmplat şi cu tine.

– Îţi vei lua revanşa faţă de ea? îl întrebă ea repede.

– Jur. Şi tu, iubire, te muţi înapoi la Silverley pentru totdeauna.

– O, nu, Nicky! Adică, ei bine... eu şi Lord Barrett...

– La naiba, vrei să-mi spui că am să te pierd în faţa unui alt bărbat când de-abia te-am găsit? strigă el, deşi era bucuros pentru ea. Cine este domnul Barrett, dacă pot să te întreb?

– Îl ştii. Locuieşte aproape de Rebecca şi l-ai întâlnit acolo de multe ori. Iar eu şi Dicken o să venim în vizită aici de multe ori. La urma urmei, primul meu nepot locuieşte la Silverley.

Se uitară unul la altul în tăcere pentru o lungă perioadă de timp. Era fericit pentru ea. Iar ea era fericită pentru el. Avuseseră de parcurs un drum lung şi dificil.

Capitolul 42

Reggie traversă salonul şi deschise uşa de la dormitorul lui Nicholas, intrând tiptil.

La dreapta era garderobul, cu uşa care dădea spre coridor, şi lângă aceasta era baia principală, o cameră mare, pătrată, cu pereţi şi podea de marmură albastră şi numeroase oglinzi mari. Pe rafturi uriaşe erau aşezate tot felul de borcănaşe şi sticle,

prosoape, ustensile pentru ras şi alte asemenea. Cada era mare, cu sculpturi în formă de Cupidon din care ţâşneau apa caldă şi apa rece.

Nicholas stătea în cadă, relaxat, cu ochii închişi. Harris pregătea prosoapele, halatul stăpânului şi papucii confortabili. Era de-abia ora nouă, iar oaspeţii lui Miriam erau încă în casă.

– Bună seara, Harris, îl salută Reggie veselă.

Valetul tresări, dar reuşi să dea din cap şi să îi răspundă la salut. Nicholas îi oferi un zâmbet leneş.

– Meg a întrebat de tine, Harris, continuă Reggie cu inocenţă, de parcă intra tot timpul peste un bărbat care îşi făcea toaleta, şi nu era nicidecum într-o misiune romantică.

Harris se înveseli.

– Adevărat, doamnă?

– O, da. Şi e o noapte aşa de frumoasă. E şi o lună minunată de vară. Ce noapte perfectă pentru o plimbare prin împrejurimi, spunea Meg. De ce nu te duci să o găseşti, Harris? Sunt sigură că lordul nu se va supăra. Nu-i aşa, Nicholas?

– Chiar deloc. Fugi, Harris. Nu o să mai am nevoie de tine în seara asta.

– Vă mulţumesc, domnule. Harris făcu o plecăciune formală şi, în totală contradicţie cu obiceiului său, se întoarse şi ţâşni afară din cameră.

Nicholas chicoti.

– Nu pot să cred. Harris şi acritura de Meg?

– Meg nu este o acritură, replică ea. Şi sunt foarte prietenoşi de ceva timp deja.

– Şi acolo a tras Cupidon cu săgeata? Presupun că ştii despre Ellie şi Lord Barrett? Tu ştii totul înaintea mea.

– Sunt foarte fericită pentru Ellie.

– Nu crezi că e prea în vârstă ca să se gândească la căsătorie?

– Nu vorbeşti serios, Nicholas, râse Reggie.

– Presupun că nu. El zâmbi, privind cum ea îşi plimba mâna prin apă. Îi prinse mâna când se apropie de el, ridicând-o la buze ca să o sărute. Trebuie să-ţi mulţumesc, pentru că ţie ţi se datorează faptul că mi-am îndeplinit visurile din copilărie. Nu mi-ar fi mărturisit niciodată dacă nu ai fi fost tu. Off, doar ştii, Reggie,

cât de îngrozitor e să te gândeşti la mama ta tot timpul. Cine a fost, cum a fost? Ţi-ai pierdut ambii părinţi pe când aveai doar doi ani.

Ea îi zâmbi blând.

–Am avut patru unchi minunaţi care mi-au spus tot ce-am vrut să ştiu despre ei, inclusiv defecte, fără să precupeţească nici măcar un detaliu. Dar tu ai avut-o pe mama ta alături tot timpul, doar că nu ai ştiut niciodată.

–Unul dintre lucrurile pe care Ellie mi le-a spus este că noi, bărbaţii din familia Eden, iubim o singură dată în viaţă. Asta ar trebui să te încânte.

–Ar trebui?

–Nu?

–Păi, nu ştiu, spuse Reggie evaziv. Îţi voi spune după ce ne vom termina discuţia. Vrei să te spăl pe spate?

Scoase buretele din apă fără să mai aştepte un răspuns şi trecu în spatele lui. Zâmbea, dar el nu îi vedea chipul.

–Presupun că ai vrea să-mi cer scuze? începu el stânjenit.

–Ar fi frumos.

–Îmi cer iertare, Regina.

–Pentru ce?

–Cum adică pentru ce? mormăi el, întorcându-se să se uite la ea.

–Ai putea fi un pic mai specific, Nicholas.

–Îmi cer iertare că am fost atât de nesuferit pe perioada logodnei noastre.

–Nu, ai fost de-a dreptul dezagreabil. Dar te pot ierta pentru asta. Continuă. Începu să-i plimbe buretele pe spate, apoi în jurul gâtului, foarte încet.

–Să continui?

Părea confuz, şi Reggie îi aruncă buretele în cap.

–M-ai părăsit. Sau ai uitat?

El înhăţă buretele.

–La naiba, ştii de ce am făcut-o.

Reggie trecu într-o parte a căzii şi se uită în jos la el, cu mâinile în şolduri şi cu ochii strălucindu-i.

– Chiar trebuie să te contrazic. Nu știu de ce. Este singurul lucru pe care nu am fost în stare să-l înțeleg.

Cu o voce liniștită, spuse:

– Nu puteam rămâne lângă tine fără să...

Ea îl zori.

– Fără să?

– Fără să fac dragoste cu tine.

Urmă un moment de tăcere, apoi ea întrebă:

– De ce nu puteai face dragoste cu mine?

– La dracu'! înjură el. Eram sigur că o să mă disprețuiești de îndată ce urma să afli despre părinții mei. Știam că nu puteam suporta disprețul tău. Am fost cel mai mare prost, recunosc. Dar eram sigur că Miriam nu avea să păstreze secretul. Am avut dreptate în legătură cu asta. Doar că m-am înșelat cu privire la reacția ta față de nașterea mea.

– Foarte bine. Explicația ta e suficientă. Poți continua.

Își scotoci prin minte.

– Ți-am spus adevărul despre Selena. Ea a pus la cale scena pe care ai surprins-o în seră.

– Te cred.

Părea că nu asta se așteptase să audă.

– O! Prietenul tău George. Pre... Presupun că am exagerat un pic față de el, dar nu a fost prima dată când apropierea ta de el m-a făcut să-mi ies din fire.

– Ai fost gelos, Nicholas?

Îi reveni buna dispoziție.

– Eu... Da, la naiba, am fost!

– Am luat la cunoștință. Poți continua, spuse ea, cu ochii fixați pe chipul lui.

– Dar ce am făcut? întrebă el exasperat.

Ochii de cobalt străluciră.

– Uiți că a trebuit să fii adus înapoi la mine cu forța.

– Nu! ridică tonul. Aici, te înșeli! Intenționam să vin înapoi. Nava mea era gata să pornească în larg. Mă hotărâsem să-ți spun totul, să-ți explic de ce mă comportasem așa cum am făcut-o.

Unchiul tău şi huliganii lui ticăloşi au ajuns cu o noapte înainte să pornesc la drum.

– O, Doamne. Presupun că erai prea supărat din pricina implicării unchiului James ca să vorbeşti cu mine deschis?

Nicholas se încruntă.

– Nu-mi place unchiul tău nici în ruptul capului.

– O să ajungi să îl placi.

– Aş prefera ca tu să mă placi.

– Asta se poate aranja.

– Atunci nu te deranjează că sunt destinat să iubesc o singură dată? întrebă el foarte serios.

Dar ea nu era gata să-şi declare iubirea, nu chiar atunci.

– Dac-ai putea fi un pic mai clar...

– Nu ţi-am spus ce vrei să auzi?

– Nu încă, îl informă ea.

– Atunci, vino aici.

– Nicholas, suspină ea. Nu sunt îmbrăcată pentru baie.

O apucă şi o trase în cadă, deasupra lui.

– Te iubesc, te iubesc, te iubesc, te iubesc! Este suficient, sau vrei mai mult?

– Este suficient... pentru seara asta. Reggie îşi petrecu braţele în jurul gâtului său. Buzele li se întâlniră. După câteva sărutări încântătoare, el întrebă:

– Ei bine?

– Ei bine ce? îl tachină ea. Nicholas îi dădu o palmă peste fund. Aaa! Ei bine, cred că te iubesc şi eu.

– Crezi?

– Ei bine, trebuie, nu, dacă te-am suportat? Nu, nu! ţipă ea când începu să o gâdile. Bine, bine. Te iubesc, nesuferitule. Doar te-am ales de soţ, nu? Şi niciodată nu am renunţat la speranţa că te vei întoarce, iubirea mea. Nu-i aşa că eşti bucuros că sunt atât de încăpăţânată?

– Încăpăţânată, dar în acelaşi timp încântătoare. O sărută apăsat. Ai avut dreptate, iubire, nu eşti îmbrăcată pentru baie. Ce-ar fi să rezolvăm problema asta?

– Credeam că nu mai întrebi.

Capitolul 43

După ce îşi luaseră rămas-bun de la ultimul musafir, Nicholas şi Regina se sărutau în uşă.

– Linişte, în sfârşit, spuse el cu un oftat lung.

– Ei bine, nu chiar, răspunse Reggie ezitând şi jucându-se cu reverul lui. Eu... Am trimis un mesaj aseară să-mi invit familia aici, astăzi. Nu te supăra, Nicholas. George mi-a spus că l-a văzut pe Tony săptămâna trecută şi că era foarte supărat. Sunt sigură că era din cauza noastră.

– Nu puteai doar să le scrii o scrisoare şi să le spui că eşti bine? întrebă el obosit.

– Să citească într-o scrisoare nu se compară cu a vedea cu ochii lor cât de fericită sunt. Îşi fac griji pentru mine, Nicholas, şi vreau să ştie că totul este bine în sfârşit.

– Atunci cred că voi putea să-i suport pentru o zi.

Oftă din nou.

– Nu eşti supărat?

– Nu îndrăznesc să mă supăr pe tine, iubire. O spuse atât de serios, că ea se încruntă, nedumerită. Te superi şi tu înapoi, imediat.

– Răutate! replică ea.

Nicholas îi zâmbi. Apoi, mângâind-o pe spate, o împinse uşor spre trepte.

– Acum, lasă-mă singur puţin. Mi-ai amintit că am şi eu o problemă în familia mea de care să mă ocup.

Dădu de Miriam exact când ieşea pentru plimbarea ei călare de dimineaţă, amânată până după plecarea oaspeţilor ei.

– Vreau să vorbim despre ceva, doamnă, în bibliotecă, te rog.

Miriam dădu să-i spună că e prea ocupată, apoi se gândi mai bine. Comportamentul lui nu lăsă loc de refuz. Coborâră amândoi treptele, fără nici un cuvânt.

– Sper că nu va dura mult, spuse ea tăios când el închise uşa bibliotecii, în spatele lor.

– Nu ar trebui. Te rog, ia loc, Miriam.

Ea se încruntă. Niciodată nu îi spusese altfel decât „mamă".

Nicholas observă sclipirea rece din ochii ei căprui. Nu dispărea niciodată când erau singuri. Femeia asta îl ura cu adevărat. Nimic nu avea să schimbe asta.

– Ce să vezi, spuse el, peste noapte, două surori şi-au schimbat locurile. Miriam se albi la faţă, aşa că el continuă: Cred că nu ai avut ocazia să vorbeşti cu Ellie în această dimineaţă, nu?

– Ţi-a spus?

– Ei bine, chiar tu mi-ai sugerat să le întreb pe toate doamnele prezente care este mama mea.

Nu se putuse abţine de la aluzia răutăcioasă.

– Nu ai făcut-o!

– Nu, Miriam, nu am făcut-o. După ce tu ai deschis rana, soţia mea a vindecat-o. A forţat-o pe Ellie să mărturisească. Ştiu toată povestea, în sfârşit, şi vreau să spun că îmi pare rău pentru tot ce ai avut de îndurat, Miriam, acum că am aflat totul.

– Să nu îndrăzneşti să îţi pară rău pentru mine! strigă ea uluită.

– Cum doreşti, răspunse el ţeapăn, fără să se mai simtă incomod din cauza deciziei pe care o luase în timpul nopţii. Te-am chemat aici să te informez că, în condiţiile de faţă, nu mai este de dorit să locuieşti la Silverley. Găseşte-ţi o căsuţă undeva departe de aici. O să ţi-o cumpăr eu. Tatăl meu ţi-a lăsat un venit modest, dar eu o să-ţi dau încă pe atât. Nu îţi datorez nimic mai mult.

– Mită, Nicholas? rânji ea.

– Nu, Miriam, spuse el, sătul de toată povestea asta. Dacă vrei să informezi lumea că nu ai fost tu cea care i-a oferit soţului tău moştenitorul, chiar te rog să faci acest lucru. Soţia mea ştie şi nu-i pasă, şi acesta este singurul lucru care contează pentru mine.

– Chiar vorbeşti serios, nu-i aşa?

– Da.

– Netrebnicule! îi aruncă ea cu furie. Crezi că le poţi avea pe toate, nu-i aşa? Dar aşteaptă câţiva ani şi preţioasa ta soţia te va urî – la fel cum l-am urât eu pe tatăl tău.

– Ea nu e ca tine, Miriam, zâmbi el.

– Nu mi-a plăcut niciodată la Silverley! ţipă ea cu sălbăticie. Am stat aici doar ca să te ţin pe tine la distanţă.

– Știu asta, Miriam, spuse el liniștit.

– Nu o să mai stau aici nici măcar o clipă, replică ea. Și poți să fii sigur că nu-mi voi găsi o căsuță, ci un conac!

Ieși țanțoș din cameră, iar el respiră adânc, recunoscător că pleca. Va fi din cale afară de frumos să-și recapete casa și să o elibereze de veninul lui Miriam.

Câteva ore mai târziu, o trăsură hurducăi pe alee, cu Miriam, mătușa lui Nicholas, înăuntru. Cele trei persoane din pragul casei răsuflară ușurate în timp ce o priviră plecând. Eleanor se întoarse apoi în casă. Nicholas rămase o clipă pe loc, cu brațele în jurul soției sale, ținând-o aproape de el. Obrazul ei se odihnea pe pieptul lui.

Stătură acolo mult timp, pentru că în curând două trăsuri și o șaretă apărură la capătul drumului lung. Nicholas încremeni, apoi se relaxă. La naiba, dacă Regina îi iubea, poate că nu erau chiar atât de răi.

– Invadat din nou, murmură el sec.

– Să nu îndrăznești să fugi, Nicholas Eden, îl certă Reggie.

Se ținu de el, entuziasmată la culme. Jason și Derek și jumătate dintre odraslele lui Edward coborâră din prima trăsură. Jason fu primul care îl prinse pe Nicholas într-o îmbrățișare viguroasă.

– Mă bucur să văd că ți-ai băgat mințile în cap, băiete. James mi-a spus că ai fost dornic să-ți vezi fiul. Sper că afacerea ta de acolo nu te va solicita prea mult pe viitor.

– Nu, domnule, nu se va întâmpla, reuși Nicholas să răspundă cordial, deși deja începea să se înfurie din pricina spuselor lui James. „Mincinos afurisit!"

Derek fu următorul la rând și primi o îmbrățișare puternică.

– Era și timpul să ne trimiți o invitație, amice.

– Mă bucur să te văd, Derek.

Urmară verii, Edward și soția sa, cu toții îndreptându-se spre casă în timp ce discutau fericiți. Apoi, Nicholas îi zări pe James și pe Anthony stând lângă o trăsură și privindu-l încruntați. Se întoarse să intre în casă, mormăind ceva despre musafiri nepoftiți. Reggie îl auzi și se încruntă la unchii ei mai tineri.

– Să nu îndrăzniți, nici unul din voi! îi avertiză, știind că nu era nevoie să fie explicită. Înțeleseseră. Eu îl iubesc, el mă iubește.

Şi dacă voi doi nu vă puteţi împrieteni cu el, eu... n-o să mai vorbesc niciodată cu voi!

Îşi urmă soţul în casă, lăsându-i pe Anthony şi pe James afară. James se uită la fratele său şi rânji.

– Cred că vorbeşte serios.

– Ştiu că vorbeşte serios, îi răspunse Anthony, bătându-l pe James pe spate. Haide, atunci. Să vedem ce putem face ca să încheiem pace cu mojicul.

Câteva minute mai târziu, îl încolţiră pe Nicholas în salon, trăgându-l deoparte, unul la stânga lui, celălalt la dreapta. Nicholas oftă exasperat. Unchii ăştia Malory aveau de gând să-l atace mereu în grup?

– Da?

– Regan vrea să încheiem un armistiţiu, băiete, începu James. Şi noi suntem dispuşi, dacă şi tu eşti.

– La naiba! O cheamă Reggie, nu Regan, se răsti Anthony la fratele său. Când vei accepta că...

– Dar ce are numele Regina? îi întrerupse Nicholas.

Cei doi bărbaţi se uitară la el şi începură să râdă.

– Absolut nimic, amice, fu de acord Anthony. *Tu* poţi să-i spui cum vrei. Încăpăţânatul ăsta insistă să inventeze nume noi tot timpul.

– Şi „pisicuţă" ce este, dacă nu o invenţie de-a ta? replică James.

– Un alint, asta e.

– Şi Regan nu este un alint?

Nicholas îi lăsă pe fraţi să-şi termine discuţia singuri. Îşi prinse soţia şi o trase jos, pe o canapea, lângă el.

– Ştii, iubire, când m-am căsătorit cu tine, nu m-am gândit că mă căsătoresc şi cu fraţii Malory.

– Nu eşti supărat pe mine că i-am invitat, nu? Am vrut doar să fie părtaşi la fericirea noastră.

– Ştiu. Şi mai ştiu şi că ai spus că stau doar o zi. E nevoie de timp să te obişnuieşti cu cei din familia ta, în special cu cei doi.

Făcu semn din cap spre colţ, iar ea îi privi pe Anthony şi pe James implicaţi în discuţia lor aprinsă. Apoi, îi zâmbi ca un drăcuşor.

– Cei doi nu cred nici măcar jumătate din ce-şi spun. Şi oricum nu vor fi aici prea des. Unchiul James ridică pânzele săptămâna viitoare. De acum încolo, probabil nu se va mai întoarce mai mult de o dată pe an.

– Şi Anthony?

– Ei bine, unchiul Tony va trece din când în când să vadă cum o mai duc, dar vei ajunge să-l placi, îți promit că o vei face. Cum să nu se întâmple când aveți atât de multe în comun? Ştii, motivul pentru care m-am îndrăgostit de tine atât de repede a fost că îmi aminteai de Tony.

– La naiba, mârâi el.

– Hai, nu te bosumfla, îl tachină ea luându-l de mână. Nu este singurul motiv pentru care te iubesc, ştii doar. Să-ți mai spun şi alte motive?

– Putem să ne facem nevăzuți pentru o vreme? întrebă el cu nerăbdare.

– Cred că se poate aranja.

– Atunci vino la etaj cu mine.

– Nicholas! Este mijlocul după-amiezii, şopti ea, uluită.

– Ard de nerăbdare, iubire, îi şopti în ureche.

James îi zări pe cei doi năpustindu-se afară din cameră, mână în mână, iar Reggie ținându-şi cealaltă palmă la gură ca să-şi înăbuşe râsul.

– Ia te uită la asta! îi întrerupse discursul lui Anthony. Nu ți-am spus eu că e bărbatul potrivit pentru ea?

– Nu, replică Anthony cu ardoare. Dar, bineînțeles, *eu* am ştiut tot timpul.

MIHALACHE
CORINA.